COLIN

FALCONER

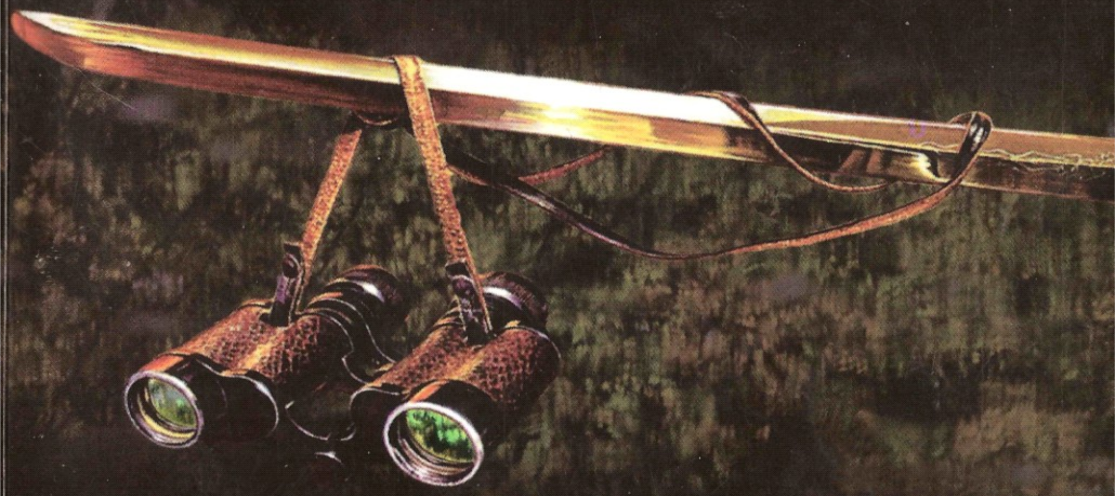

BANZAI

ALDO PRESS

— Acum poţi să pleci, îi zise blând, Kurosawa.

Corrigan se uită la el uluit.

— Cum adică să plec ?

— De aici înainte şalupa aparţine Armatei Imperiale japoneze. Pleacă! Nu vei păţi nimic dacă vei coopera cu soldaţii japonezi!

*

Mai întîi s-a zvonit că vine războiul.

Dar pe sudica şi însorita insulă Santa Maria viaţa continuă să curgă neschimbată, O existenţă care, conform severului părinte Goode era însă plină de păcate lumeşti şi necredinţă în Dumnezeu.

Între timp, nepoata sa, Rachel, încearcă din răsputeri să se opună atracţiei irezistibile şi de-a dreptul obsesive pe care i-o provoacă Patrick Corrigan, beţivan, cartofor şi scandalagiu notoriu al micii comunităţi de pe insulă.

Apoi războiul deveni brusc real.

Singapore, simbol al Imperiului Britanic, căzu, iar japonezii debarcară şi pe Santa Maria.

Astfel, dintr-o dată, insula deveni un vulcan de violenţă, trădare şi eroism neaşteptat.

*

Un best-seller al celebrului autor
Colin Falconer.

ISBN 973-98200-5-0

Colin Falconer
BANZAI

COLIN FALCONER

autorul romanului de succes VENIN,
o poveste plină de intrigi şi pasiuni dezlănţuite în plin război

Colin Falconer s-a născut la Londra în 1953. Este gazetar şi a colaborat la multe reviste şi ziare naţionale. A călătorit mult în Europa şi Asia de Sud-Est, iar acum locuieşte în Australia de Vest. Este autorul unui thriller foarte apreciat, VENIN.

BANZAI
Traducere de Alexandra Petrea
DEATHWATCH by
Colin Falconer
Editor ALDO PRESS *s.r.l,* Bucureşti
Prima ediţie a apărut în româneşte sub titlul „Ceasul morţii”

1991, Colin Falconer

Dedic această carte lui John şiArthur care m-au îndemnat să scriu

PROLOG
noiembrie 1939

— Japonezii n-au cum să cucerească Singapore. Este inexpugnabil.

Bărbatul înalt cu păr grizonat zâmbi reţinut ofiţerului districtual din faţa lui.

— Desigur. Dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice situaţie.

— Vă puteţi baza pe mine, domnule. Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Eşti un om de nădejde. Am adus un document pe care ar fi bine să-l citeşti. Se referă la sarcinile de bază ale fiecărui membru al Pazei de Coastă. Conţine câteva extrase din Jane's Fighting Ships[1]. Te vor ajuta să identifici vapoarele şi avioanele.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Viteza este foarte importantă într-o operaţiune de acest gen. Va trebui să instalezi o tabără cu vedere la trecătorile vestice. Ai sarcina să raportezi imediat orice mişcare.

— Da, sigur.

— Bineînţeles, nu este nici un pericol. Dacă japonezii au de gând să facă vreo manevră, adevărata bătălie se va da probabil în Malaya.

Ofiţerul districtual era îmbrăcat doar într-o cămaşă kaki şi pantaloni scurţi. Cu toate acestea, tâmplele şi gâtul erau scăldate de sudoare. În micuţul birou, căldura devenise de nesuportat.

Se întoarse şi privi pe fereastră albastrul metalic al apelor din golful White Bone[2]. În depărtare, se zărea spuma albă a talazurilor, pe recif.

Era în perioada musonului din 1939. Palmierii impunători se legănau încet, sub adierea vântului de nord-est, iar lumina difuză a goeletelor şi şalupelor ancorate în port tremura la suprafaţa oceanului, reflectându-se în oglinda golfului.

---

[1] Binecunoscut catalog naval ce prezintă vasele de luptă şi caracteristicile lor. *(n.t.)*

[2] Os alb (engl.) *(n.t.)*

În grădină, vrăbiile se învolburau şi ciripeau printre ramurile copacilor încinşi de razele soarelui.

— Nu-ţi prea vine să crezi că războiul ar putea atinge aceste ape liniştite.

— Chiar credeţi că este posibil, domnule? întrebă tânărul, în cele din urmă.

— Să sperăm că nu, Manning. Dar trebuie să fim realişti. Imperiul Britanic nu poate duce un război pe două fronturi. Mai ales dacă fraţii[3] din Europa nu se potolesc.

— N-o să vă dezamăgim, domnule!

— Bun!

Bărbatul mai în vârstă se uită la ceas.

— Ei, şi acum ce-ai zice să bem ceva? Pe urmă o să-ţi dau mai multe amănunte în legătură cu preţioasa staţie radio.

[3] Se referă la germani, înrudiţi ca origine cu englezii. *(n.t)*

PARTEA ÎNTÂI

.. chiar şi acum este o enigmă pentru mine faptul că bărbaţi şi femei atât de diferiţi unii de alţii au dovedit un asemenea curaj ieşit din comun. A fost cel mai cumplit război purtat vreodată pe aceste insule idilice. Cu toate acestea, pentru scurt timp, o mână de oameni care în împrejurări obişnuite se urau au descoperit o cauză comună şi au fost gata să se sacrifice. De ce au făcut-o oare? Pentru ţară? Nici unul dintre ei nu putea fi considerat patriot. Mă îndoiesc că voi înţelege vreodată. Ba, mai mult, sunt convins că nici ei înşişi nu şi-au dat seama de vârtejul emoţiilor care-i cuprinsese.

Din jurnalul lui Ian Manning, Paza de Coastă, Santa Maria, februarie – octombrie 1942

Decembrie 1941

1

După părerea Părintelui Goode, cel mai mare rău pe care-l făcuse Corrigan fusese acela că-i sedusese îngrijitoarea în timpul slujbei de duminică.

Era o dimineaţă fierbinte, dominată de musonul din 1941. În interiorul misiunii catolice din Santa Maria, credincioşii intonau fară tragere de inimă încă un vers din imnul preferat al Părintelui Goode.

— Înainte, soldaţi ai Creştinătăţii... *Bum!*

Afară, ceva greu se izbi de pereţii de bambus ai bisericii. Părintele Goode îşi ridică privirile de pe clape, încruntându-se. Degetele sale continuau să mişte strunele pianului dezacordat.

— Mărşăluind ca la război... *Bum!*

Altă izbitură şi peretele subţire crăpă vizibil. Rachel Goode avu o ezitare în timp ce conducea corul. Îşi îndreptă privirile într-o parte, nervoasă. Cântecul se auzea acum ca un murmur pentru că localnicii adunaţi în biserică se întrebau în gând de unde proveneau sunetele de afară.

Părintelui Goode i se părea că unii dintre ei se aşteptau din clipă-n clipă să-l vadă pe Dumnezeu însuşi.

— Ţinând crucea lui Cristos, înaintând... *Bum, bum, bum...*

Membrii parohiei din Santa Maria amuţiră cu ochii holbaţi de uimire. Chiar şi vocea lui Rachel Goode se redusese la un murmur de-abia auzit. Doar Părintele Goode, bătând cu mâinile în clape, îşi zbiera fals imnul.

— Cristoase, Părinte Ceresc, du-ne să-l înfruntăm pe cel viclean.

Bum, bum, bum... BUM!

La un moment dat, Părintele Goode îşi dădu seama că rămăsese singurul care cânta. Era hotărât să termine. Îşi vărsă supărarea pe clapele pianului.

— Înainte, soooldaţi creştini, mărşăluind ca la războ...

Bum, Bum, Bum...

Părintele Goode se ridică privind nemulţumit adunarea şi se îndreptă hotărât spre uşă. Oricine era cel care-i întrerupsese

Devoţiunea faţă de Creator va avea de înfruntat mânia sa dezlănţuită.

Păşi în soarele cald al dimineţii, îmbrăcat în sutana neagră, lungă, se uită pe furiş înjur şi se duse către colţul bisericii. Era pregătit pentru orice, cu excepţia priveliştii care-l aştepta când ajunse acolo.

Doar cu o săptămână în urmă, o creştinase pe Mary, îngrijitoarea lui. O altă oiţă neagră salvată din ghearele Necuratului. Fusese deosebit de mândru de această realizare, ţinând cont de trecutul lui Mary.

O spălase de păcate cu propriile sale mâini. O ocazie impresionantă, ce mai, în ciuda sugestiilor imbecile ale lui Manning, care-l sfătuise să folosească o perie de scânduri.

Şi acum uite ce făcea! Îşi ridicase poalele în jurul taliei şi îşi încolăcise picioarele obscen în jurul bucilor goale ale lui Corrigan.

Cu un gest reflex, Părintele Goode puse mâna pe crucea de argint de la gâtul său.

Preacurveau. Pe pământ sfinţit. Părintele Goode simţi că se sufocă de furie, iar obrajii i se aprinseră ca para focului. Deschise gura fără vreun sunet şi îşi încorda mâinile.

Faţa lui Mary era întoarsă către el. Ţinea ochii închişi, iar drăgălaşii săi obraji maronii se schimonosiră de plăcere. Deschise gura. Gemea.

Părintele Goode începu să scrâşnească din dinţi. Se sprijinea de biserica lui şi gemea. Târfa!

— Diavole! strigă el. O să te trăsnească Dumnezeu!

Mary se albi la faţă. Deschise ochii şi se holbă la el îngrozită. Îl apucă de păr pe Corrigan. În cele din urmă, bărbatul îşi înălţă privirea şi îl văzu pe Părintele Goode. O zări de asemenea şi pe tânăra lui nepoată, care stătea cu gura căscată, în spatele unchiului ei.

Corrigan râni.

— 'Neaţa, vicare! zise el vesel, văzându-şi mai departe de treabă.

Aceasta este ultima picătură.

— Este un ticălos şi un alcoolic. Prezenţa lui permanentă în mijlocul nostru face de râs comunitatea albilor de pe insulă. Exemplul său zădărniceşte eforturile noastre de a-i scoate din

întuneric pe aceşti oameni primitivi şi de a le arăta lumina creştinismului. De aceea consider că este responsabilitatea dumneavoastră – ba nu, chiar datoria dumneavoastră – să-l izgoniţi de aici priri orice mijloace posibile.

Ian McLaren Manning ascultă acest discurs cu o nervozitate crescândă. Nu era genul de om căruia să i se spună ce are de făcut. Se străduí să-şi tempereze mânia şi să vorbească pe un ton cât mai potolit.

Îşi încorda mâinile pe mânerele scaunului de trestie, încercând să se controleze, şi-i zâmbi rece preotului.

— Nu vi se pare că ar fî o măsură prea drastică? zise el în cele din urmă.

— Domnule Manning, şi Isus Cristos a fost drastic când a alungat negustorii din Templu.

Manning râse aspru.

— Indiferent de părerea dumneavoastră personală despre Patrick Corrigan, nu se poate spune că este un criminal. Are şi el drepturile lui, la fel ca şi ceilalţi. Nu-l putem alunga de pe insulă numai pentru că nu suntem de acord cu preceptele lui morale.

Cei doi bărbaţi se aflau pe veranda Misiunii Catolice, în timp ce torentele musonului se revărsau asupra cocotierilor.

— Atentarea la bunele moravuri este mai mult decât un obicei prost, zise Părintele Goode. Acest om reprezintă un pericol pentru fiecare femeie din comunitatea noastră. Trebuie să facem ceva.

Manning îşi descoperi un aliat neaşteptat.

— Mă tem că sunt de acord cu domnul Manning, zise Rachel Goode, apărând deodată în spatele lor pe verandă. Cred că-l judeci prea aspru pe domnul Corrigan. Fiecare om are câte ceva bun în el. Chiar tu ai spus-o.

— Dumnezeu ştie cât de mult am încercat să-l ajut pe acest om, răspunse preotul.

Dar renunţă în cele din urmă să se scuze, dojenit blând de nepoata sa.

— Deci ce s-a întâmplat cu Marz? întrebă Manning.

— Am iertat-o de păcate şi am trimis-o în satul ei, îi explică Părintele Goode.

— Nu credeţi că v-aţi purtat cam dur cu ea?

— Au mai existat şi alte motive, zise Părintele Goode stacojiu la faţă.

— Nu mi se pare deloc că ar fi vina mea, prietene!

— Susţinea mereu că era o concepţie imaculată, continuă Părintele Goode. Oricum, se vedea cât de colo că paternitatea nu aparţinea Divinităţii, ci domnului Corrigan. În timp ce noi ne rugam pentru sufletul păcătos, el ademenea una dintre oiţele turmei noastre trăgând-o după el în mocirla necredinţei. Cristos să aibă milă de sufletul lui.

— Amin! zise Rachel.

Stătura în linişte câtva timp. Singurele sunete erau picăturile de ploaie care continuau să cadă pe treptele de lemn şi vuietul înăbuşit al musonului năpustit asupra junglei şi munţilor din nord.

— Părinte, am venit aici să discutăm o problemă mult mai gravă.

— Ce poate fi mai grav decât păcatul?

Manning se făcu că nu bagă în seamă aceasta remarcă.

— Am primit instrucţiuni să evacuez insula în caz că Singapore va fi cucerit de japonezi. Ar fi înţelept să vă pregătiţi de plecare pentru orice eventualitate.

— Nu voi părăsi Santa Maria, domnule Manning. Aici se află munca mea de-o viaţă. Nu pot s-o abandonez.

Manning se foi pe scaun.

— Cred că ar fi bine să vă gândiţi înainte să luaţi o asemenea hotărâre. Dacă japonezii ajung cumva până aici, nimeni nu vă poate garanta că o să respecte drepturile dumneavoastră de civil şi om al Domnului.

— M-am gândit deja la toate aspectele. Răspunsul meu rămâne neschimbat.

Manning încuviinţă din cap. Deşi i se părea că preotul este enervant şi tiranic nu putea să nu-i admire curajul şi caracterul lui integru. Se întoarse către Rachel

— Presupun că măcar dumneavoastră veţi pleca.

— Ba nu, domnule Manning. Voi rămâne aici, cu unchiul meu, să-l ajut. Aceşti oameni simpli se află în grija noastră. Nu putem să-i părăsim la cel mai mic semn de pericol.

— Domnişoară Goode, vă sfătuiesc cu insistenţă să vă schimbaţi părerea. Din tot ce am aflat până acum, înaintarea japonezilor de-a lungul peninsulei Malaya a fost marcată de atrocităţi şi sălbăticii ieşite din comun. Guvernatorul arhipelagului ne-a sfătuit să evacuăm femeile şi copiii.

— Nu, domnule Manning, îi răspunse Rachel. Manning sesiză o voinţă de fier dincolo de vocea ei blândă.

— Toţi suntem egali în ochii Domnului. Soarta mea va fi în mâinile lui Dumnezeu.

Manning se întoarse către Părintele Goode.

— Părinte, trebuie să înţelegi!

— Ne aflăm aici pentru a înfăptui lucrarea Divinităţii, domnule Manning. Sorţii războiului nu ne privesc.

Manning înălţă din umeri şi se ridică în picioare.

— Sper să nu regretaţi această hotărâre, le spuse blând. Şi acum este timpul să plec. La revedere, domnule.

— La revedere, domnişoară Goode!

Îşi puse gluga albă şi pelerina de ploaie şi coborî pe trepte să-şi ia bicicleta sprijinită de stâlpii de lemn. Se săltă în şa şi pedală încet prin perdeaua de ploaie către Vancoro.

Cele două figuri de pe verandă îl urmăriră până când îl pierdură din priviri. Rachel Goode se întoarse către unchiul ei.

— Chiar suntem în pericol aici? întrebă liniştită. Părintele Goode scuturã din cap.

— Nu, Rachel, bineînţeles că nu. Singapore nu va cădea niciodată. Războiul nu va ajunge până în părţile acestea.

2

În general, se ştia că Rachel Goode devenise un subiect de discuţie şi reverie pentru fiecare negustor alb şi ofiţer care vizita Santa Maria, mai ales de când împlinise şaisprezece ani. Era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie albă de pe insulă, deşi se pare că făcea totul să-şi ascundă calităţile.

Părul negru ca pana corbului strâns la spate într-un coc îi dădea aspectul aspru şi înţepat al unei învăţătoare. Deşi de-abia făcuse douăzeci de ani, părea mult mai matură.

Ori de câte ori se aventura afară, îşi ascundea faţa sub o pălărie cu boruri late, acoperită cu voal, care, câteodată, o ajuta să mascheze frumuseţea obrajilor patricieni şi gura ciudat de senzuală pentru o tânără atât de serioasă.

Purta rochii albe, fără formă, închise cu nasturi până-n gât şi lungi până la gleznă, astfel încât unduirile corpului tânăr rămâneau un mister pentru toţi bărbaţii.

Dar, cu toate că încerca să-şi ascundă frumuseţea cu care o înzestrase natura, ochii o trădau întotdeauna; erau la fel de umbroşi şi verzui ca apele adânci ale golfului White Bone, pe malul căruia se afla bungalow-ul Misiunii Catolice. Străluceau ca un foc viu. Unii plantatori – şi soţiile lor – o priviseră de multe ori minunându-se.

Dar, indiferent ce pasiuni clocoteau în spatele acestor ochi, Dumnezeu şi Părintele Goode ştiau să le ţină sub control.

Rachel Goode se afla în grijă lui Matthew Goode de când avea zece ani. Ambii părinţi se înecaseră într-o după-amiază fierbinte de vară. Plecaseră în vacanţă în Cumberland, la Lake District în Anglia, şi fuseseră înghiţiţi de liniştitele ape albastre ale lacului Windermere. Luaseră o bărcuţă cu vâsle şi pur şi simplu nu se mai întorseseră. Corpurile lor nu fuseseră găsite niciodată. Tot ce mai rămăsese ca dovadă a crudei lor sorţi era şapca de tweed a tatălui ei, pe care Rachel o păstra şi acum într-un sertar lângă pat, şi un portret de familie îngălbenit datând din 1927.

În acest timp, unchiul ei colinda îndepărtata Africă, salvând sufletele descendenţilor tribului Ctwayo. Când aflase tristele veşti, se întorsese imediat în Anglia să aibă grijă de nepoata orfană şi, cum nu mai existau alte rude care să se ocupe de fată, îşi asumase responsabilitatea educaţiei ei. Două luni mai târziu se întorsese în Natal, cu tânăra lui nepoată.

A fost ultima dată când Rachel a văzut dealurile verzi şi răcoroase ale Angliei; de atunci a trăit în bungalow-urile Misiunii Catolice din ţinuturi fierbinţi şi ciudate.

Matthew nu prea pomenea de părinţii ei. Îi sugerase de câteva ori că pieirea lor fusese consecinţa mâniei divine şi insinuase pe departe că tatăl ei avusese un caracter dur, desfrânat. (Rachel nu prea înţelesese de ce Dumnezeu găsise potrivit s-o includă şi pe mama ei în justificata lui pedeapsă, dar îşi păstrase nedumeririle pentru sine.)

La început, se lăsase în grija unchiului ei, plină de recunoştinţă că o luase sub aripa lui ocrotitoare într-o vreme când lumea se transformase pentru ea într-un loc întunecat şi singuratic. Învăţase să imite devoţiunea unchiului ei, devenind după un timp bucătăreasă, îngrijitoare, soră medicală şi paracliser. Dar, cu timpul, înţelesese că nu avea nici o vocaţie şi

începuse să pună sub semnul îndoielii acele noţiuni bisericeşti pe care fusese obligată să le accepte.

Ruşinată şi disperată, începu să aibă vise. Vise satanice şi sălbatice, care o bântuiau a doua zi şi-i lăsau o senzaţie de nelinişte şi dorinţe neîmplinite. De atunci aceste coşmaruri nu o mai părăsiră niciodată. Într-adevăr, câteodată se întreba, în momentele întunecate şi pline de păcate ale nopţii, dacă nu cumva moştenise desfrânarea tatălui ei. Se gândea adesea când se va abate asupra sa mânia lui Dumnezeu.

Dar anii au trecut în ritmul lânced şi tihnit al tropicelor, fără să se întâmple nimic

Pasiunile clocotitoare ale lui Rachel nu reuşiseră să răzbească la suprafaţă. Îşi vedea de treburile ei zilnice ca şi până atunci. Dovedise reale aptitudini ca soră medicală în micul spital al Misiunii. Talentul său muzical îl făcuse pe unchiul ei să selecţioneze câţiva copii de-ai băştinaşilor pentru corul bisericii. Îi supraveghea pe băieţii care se ocupau de bucătărie şi de casă cu fermitate şi în acelaşi timp cu blândeţe. De aceea, Matthew Goode simţea că-şi găsise un tovarăş ideal pentru un preot celibatar.

În liniştea aparentă care-i înconjura, nu-şi dădeau seama de *tsunami* care apăsa asupra lor.

Era târziu după-amiază când sosi mesagerul. Rachel stătea pe un scaun de trestie în dormitorul ei, aflat în încăperile din spate ale bungalow-ului. Peste tot domnea o atmosferă umedă şi fierbinte. Afară torentele musonului se revărsau din cer. Singurele sunete omeneşti erau gemetele înăbuşite ale Părintelui Goode, care zăcea în dormitorul alăturat, luptându-se cu un nou atac de malarie.

Mirosul veşmintelor mustind de umezeală se amesteca cu aromele *frangipanilor* înfloriţi din vaza de pe noptieră. Un crucifix atârna pe perete, deasupra patului şi o lampă opacă lumina slab camera, reflectându-se pe duşumeaua lustruită, dată cu ceară.

O Biblie stătea deschisă în poala lui Rachel, iar ea întorcea paginile una după alta. Matthew o însărcinase să aleagă lecturile pentru slujba de duminică înainte să fie cuprins de atacul său de febră.

Deodată, noua îngrijitoare apăru în cadrul uşii.

Rachel îşi ridică privirile surprinsă.

— Ce este, Lelei?

— Om venit din Marmare, don'şoară. *Luluai* îmbolnăvit grav. Spus să vină repede stăpânul.

— O fi chiar atât de rău? Nici unchiul meu nu se simte bine. Nu se poate da jos din pat.

— Spus că *Luluai* mort de tot dacă nu venit stăpânul. Rachel aruncă o privire spre uşă, dincolo de îngrijitoare.

Un tânăr băştinaş stătea trist pe balcon. Apa se scurgea în picături mici din coama lui de păr creţ, formând o băltoacă înjur.

— Cum a ajuns până aici?

— A venit cu *kedi,* don'şoară.

Kedi era numele pe care îl dădeau băştinaşii pirogelor cu trei locuri. Rachel clătină din cap. Va fi o călătorie foarte primejdioasă pe o asemenea vreme.

Se ridică încet în picioare şi se duse la uşă. Îl recunoscu pe tânăr. Se numea Wesu. Tatăl lui era Kumasi, *luluai-ul* – căpetenia – satului său.

— Kumasi este bolnav? îl întrebă Rachel.

Wesu dădu din cap.

— Eu temut pentru el, don'şoară. Poate muri de tot.

— Ce are?

— Burta care aparţine lui durut mult. Lui nu trebuit kai-kai, răspunse el.

— Deci îl doare stomacul. Nu vrea să mănânce.

Rachel clătină din cap.

— Bun! zise ea.

Apoi se îndreptă spre coridor şi deschise uşa de la dormitorul unchiului ei.

Părintele Goode zăcea palid, îmbrăcat în cămaşa de noapte, sub plasa de ţânţari, tremurând şi arzând de febră.

Era al doisprezecelea atac de malarie. Bolile tropicale îi doborau pe mai toţi misionarii de la ecuator.

— Unchiule Matthew, şopti ea aplecându-se deasupra patului, eşti treaz?

Părintele Goode se foi în somn.

— Înfiorătoarea groapă! Aruncă-i în hău! Se apropie mai mult.

— Unchiule, trebuie să plec. Unul dintre băştinaşii de la Capul Marmari are nevoie de un doctor. Lelei o să aibă grijă de tine.

Părintele Goode oftă adânc. Îşi întoarse faţa către ea. Ţinea ochii deschişi, dar nu vedea nimic.

— Dumnezeu îşi va revărsa mânia asupra păcătoşilor, zise el. O, Sodoma!

După care se afundă din nou într-un somn adânc. Rachel ieşi tiptil din cameră, închizând uşa în urma ei. Lelei aştepta afară.

— Adu geanta neagră şi bicicleta Părintelui. Grăbeşte-te! exclamă ea.

Lelei îşi rostogoli ochii.

— Mergeţi dumneavoastră, don'şoară?

— Când Dumnezeu ne cheamă, trebuie să ne supunem lui.

— Nu, don'şoară, mai bine stat. Om de la guvern venit în barcă şi plecat cu el atunci.

Dar Rachel îşi trăsese deja cizmele şi îşi strânsese rochia în jurul gleznelor. Trebuia să aibă o ţinută decentă pe bicicletă.

— N-am timp să-l aştept pe domnul Manning. Poate să lipsească zile în şir. O să-l rog pe domnul Corrigan să mă ajute.

Lelei îşi duse mâna la gură, de parcă Rachel ar fi rostit un blestem.

— Nu, don'şoară!

Rachel îi zâmbi liniştită, se ridică, îşi puse pălăria de pai cu boruri late şi o legă sub bărbie.

— Nu mai este nimeni disponibil. Domnul Corrigan are o şalupă. Voi fi mult mai în siguranţă decât să merg cu o *kedi* pe vremea asta.

— Dar, don'şoară! El nu bun deloc! El diabol, diabol.

— Lelei, termină cu prostiile astea! Şi acum fă cum ţi-am spus şi adu geanta! Grăbeşte-te!

Peste câteva minute, Lelei se aşează pe balcon privind cum stăpâna ei înainta prin ploaie cu bicicleta. Tânărul băştinaş lipăia după ea, cărând geanta neagră.

Se închină aşa cum o învăţase Părintele Goode şi băgă mâna în buzunar să controleze dacă avea tigva de *poopono.*

Lelei fu cuprinsă de îngrijorare. Ştia că va da de necaz dacă stăpâna ei n-o să se întoarcă la timp.

3

După părerea Părintelui Goode, Punctul Comercial al lui Corrigan reprezenta o adevărată ruşine pentru populaţia albă din Santa Maria.

Bungalow-ul se deteriorase. Sticle goale de whisky zăceau aruncate în iarbă. Câteva şipci de lemn de pe verandă şi de pe treptele din faţă erau rupte sau lipseau. Acest magazin fusese singurul adăpost şi mijloc de trai ale lui Patrick Corrigan în ultimii cinci ani. Dar în acest timp ravagiile tropicelor se întipăriseră şi pe chipul său.

Patrick Corrigan ar fi trebuit să fie un bărbat deosebit de chipeş. Deşi avea o faţă de boxer cu un nas rupt în mai multe locuri de pe urma nenumăratelor încăierări, bărbia neagră pătrată şi dinţii albi, puternici rămăseseră intacţi. Coama deasă de păr negru, pe care şi-l tot dădea la o parte de pe frunte, îl făcea să aibă o înfăţişare diavolescă, foarte apreciată şi de nevestele negustorilor şi de fetele băştinaşilor. O buclă răzleaţă îi cădea în permanenţă deasupra ochilor, ca o virgulă.

Indiferent care fuseseră vreodată talentele sale, acum făcea tot ce-i stătea în putinţă să le ascundă. Foarte rar realiza ceva util. Îşi petrecea majoritatea timpului jucând cărţi în cartierul chinezesc al lui Sam Doo; erau foarte puţine ocaziile când catadicsea să se bărbierească sau să-şi pună o cămaşă curată; de cele mai multe ori, umbla beat din zori şi până-n noapte. Părea încântat să se ocupe de permanenta sa autodistrugere. Când voia, putea să fie deosebit de încântător; de obicei, se purta ca un urs încolţit în bârlog. Manning remarcase odată că, atunci când se înfuria, Corrigan părea diavolul întruchipat. Dar, când zâmbea, erai în stare să-i ierţi toate păcatele.

În momentul de faţă, lui Corrigan nu-i prea ardea de zâmbete. Se simţea plictisit şi obosit. Plictisit de ploaia fără sfârşit, sătul de tropice şi de întreaga lui viaţă. Se culcase cu toate fetele de pe insulă care meritau să fie băgate în seamă. Cât despre bărbaţi, nu îndrăznea nici unul să se pună cu el.

Pe scurt, n-avea cu ce să-şi desăvârşească degradarea cu excepţia unei sticle de gin Gilbey. Dar până şi asta era aproape goală. Pe *Shamrock* se mai aflau câteva, dar Sanei refuzase să

iasă pe ploaie, deşi o ameninţase cu bătaia. Probabil că va fi nevoit să se ducă singur.

Stătea în camera dogoritoare, sorbind ultimele picături ale lichidului uleios dintr-o ceaşcă de email. Simţea cum i se prelinge transpiraţia pe gât, sub mânecile cămăşii pătate de sudoare. Gustul aspru al băuturii se potrivea cu starea lui de spirit.

În momentul acela o văzu şi surprinderea se transformă în fascinaţie. Auzi clinchetul zglobiu al claxonului de la bicicletă pe măsură ce-şi făcea apariţia din perdeaua de ploaie, cu o mână pe ghidon, iar cu cealaltă pe o umbrelă neagră zdrenţuită. Un băştinaş în *lava-lava* lipăia în spatele ei cu o geantă mare în braţe.

Purta o rochie albă lungă de pânză, stropită de noroi, o pălărie voluminoasă de pai şi pantalonaşi albi care-i ajungeau până la glezne. Clătină din cap uimit de această apariţie în timp ce-o urmărea coborând de pe bicicletă şi alergând pe treptele verandei.

După câteva clipe, o auzi bătând la uşa de la intrare.

Corrigan se ridică de pe scaun şi o porni agale pe coridor. Deschise uşa. Rachel stătea în prag cu apa scurgându-i-se de pe rochie pe podeaua goală de lemn.

Corrigan încercă fără succes să prindă un ţânţar care se înfrupta din gâtul lui.

— Ei bine, ce dracu' vrei de la mine? exclamă.

Rachel se încorda. N-o să se lase şocată de vocabularul lui.

— Am venit să-ţi cer ajutorul, domnule Corrigan.

Bărbatul rânji brusc.

— Nu mai spune. Nu cumva vrei să ţin o predică la slujba de duminică?

Deschise gura şi râgâi prelung şi sonor. Fata strâmbă din nas dezgustată de mirosul băuturii.

— Trebuie să ajung de urgenţă la Marmari. Unul dintre localnici este grav bolnav.

Corrigan se scarpină în barba pe care n-o mai dăduse jos de trei zile, semn că era complet dezinteresat.

— Ei şi ce?

— Aş vrea să mă duci până acolo în şalupa dumitale. N-am cum să călătoresc în barca localnicilor pe o asemenea vreme. Cu *Shamrock* am putea ajunge în câteva ore.

Rachel văzu o umbră maronie, îmbrăcată numai în *lava-lava.* Ştia că Corrigan trăieşte de aproape doi ani cu negresa Sanei. Încercă să-şi ascundă dezaprobarea.

Corrigan remarcă încotro se uita şi rânji.

— Şi de ce crezi mă rog că aş vrea să te ajut?

— Dacă nu doreşti să-ţi mântuieşti sufletul, fă-o măcar ca să salvezi viaţa unui bătrân amărât.

— Ce contează pentru mine un prăpădit de negrotei?

— Poate ţi-aş putea oferi ceva mai substanţial în acest caz.

Scoase din buzunarul de la fustă două bancnote de o liră şi le întinse sub nasul lui Corrigan. Era o sumă uriaşă pentru sărăcăcioasa misiune. Dar, aşa cum îi plăcea să spună unchiului ei, Dumnezeu va avea grijă.

Corrigan îşi frecă bărbia cu mâna, scoţând un sunet hârjâit

— Voi, catolicii ăştia, sunteţi o adunătură tare ciudată!

Rachel zâmbi palid.

— Deci mă ajuţi?

— Va fi un drum foarte dificil.

Corrigan se holbă la ea şi apoi la bani.

— În ordine, dacă asta vrei într-adevăr. Dar cred că faci prea mult caz pentru un cioroi.

Corrigan se uită pe fereastră, aplecându-se peste cârmă. Ţărmul se zărea în întuneric ca o umbră neagră proiectată pe cerul purpuriu. Regreta deja că acceptase s-o ducă pe fata asta afurisită la capul Marmari.

Privi în jur. Rachel se cuibărise într-un colţ al cabinei, lângă băştinaş, cu mâinile strânse în poală, albă de frică. Fusese o traversare furtunoasă, dar o suportase cu stoicism; Corrigan de-abia aştepta s-o vadă vomitând, dar până acum nu-i oferise această satisfacţie.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Fata dădu din cap şi se ridică tremurând în picioare, ţinându-se cu mâna de marginea şalupei.

— Ne apropiem?

Faţa ei strălucea ca marmura în semiîntuneric.

— Suntem în zona ţărmului. Cred că mai avem încă un sfert de oră, răspunse Corrigan. Ţi-a fost rău?

— Da, din când în când.

— Este destul de plăcut în perioada musonului.

— Trebuie să-i mulţumim Domnului că ne-a ajutat să traversăm, zise Rachel mecanic.

— Nu prea văd de ce. N-a avut nici cel mai mic amestec în toate astea. În portul Sydney am văzut talazuri şi mai agitate.

Îşi fixă privirile asupra lui Corrigan, aflat la cârmă.

— Nu te temi de Dumnezeu, domnule Corrigan?

— Mă tem doar de două lucruri pe lumea asta. De bărbaţii înarmaţi şi de femeile bisericoase.

Corrigan întinse mâna şi luă o sticlă de Gilbey de pe raftul de lemn din spatele cârmei. Desfăcu dopul şi trase o duşcă zdravănă.

— Domnule Corrigan, nu crezi că ar fi mai prudent pentru amândoi dacă te-ai abţine să bei cât timp manevrezi şalupa?

Corrigan râgâi.

Sunetul se amplifică în cabină ca un tunet.

— Ia mai scuteşte-mă!

— Mulţumesc, domnule Corrigan, zise Rachel.

Apoi se întoarse la locul ei din colţ şi începu să se roage în linişte.

4

Corrigan ancoră *Shamrock* în apele puţin adânci ale golfului de la Capul Marmari. Luna strălucea, învăluind într-o lumină ireală colibele umbroase ale satului întins sub bolta cocotierilor.

Murmurul motoarelor Diesel răsuna în imensitatea lagunei. Pe plajă, zări focurile aprinse şi siluetele băştinaşilor adunaţi de-a lungul ţărmului.

Corrigan aruncă ancora în nisipul moale şi sări în apă. Rachel îşi ridică fusta, pregătindu-se să-l urmeze.

— Fii atentă, o să-ţi rupi gâtul, zise Corrigan.

Înainte să apuce să protesteze, simţi cum o prinde de braţe, o înălţă peste marginea bărcii şi o aşează în apă.

— Domnule Corrigan, şuieră ea.

Forţa bărbatului o uimise. O ridicase fără efort, ca pe un copil.

— Mă descurc şi singură!

— Atunci fă dracului ce vrei! mormăi el şi se îndepărtă către plajă.

Trecură prin mulţimea tăcută spre coliba lui Kumasi. Soţia acestuia îi aştepta afară. Era mai tânără cu cel puţin treizeci de ani decât bărbatul ei; avea sânii goi, dar purta o *lava-lava* înflorată în jurul mijlocului. Ea şi altă femeie pregăteau pânză tapa vopsită în albastru, pe veranda colibei.

— Se pare că n-au prea multe speranţe, îi spuse Corrigan.

Rachel nu-i răspunse.

Coliba lui Kumasi era construită în stil european. Fusese ridicată pe stâlpi, la câteva picioare de pământ, cu o verandă în jur. Avea cinci camere, despărţite de pereţi din bambus, cu acoperişul ţesut din frunze de palmier sago.

Membrii familiei şi prietenii se adunaseră în jurul bătrânei căpetenii. Îl aşteptau să-şi dea sufletul.

Luluai-ul avea în jur de şaizeci de ani. Faţa îi era zbârcită, iar ridurile se impregnaseră cu negreală în decursul anilor petrecuţi în preajma focului. Părea suplu, cu o barbă cenuşie, în formă de W, care-l făcea să semene cu un ţap jigărit.

Zăcea gemând pe covoraşul de bambus, în mijlocul camerei. Era semiconştient, iar corpul său scăldat în propria-i sudoare semăna cu o ciocolată topită.

Băştinaşii se dădură la o parte, lăsându-i să treacă pe Rachel şi pe Corrigan. Rachel îngenunche să-l examineze pe bătrân.

Afară, o bibilică zbură peste trepte, de-a lungul verandei, lăsându-şi excrementele pe podeaua crăpată. Altă pasăre îşi urmă perechea într-o mică scorbură ascunsă între grinzile neşlefuite.

Rachel îi puse diagnosticul în numai câteva minute. Îl văzuse pe unchiul ei tratând şi alte cazuri de apendicită la spitalul Misiunii, aşa că recunoscu cu uşurinţă simptomele.

Se întoarse spre Wesu.

— De cât timp este bolnav? îl întrebă ea.

— Zace de la răsăritul soarelui, o lămuri băiatul. Gata, murit?

— Nu, murmură Rachel fară prea multă convingere. Nu murit.

— Aiurea, exclamă Corrigan undeva în spatele,ei.

Rachel căută în geanta ponosită din piele neagră. Avea eter, două bisturie, sulfamide, forceps, câteva aspirine şi catgut pentru cusutul rănilor.

Destul pentru o operaţie de apendicită, dar totul era s-o facă.

Palpă burta omului. Era foarte umflată; apendicele putea plesni din clipă-n clipă, răspândindu-şi otrava în cavitatea abdominală. În timp ce-l consulta, bătrânul scoase un strigăt de durere, încordându-şi muşchii.

S-ar putea să fie deja prea târziu. Va trebui să-l opereze imediat.

Se uită în jur la feţele întunecate care se zgâiau nerăbdătoare peste umărul ei. Atmosfera era încordată. Se simţea nefolositoare, fară putere.

Lipsea un singur chip. Ieşi din colibă şi o porni în jos, pe malul apei. Îl găsi pe Corrigan stând în nisip, cu sticla de gin Gilbey în poală.

— Domnule Corrigan, am nevoie din nou de ajutorul dumitale.

Bărbatul se holbă la ea nervos.

— Ce rost are? Gângania bătrână a păţit-o şi gata. Hai mai bine să ne întoarcem.

— Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

— Şi de ce dracu' aş face-o?

— Pentru că, dacă mă refuzi, nu vei primi cele două lire. Şi acum adună-te şi vino cu mine!

Zicând acestea, Rachel îi întoarse spatele şi o luă înapoi. Corrigan rămase cu gura căscată. Trecuseră ani de zile de când o femeie nu mai îndrăznise să-i spună ce să facă. Îl şocase, ce mai! Şi când te gândeşti că era doar o fetiţă.

N-avea nici un motiv s-o ajute. De fapt, nu aşa le fusese înţelegerea.

Şi, cu toate acestea, fără să-şi dea seama de ce, se ridică şi o urmă.

— Va trebui să-l anesteziem într-un fel.

Stăteau unul lângă altul în căldura înăbuşitoare din colibă, în aer zumzăiau zeci de insecte. Rachel îi dăduse pe toţi afară cu excepţia lui Corrigan, iar acum feţele întunecate se strânseseră la uşă, zgâindu-se înspăimântate.

— Asta-i destul de simplu, spuse Corrigan. O lovitură în testicule şi gata.

Râse răguşit.

Fata nu-l băgă în seamă. Fiersese bisturiele în apa clocotită şi îşi frecase mâinile până când se înroşiseră. Aduseseră o lampă de pe *Shamrock.* O aşezară pe podeaua de pământ, lângă bătrân.

Era gata să înceapă.

Îi dădu lui Corrigan un tampon gros de tifon şi desfăcu sticluţa cu eter.

— Nu te apropia prea mult de lampă. Vaporii se aprind imediat.

Corrigan îşi vârî mâinile sale uriaşe în buzunar şi o privi crunt.

— Vrei să spui că este periculos?

Rachel îl fixă fară să spună nimic. Corrigan o măsură şi el furios. Se holbară aşa unul la altul timp de un minut. Corrigan cedă. Scoase o mână din buzunar şi luă sticla.

— De câte ori se mişcă, vreau să torni eter pe tifon şi să-i astupi nasul şi gura cu tamponul.

Corrigan înmuie tifonul şi înşuruba imediat capacul. Apoi aşează tamponul pe faţa bătrânului. După câteva clipe, încetă să se mai zbată.

— Gata, dă-i drumul. Cred că nu vrei să-l sufoci, nu-i aşa?

Corrigan ridică tifonul şi se strâmbă.

— Doar nu-ţi închipui că o să supravieţuiască?

— Se află în mâinile lui Dumnezeu, domnule Corrigan.

— Mai bine i-ai tăia gâtul şi l-ai scăpa de suferinţe. N-are nici o şansă amărâtul. Dacă nu moare din cauza hemoragiei, o să se infecteze. Uită-te la locul ăsta.

Îşi roti privirile înjur.

— Viaţa n-are preţ. Este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putinţă s-o păstrăm.

Rachel luă unul dintre bisturie. Lama sclipi în lumina lămpii.

— Asta-i părerea ta.

— Sper că nu ai un stomac sensibil.

— Nu mă impresionează să văd câteva picături de sânge, dacă la asta te referi.

Rachel îngenunche lângă covoraşul de bambus, cu bisturiul în mâna dreaptă. Inspiră adânc şi despică pielea şi ţesutul abdomenului cu lama ascuţită. Sângele se răspândi din incizie.

Fata îşi îndreptă bisturiul către el.

— Să nu cumva să ţi se facă rău, şuieră ea. Corrigan o aprobă din cap şi se întoarse.

— Mulţumesc, domnule Corrigan, zise Rachel şi îşi văzu de treabă.

— Ah, ce bine ar fi fost să vină unchiul meu! Sunt sigură că s-ar fi descurcat mai bine decât mine.

În colibă se instalase o căldură umedă. Îi picura transpiraţia de pe frunte. O picătură de sudoare i se prelinse pe nas, rămânând suspendată acolo; o şterse în grabă cu mâneca rochiei.

Mâinile ei lungi şi palide erau pline de sânge.

— Te descurci foarte bine, mormăi Corrigan.

Rachel se îndreptă de spate şi îşi dădu la o parte cu cotul o şuviţă rebelă.

Apoi se aplecă din nou asupra pacientului. Cu o mână ţinea forcepsul să menţină rana deschisă, iar cu cealaltă apucă apendicele. Intestinele clipociră când le împinse mai încolo.

— De-abia aştept să se termine odată! zise Corrigan.

Acum organul umflat, de un roşu aprins, se vedea foarte clar. Rachel ştia că va trebui să taie prudent, dar cu o mână fermă. Dacă îl perfora, otrava se vărsa în cavitatea abdominală şi omul nu mai avea nici o şansă.

Desfăcu mai mult rana, ţinând bisturiul strâns în mână.

Ţac!

Peste câteva minute, scoase la iveală o bucată alungită de ţesut mânjită cu sânge închegat, ca un magician care face să apară un iepure dintr-un joben. O lăsă să cadă pe podea şi începu să coasă rana cu fir de bumbac.

— Arată ca un prezervativ folosit, zise Corrigan.

Rachel simţi cum i se aprind obrajii, dar îşi ţinu capul plecat şi îşi văzu mai departe de treabă. O molie mică, cu aripi

păroase, se vârî în rană, atrasă de lumina lămpii. Fata o extrase cu forcepsul.

— O să prindă fluturi o săptămână în şir, comentă Corrigan.

Un muşchi se încorda în braţul bătrânului. Gemu încet. Corrigan mai turnă câteva picături de eter pe tifon şi îl puse pe faţa omului.

— Nu lăsa sticla deschisă! îl atenţiona Rachel. Lampa va aprinde vaporii. O să ne arunci în aer.

Corrigan bombăni, dar se supuse.

— Prea multă agitaţie pentru un cioroi!

— Când operezi un om aşa cum am făcut eu, domnule Corrigan, nu poţi să nu observi că este alcătuit din sânge, ţesuturi şi oase, la fel ca şi un alb. În afară de asta, n-ai cum să tai curajul, virtutea sau dragostea oamenilor. Acestea sunt lucruri spirituale. Eu consider că cele mai importante părţi ale unui om sunt cele care nu se văd. Şi anume caracterul şi sufletul lui.

— Am avut şi eu un câine cu caracter odată. A murit la fel ca şi ceilalţi. În orice caz, este foarte frumos din partea ta să susţii că toţi suntem egali. Am observat cum te uitai la Sanei.

Rachel se înroşi la faţă. Nu-i răspunse.

Ştia că avea dreptate; cel puţin într-o anumită privinţă. Exista ceva în educaţia ei puritană care o făcea să se revolte la gândul convieţuirii dintre un om alb şi o băştinaşă. Era un reflex al învăţăturilor primite.

Dar, în afară de asta, mai experimentase şi alt sentiment. Fusese atrasă de curând de latura mai puţin ortodoxă a vieţii. Sau, aşa cum ar fi spus unchiul ei, fusese „momită de puternica seducţie a păcatului”. La fel ca şi Sodoma pentru soţia lui Lot, simţea o atracţie hipnotică, dincolo de puterea ei de înţelegere, atunci când o privea pe Sanei.

Îşi plecă ochii. Corrigan o fixă intens. Încercă să-şi alunge gândurile şi să se concentreze asupra muncii ei.

Era aproape de asfinţit când termină. O lumina palidă, gălbuie se strecură în colibă.

— Acum este în mâinile Domnului, murmură, ea, tăind catgutul cu foarfecă strălucitoare de oţel.

Corrigan îşi trecu mâna peste faţă. Se simţea obosit, îmbibat de gin. O sudoare rece îi scălda fruntea.

— Mă bucur că s-a terminat, murmură el. Este prima oară când asist la o operaţie.

Rachel zâmbi ostenită.

— Dacă vrei să ştii, domnule Corrigan, pentru mine este prima oară când o fac.

5

Trecuse de amiază când Corrigan îşi reveni după experienţa de noaptea trecută. Acum se simţea în stare să conducă *Shamrock*-ul înapoi la Vancoro. Rachel promise sătenilor că unchiul ei va veni peste o săptămână să vadă cum îi merge lui Kumasi. Bătrânul era încă în viaţă, dar Rachel nu-şi făcea prea multe speranţe.

Avea însă conştiinţa împăcată că încercase să-l salveze.

Se aşeză tăcută în partea din faţă a şalupei, urmărindu-l pe Corrigan, care încerca să pornească motorul. Nu mai ploua. Era o zi frumoasă, senină. Apele adânci ale lagunei băteau în verde deschis, iar briza caldă adia de-a lungul golfului dinspre ocean.

Pe ţărm, Rachel zări penajul viu colorat al papagalilor printre frunzele verzi întunecate ale copacilor.

În cele din urmă, motorul lui *Shamrock* tuşi de două ori şi începu să trepideze sub pupa, zguduind liniştea lagunei. Corrigan ridică ancora de pe fundul nisipos şi întoarse *Shamrock*-ul spre ocean.

— Cât va dura până vom ajunge la Vancoro?

Corrigan o privi cu ochii injectaţi de sânge.

— Cam trei ore, dacă vremea se menţine aşa.

— Mulţumesc.

Corrigan se aplecă peste cârmă şi dirija *Shamrock*-ul în larg. Din când în când se uita peste umăr. Pe toţi sfinţii, nu arăta deloc rău. Piele frumoasă, un oval perfect al feţei. Dacă nu şi-ar mai prinde părul în cocul ăla oribil, ar suci capul tuturor. Corrigan se întreba de ce voia cu tot dinadinsul să se urâţească.

Încerca să-şi imagineze cum ar arăta dezbrăcată. Imposibil să-şi dea seama. Îi studie gleznele. Erau frumoase şi

delicate, poate puţin cam umflate şi înroşite din cauza ţânţarilor care se înfruptau din venele ei albastre de englezoaică. Totuşi nu arătau deloc rău.

Clătină din cap. Păcat că ţinea atât de mult să-şi păstreze virginitatea.

Sigur, mai încercaseră şi alţi bărbaţi. Unul dintre căpitanii care se ocupau cu negoţul de perle îi povestise anul trecut că fusese invitat să ia cina cu Părintele Goode şi nepoata sa la Misiunea Catolică. În timp ce preotul îşi petrecuse majoritatea serii încercând să-l întoarcă la dreapta credinţă pe recalcitrantul lup de mare, el profitase de cele câteva clipe în care rămăsese singur cu Rachel, străduindu-se s-o ademenească în culcuşul lui.

Rezultatul fusejse dezastruos, iar Părintele Goode îl izgonise revoltat. Nu-l lăsase nici măcar să termine cafeaua.

Corrigan zâmbi cu tristeţe. Ea îl văzu şi se arătă nedumerită.

Bărbatul îşi întoarse din nou privirea către ocean.

Era o zi superbă: marea se întindea înaintea lor, strălucind la orizont, cu insuliţele ei ca nişte umflături mici pe suprafaţa netedă liniştită. Aerul sărat se amesteca cu fumul şalupei, iar vântul aducea de pe uscat dulcea aromă tropicală a fructelor putrezite.

Soarele fierbinte domina cerul senin. Un grup de delfini se jucau în jurul vasului, în timp ce barca despica valurile albastre. Suprafaţa oceanului era tulburată doar de mişcările bruşte ale peştilor zburători. Păsări de mare pluteau la înălţime pe curenţii de aer.

După un timp, Rachel se ridică şi veni lângă Corrigan, la cârmă.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc, zise ea.

Corrigan dădu din umeri.

— De ce?

— M-ai ajutat să salvez viaţa unui om.

— Dacă spui tu. Nu uita că-mi datorezi două foi.

— Ştii, câteodată nu pricep cum un om ca tine se încăpăţânează să se distrugă consumând atâta alcool. Sunt convinsă că nu ţi-ar strica puţină disciplină ca să duci o viaţă decentă şi folositoare.

— Zău?

Corrigan îşi dădu la o parte bucla de păr dintre ochi şi întoarse capul într-o parte. Voia să-şi ascundă iritarea.

— Da, presupun că aşa este. De fapt, domnule Corrigan...

Nu mai apucă să termine ce avea de spus. Motorul se înecă deodată şi *Shamrock* coti brusc spre port. Rachel căzu într-o parte. Corrigan opri motorul şi alergă la pupa.

Fata se ridică în picioare:

— Ce s-a întâmplat?

— De unde dracu' să ştiu?

Rachel se încorda. Parcă ar fi lovit-o. Nu suporta să-l audă înjurând.

Corrigan se aplecase peste pupa.

— Cred că trebuie să cobor şi să văd despre ce este vorba.

Începu să se dezbrace. Rachel îl privea.

Cunoştea foarte bine corpul omenesc. Văzuse destui bărbaţi dezbrăcaţi, zăcând pe mesele de operaţii şi în paturile spitalelor, între cearşafurile umede, luptându-se cu atacurile de malarie sau febră tifoidă.

Era încă şi mai obişnuită cu băştinaşii negri de pe insulă, care rareori purtau altceva decât o simplă *lava-lava,* costumaţia tipică locuitorilor acestor meleaguri.

Cu toate acestea, privea şocată şi înspăimântată cum Corrigan îşi trăgea cămaşa peste cap. Îşi dădu seama că nu fusese niciodată singură cu un om îmbrăcat doar pe jumătate, iar implicaţia sexuală a situaţiei o izbi ca o adevărată lovitură.

Avea un bronz frumos, iar braţele şi pieptul erau acoperite de păr des, negru. Îşi imaginase că băutura îi slăbise şi-i împuţinase corpul, dar se înşelase. Trupul său musculos se prezenta cât se poate de bine.

Ar fi vrut să-l atingă, fără să-şi explice de ce.

Era copleşită de ruşine. O agitaţie ameţitoare păru să izbucnească dinăuntrul fiinţei sale. Aproape că-şi pierduse echilibrul şi se sprijini de rama punţii. Nu se mai putea ţine pe picioare.

Corrigan o privi zâmbind cu subînţeles, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Este mai bine să nu-mi scot pantalonii, rânji el. Nu vreau să te şochez cu podoaba mea.

Se pregăti să sară peste bord.

— Fii atent! exclamă Rachel. O să spun o rugăciune dacă vrei.

— Ai face mai bine să mă păzeşti de rechini.

Zicând aceasta, se aruncă în apa caldă, sclipitoare. Trase adânc aer în plămâni şi, cu o agilitate surprinzătoare, plonja în adâncuri. Picioarele sale fâlfâiră câteva clipe, după care dispăru complet.

Rachel stătea la pupa, privindu-i trupul întunecat prin apa verzuie. Îşi feri ochii de razele soarelui. Bule albe de aer fâlfâiră la suprafaţă.

După un minut, ieşi la suprafaţă, sorbind lacom aerul. Părul lui negru şi des i se lipise de frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a înfăşurat o bucată de viţă în jurul elicei – îi răspunse Corrigan.

Inspiră încă o dată şi plonja.

Rachel se frecă la ochi. O deranja lumina soarelui, reflectata în apă. Abia când se uită din nou, văzu rechinul.

Umbra întunecată se mişca agil, în direcţia portului, la cincisprezece sau douăzeci de picioare adâncime. La început crezu că i se păruse doar, dar apoi apăru la babord, uriaş şi ameninţător. Pentru o clipă, încercă să se convingă pe sine că nu este decât un delfin sau un purcel de mare. Dar, în timp ce rechinul dădea târcoale prin apă, distinse capul în formă de ciocan şi i se opri inima în loc. Pe moment, fu incapabilă să facă vreo mişcare. Rămase cu ochii aţintiţi la monstruoasa formă, paralizată de groază.

Capul avea înjur de douăsprezece-cincisprezcce picioare lungime. Era un exemplar uriaş. Se învârtea pe lângă pupa vasului, urmărind mişcările lui Corrigan în apă. Descrise un cerc, apropiindu-se şi mai mult.

— Atenţie, rechini! zbieră Rachel.

Începu să agite apa cu mâinile, încercând să-l prevină pe Corrigan.

Rechinul simţi vibraţia şi deveni brusc foarte agitat. Încă un cerc şi mai aproape.

Rachel se năpusti în cabină, căutând ceva cu care să gonească groaznica arătare. Absolut nimic.

Cuprinsă de panică, alergă înapoi la pupa, exact la timp. Văzu rechinul cotind către *Shamrock.* Despica apa cu coada şi înotătoarea lui laterală.

— Domnule Corrigan, atenţie, un rechin! Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Corrigan!

Agită din nou apa, disperată. Se zărea la câteva picioare adâncime. Tăia cu cuţitul viţa încurcată în jurul elicei, fară să observe apropierea monstrului.

Corrigan remarcă pentru prima oară o mişcare bruscă în apă, în jurul său, şi văzu o formă întunecată alunecând pe lângă el. Apoi distinse foarte clar solzii cenuşii, ca de cauciuc, şi capul hidos cu lobii alungiţi. Ochii mici, duşmănoşi, scrutau ceaţa albăstruie din adâncuri.

Când fu aproape gata să se năpustească asupra pradei, rechinul se îndepărtă brusc, derutat de umbra întunedată a şalupei, mult mai mare decât cea a omului. Descrise încă un cerc, prudent.

Corrigan nu intrase în panică. Ştia că rechinii erau laşi dacă nu simţeau miros de sânge. Dar, în acelaşi timp, acţionau imprevizibil. Deşi, în general, îşi alegeau prada dintre cei bolnavi sau răniţi, poate că unul din o sută atacă pe negândite, fără nici o motivaţie.

Deodată se îndreptă din nou către el. Speriat de data aceasta, Corrigan îşi facu vânt către suprafaţă, atingând cu călcâiul nasul sensibil al peştelui. În mod normal, orice rechin s-ar fi speriat şi ar fi luat-o din loc, cel puţin un timp, până când ar fi reuşit să iasă din apă. Dar acesta îşi răsuci capul într-o parte şi se concentra asupra atacului.

Dădu repede din mâini şi din picioare, grăbindu-se să ajungă la suprafaţă.

Rachel îl văzu. Privea neputincioasă cum corpul lunguieţ şi cenuşiu al rechinului îl urmărea la mică distanţă.

— Apucă-te de mâna mea!

Se aplecă în afară, să-l prindă de braţe, când îşi scoase capul din apă într-un vârtej de spumă. Se înălţă cu aproape jumătate de corp; îi prinse mâna şi Rachel fu cât pe ce să cadă în mare, alături de el. Dar Corrigan se apucă cu cealaltă mână de marginea şalupei, înfigându-şi degetele în lemn cu sălbăticie în timp ce-şi sălta piciorul drept.

Când Rachel căzu pe spate, văzu rechinul ieşind pe jumătate din apă, cu corpul lui lunguieţ şi cenuşiu, strălucind în soare, cu gura deschisă, scoţându-şi la iveală şirurile nesfârşite de dinţi ascuţiţi, albicioşi. Remarcă ochii negri, reci şi duşmănoşi în extremitatea capului trunchiat.

Groaznicele fălci se închiseră ca o capcană de oţel. *Shamrock* se clătină când rechinul se izbi de carena vasului. Se auzi o plesnitură ascuţită şi peştele căzu îndărăt în apă.

Apoi fata se prăbuşi pe punte, mută de uimire.

Nu putea să mai respire.

Corrigan se întinse peste ea, cu trupul lui masiv; tremura din toate încheieturile şi respira întretăiat, şuierător. Deodată deschise ochii şi o văzu holbându-se la el. Faţa lui Rachel se afla la câţiva inch de a lui. Nici unul dintre ei nu schiţă nici o mişcare timp de câteva momente bune.

Îl privea drept în ochi şi era şocată de brusca intimitate a momentului. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de aproape de o fiinţă omenească. Frica şi încordarea din ultimele clipe o sleiseră de puteri. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

Corrigan fu cel care rupse vraja, rânjind.

— Pariez că este pentru prima oară când ai un bărbat deasupra ta.

Rachel se strădui să se ridice în picioare. Partea din faţă a rochiei mustea de apă. Fără să-şi dea seama de ce, se simţea umilită şi trădată.

— Imbecilule, şuieră ea şi se ghemui tremurând în cabină.

Capul în formă de ciocan dădu târcoale *Shamrock*-ului încă vreo două ore. Cu alga înfăşurată în jurul elicei erau pur şi simplu înţepeniţi în loc, purtaţi către sud-est de curent. Corrigan aborda situaţia cu stoicism. Aduse de sub punte altă sticlă de gin, se propti la pupa şi începu să bea.

Soarele coborâse la asfinţit deasupra oceanului întunecat când rechinul se hotărî în sfârşit să plece în căutarea unei prăzi mai uşoare. În cele din urmă, Corrigan decise că putea să se aventureze fară nici o primejdie în apele oceanului; îi trebuiră câteva minute să elibereze axul elicei de rămăşiţele plantei. Cu apa curgând şiroaie de pe el, Corrigan porni motorul şi *Shamrock*-ul o luă din loc către munţii de pe Santa Maria, aflaţi la multe mile depărtare către sud.

Apăruseră primele stele la orizont, înspre est, când zumzetul motoarelor se înteţi într-un ritm constant, pe măsură ce înaintau într-un mic golf părăsit, mărginit de palmieri.

— Unde ne aflăm, domnule Corrigan? întrebă Rachel.

Corrigan îşi scărpină ceafa de muşcături de ţânţari.

— Cam la zece mile nord de Vancoro. Am pierdut două ore din cauza rechinului şi am plutit până aproape de trecătoarea Sara. N-avem cum să ne întoarcem la Vancoro. Se lasă noaptea.

— Dar trebuie. Unchiul meu va fi îngrijorat.

— Nu îndrăznesc să trec peste recif pe întuneric. Vom înnopta aici. Dacă pornim devreme, o să fii acasă înainte de micul dejun.

Rachel simţi cum i se strânge stomacul de frică la gândul că va petrece noaptea singură cu acest bărbat.

— Dar nu se poate, protestă ea slab.

— N-avem de ales. Haide, nu te îngrijora. Nu-i nimic de mâncare, dar ne-au mai rămas două sticle de gin. Poţi să tragi o duşcă să te mai linişteşti.

Peste câteva minute, soarele coborî dincolo de vasta întindere a Oceanului Pacific. Se distingeau vag siluetele insuliţelor sub cerul sidefiu. Norii de la orizont se schimbară din nuanţe de roz în roşu aprins, pălind în cele din urmă într-un stacojiu deschis.

După un timp, cerul se întunecă, căpătând culoarea plumbului topit. Noaptea opacă a tropicelor învălui *Shamrock*-ul

Corrigan apropie şalupa de ţărm şi aruncă ancora. Apoi opri motoarele. Aprinse lampa de gaz şi se întoarse s-o privească. Râjnea.

— Ei bine, asta este, domnişoară Goode. Prima ta noapte singură cu un bărbat.

Rachel simţi cum i se albeşte faţa. Se uita la ea ca un satir. O cuprinse groaza ca în noaptea aceea când a rămas orfană. Era singură-singurică în beznă.

Ştia de ce nu-şi continuaseră drumul spre Vancoro.

Corrigan fusese cuprins de dorinţe desfrânate. N-ar fi trebuit să-l lase să se întindă peste ea. Unchiul ei avusese întotdeauna dreptate în privinţa lui. Era incorigibil, complet lipsit de moralitate.

Se afla la mila lui. Nu se îndoia de intenţiile sale. Avea de gând s-o violeze, mai mult ca sigur.

6

Ian McLaren Manning se ţinea cu ambele mâini de marginea de tec a vasului *Tulagi,* contemplând apele din apropierea insulei Santa Maria. Boarea caldă a musonului îi răvăşea părul rar, castaniu deschis, şi flutura steagul protectoratului insulelor Solomon, atârnat de catarg la pupa.

Ofiţerul districtual al insulei Santa Maria era un om de statură medie, trecut de treizeci şi cinci de ani. În Anglia suferise în permanenţă de afecţiuni respiratorii; postul său din Pacific îi salvase probabil viaţa. Trase adânc în piept aerul sărat, cercetând dunga verde-închisă a coastei, la intrarea în portul Vancoro. Marea părea calmă; tocmai atunci, pe negândite, apa împinse *Tulagi,* iar valurile se sparseră de vas. Talazurile agitate produceau un balans considerabil, agitând oceanul în mici vârtejuri. Către vest, undele mării se rostogoleau spre ţărm şi înapoi în larg. Mai aproape de port, două stânci teşite făceau să fiarbă apele, în timp ce căpitanul vasului *Tulagi* se îndrepta către babord. Acestea erau Stâncile Amiralităţii. Două vârfuri cufundate sub linia de plutire de tunarii vaselor de război ale Majestăţii Sale în timpul manevrelor. De-abia vizibile la lumina zilei, reprezentau o mare primejdie pentru cei care ieşeau sau intrau în portul Vancoro.

Jackie Su'a, căpitanul vasului, manevră nava în direcţia nord-est

Şalupa suplă înfrunta vântul. Ajunse în punctul sudic al insulei, împinsă către vest de curent. Jackie strigă câteva ordine unuia dintre ajutoarele sale de pe punte şi cârmiră din nou, făcând vasul să scrâşnească din încheieturi în bătaia brizei.

În timp ce unduirea uleioasă a fluxului îi împingea spre înfometatul banc albicios de corali din extremitatea insulei, un curent din sens opus prinse deodată *Tulagi* şi-l răsuci către est.

Era un adevărat joc al morţii cu vântul şi curenţii în care trebuia să se prindă fiecare vas care intra în port.

Peste un timp, se treziră din nou în ape liniştite, îndreptându-se către nord, spre Vancoro. Era cea mai întinsă aşezare şi adăpostea Baza Oficială de pe Santa Maria. *Tulagi* intră în rada portului, mărginit de o fâşie albicioasă de plajă, cu

palmieri unduioşi, plecându-se în semn de bun venit în briza musonului de nord-vest.

Jackie dirija *Tulagi* printre două recifuri. Întinsul port Vancoro se deschidea în faţa lor. Era un loc natural, înconjurat din ambele părţi de uscat. Trecură de epava putrezită a *Bellamei,* un alt vas al Guvernului, eşuat cu mult timp în urmă pe înşelătoarele recifuri de corali.

Era greu de crezut că aceste ape liniştite şi uitate de lume vor fi tulburate în curând de bubuitul tunurilor.

Veştile deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare. Japonezii cuceriseră peninsula Malaya şi se aflau acum la porţile oraşului Singapore. Dacă le pica în mâini... Dar nu, imposibil! Churchill însuşi declarase că era inexpugnabil.

Manning se holba trist la apele oceanului şi plângea soarta Angliei. În Europa, germanii dominau ţările din vest, aţintindu-şi tunurile către înălţimile din Dover, iar avioanele lor Heinkel întreprindeau raiduri nocturne pe coasta engleză. Plajele de la Brighton erau înconjurate cu sârmă ghimpată, iar Londra se cufundase sub camuflaj. Toate acestea i se păreau ireale, ca un coşmar de proporţii fantastice.

Îşi încorda mâinile pe marginea vasului. Simţi în inimă muşcătura ascuţită a regretului. Îi spuseseră că era prea bătrân pentru război. Ultima oară fusese prea tânăr.

Îi era silă de slăbiciunea lui; de corpul subţiratic, fragil. Ura imaginea reflectată în oglindă pe când era un adolescent îndesat; se dispreţuia şi ca bărbat, când sănătatea sa fragilă îl făcea să se îmbolnăvească destul de des.

Cu timpul, ajunsese să se dispreţuiască din toate punctele de vedere. Un burlac între două vârste, pe o insulă uitată de lume. O viaţă irosită.

Către nord, zărea contururile familiare ale locuinţelor. Clădirea din piatră a închisorii se ridica impunătoare pe promontoriul nordic cu pereţii ei goi din calcar, proiectaţi pe fundalul verzui ai junglei; marinarii o foloseau ca punct de reper.

Mai jos, printre copacii *casuariana,* distingea bungalow-ul cu acoperiş roşu al clădirii Protectoratului, cu pereţii săi zugrăviţi în alb, contrastând cu verdele luxuriant al golfului. Pe micuţa pajişte maronie, la câţiva paşi de treptele principale, se înălţa un catarg vopsit în alb. Steagul britanic flutura în vârful lui în bătaia brizei.

Navigând către ţărm, zăriră treptat şi celelalte aşezăminte ale oraşului Vancoro. Mai întâi barăcile poliţiei, magazinul comercial din spatele lor, aproape ascuns printre cocotieri, şi acoperişurile roşii ale satului.

O barcă lunguiaţă se desprinse de ţărm. Transporta un caporal însoţit de doi jandarmi localnici. Alături de ei se afla figura familiară înveşmântată în sutană neagră, cu guler alb, peste care strălucea în soare un crucifix impresionant.

Manning mormăi nemulţumit. De-abia aştepta să facă un duş rece şi să bea o bere de la gheaţă. Ştia că prezenţa Părintelui Goode îi va zădărnici aceste planuri.

Jack Su'a roti *Tulagi,* manevrându-l încet, de-a lungul ţărmului. La comanda caporalului, jandarmii ridicară puştile. Apoi salutară prezentând armele.

Manning se ridică în picioare, urmărindu-l pe Goode, care urca la bordul vasului. Oftă adânc si-l aşteptă să se apropie.

— Manning, exclamă preotul, cu vocea tremurându-i de emoţie, slavă Domnului că te-ai întors.

— Ce s-a întâmplat, prietene, eşti palid ca o fantomă!

— Nepoata mea! zise preotul. Ce grozăvie! A fost ucisă. Da, violată şi ucisă.

7

În timp ce ancora, perdeaua de catifea a nopţii se lăsa deasupra Pacificului. Se caţără pe marginea bărcii. Rachel auzi un clipocit când sări în apă.

— Ai de gând să cobori din barcă, domnişoară? o întrebă Corrigan.

— Cred că voi rămâne aici, zise Rachel ghemuită în cabină.

Corrigan murmură ceva neinteligibil şi dispăru apoi în întuneric.

Rachel îşi trase genunchii la piept şi fu cuprinsă de un tremurat puternic Privi stelele adunate pe cer şi luna mare, argintie, ridicându-se deasupra oceanului. Mişcarea legănată a bărcii îi tăcea greaţă. Focul de pe ţărm părea atât de calm şi tentant. Îşi dădea seama că se va îmbolnăvi dacă rămânea acolo.

Petrecu minute în şir încercând să se hotărască ce să facă. În barcă se afla în siguranţă. Dacă se aventura pe ţărm, era în mâna lui Corrigan. Pe de altă parte însă unele forme ale morţii sunt preferabile răului de mare.

Totuşi ezita. În cele din urmă, se hotărî. Îl auzi din nou pe Corrigan îndreptându-se către barcă. Rămase cufundată în întuneric, ascultând clipocitul apei. Corrigan ajunse lângă şalupă.

— Domnişoară?

— Ce doreşti?

Vocea ei răsună ascuţit în liniştea nopţii.

Văzu una dintre mâinile lui Corrigan încleştată pe marginea bărcii. Părea neobişnuit de păroasă în lumina lunii. Deodată, o pereche de ochi reci, răutăcioşi se holbară la ea.

— Dă-mi cealaltă sticlă de gin!

— Cred că n-ar mai trebui să bei.

Se facu linişte. Lui Corrigan îi alunecă mâna şi pentru o clipă dispăru. Şalupa se clătină din nou când se trase peste bord.

— N-am nevoie de predici despre efectele distrugătoare ale băuturii. Vreau sticla. Ai de gând să mi-o dai sau trebuie să mi-o iau singur?

Rachel se gândi că ar fi mai bine să nu-l înfurie. Dumnezeu ştie ce-ar fi putut face pentru băutură. Se duse în cabină şi găsi cealaltă sticlă platâ. I-o dădu până la urmă, abţinându-se cu greu să n-o azvârle în mare.

— Ai de gând să rămâi aici?

— Nu, cred că o să vin pe plajă, zise ea.

În orice caz, nu prea avea de ales.

Strângându-şi fusta în jurul genunchilor, se aşeză pe marginea vasului, încercând să-şi treacă picioarele de partea cealaltă, fară să-şi depărteze gleznele. Corrigan îi întinse mâna s-o ajute.

— Mă descurc şi singură, mulţumesc.

— N-ai decât!

O porni înapoi către plajă.

Rachel încercă să-şi ridice glezna stângă, dar îşi prinse tivul rochiei într-un cui şi căzu cu capul în apă. Corrigan se întoarse şi izbucni în râs.

— Ar trebui să-ţi scoţi hainele astea ude.

— Nu este nevoie, spuse Rachel ghemuindu-se lângă foc. Nu-mi este frig.

Tremura şi îi clănţăneau dinţii în întuneric.

Corrigan ridică din umeri, bombănind ca pentru sine. Mirosea a apă sărată şi a gin. O aromă masculină, pe care o găsea înspăimântătoare, dar în acelaşi timp incitantă. Prezenţa lui îi trezea senzaţii nebănuite. Se temea de puterea şi statura sa impozantă. Totuşi ceva în sufletul ei îi spunea că forţa bărbatului de lângă ea era un lucru liniştitor.

O măcinau fel de fel de idei. Încercă să nu se mai gândească.

Corrigan deşurubă capacul sticlei Gilbey şi o duse la gură. Îşi dădu capul pe spate şi şterse buza sticlei cu mâneca.

— Uite, trage şi tu o duşcă, o să te mai încălzeşti.

— Nu, mulţumesc!

Încerca s-o îmbete.

— Fă-o pentru sănătatea ta. Altfel o să mori.

Rachel ezită. Îi era frig şi foame. N-ar strica măcar o picătură. Până la urmă întinse mâna şi luă sticla. Strâmbă din nas. Avea un miros înţepător. O duse la buze şi sorbi. Îşi umplu gura şi gâtul cu lichidul arzător. Se înecă şi încercă să scuipe, dar băutura îi ajunsese deja în stomac. Se ridică şi trase aer în piept.

— Ai grijă! exclamă Corrigan.

Înşfacă sticla înainte să-i scape din mână în nisip. Aşteptă să-i treacă tuşea, după care o plesni peste umăr.

— Puţin mai tare decât vinul comunităţii, nu?

Începuse să se răcească. Pânza udă îi atârna pe corp, iar slaba căldură degajată de foc nu reuşise s-o usuce. Efectele ginului se risipeau. N-ar mai fi vrut să bea după ce se înecase. Avea un gust groaznic, dar o încălzise puţin. Corrigan o convinsese să mai ia câteva guri.

O urmărea, dar nu-i distingea expresia feţei în lumina palidă, reflectată de foc. Ţinea sticla de gin în braţe ca pe un copil.

— Cred că trebuie să găsesc un loc unde să dorm, zise Rachel.

— Rămâi aici, îi sugeră Corrigan. Este la fel de bine ca în oricare altă parte. Poţi să te vâri sub pătură cu mine, dacă doreşti. O să te încălzesc.

Îşi muşcă buza şi îşi încleştă degetele pe bucata de pled strâns în jurul ei. Încercă să vorbească, dar nu reuşi. Trebuia să-i demonstreze că nu se temea.

Se sculă în picioare şi merse clătinându-se până la trunchiul unui palmier. Îşi dădu seama îngrozită că se îmbătase. Nu era obişnuită cu băuturile tari. Corrigan se ridică s-o ajute.

— Mă descurc, îi zise Rachel.

— Aşa spui mereu.

Se întoarse şi o luă către plajă. Valurile argintii ale fluxului înaintară pe nisip, ştergând urmele lăsate de fată. Nu se mai simţise niciodată atât de singură.

Merse aşa fără nici o ţintă vreo cincizeci de yarzi. Se uită înapoi. Se îndepărtase suficient. Chiar şi unchiul ei ar fi fost de acord cu asemenea distanţă. Se ghemui la poalele unui cocotier şi îşi trase pătura subţire peste ea.

Era atât de frig...

Dumnezeul unchiului ei care i se păruse atât de puţin relevant în ultimele luni căpăta noi semnificaţii. Începu să se roage.

De unde stătea, distingea conturul voluminos al corpului lui Corrigan, aşezat lângă foc, cu sticla de gin fixată în nisip, la îndemână. Răsucea o ţigară. Din când în când, privea înspre ea şi clătina din cap, învârtind cărbunii cu un băţ.

Sunetul înjurăturilor sale bolborosite ajungea până la ea, purtat de aerul nopţii, ca incantaţia unui ritual păgân. O rafală de vânt agită brusc flăcările, luminându-i faţa. Avea nişte trăsături întunecate, satanice. Se hotărî să stea trează toată noaptea. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu voia s-o găsească dormind.

Îşi aminti din nou de dimineaţa aceea, lângă bungalow-ul bisericii, când îi descoperiseră pe el şi pe Mary. Felul în care arăta femeia, faţa ei contorsionată... fusese oribil bineînţeles, şi totuşi... Închise ochii, străduindu-se să-şi alunge din minte imaginea.

Şi-ar fi dorit să nu fi văzut nimic. Viziunea aceea excitantă nu încetase să o bântuie de atunci.

Auzi un sunet. Corrigan se ridicase în picioare şi acum mergea către ea bălăbănindu-se. I se opri respiraţia.

Simţi cum i se înroşesc obrajii şi îşi aminti de forţa lui când o ridicase din barcă, la Marmari. Şi de muşchii încordaţi de pe braţe şi piept când îşi scosese cămaşa. Îşi dădu seama că nu avea cum să i se opună. N-ar fi avut nici un rost.

Ar fi vrut să alerge, dar nu o ţineau picioarele. Se apropia tot mai mult. Rachel începuse deja să compună litania pe care i-o va recita unchiului ei când va ajunge la Vancoro.

— S-a strecurat lângă mine când dormeam. N-am putut să fac nimic. Am încercat să mă lupt cu el. A fost imposibil.

Corrigan stătea în picioare. Părea un adevărat uriaş. Silueta sa profilată pe cerul nopţii bloca razele lunii.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Nu, mă simt bine.

I se oprise vocea în gât.

Se aşeză pe nisip, alături de ea.

— Doar nu vrei să dormi singură aici. Hai, vino lângă mine!

Rachel se temea să vorbească, de frică să nu-şi trădeze spaima. Aşa că rămase tăcută şi nemişcată, întinse mâna după ea.

— Nu este bine ca o fată frumoasă ca tine să se ascundă tot timpul. Afurisitul ăla de unchi al tău este de vină, nu-i aşa? Ei bine, acum nu trebuie să te mai îngrijorezi. N-o să afle niciodată. Ce-ai zice de-un mic sărut?

— Domnule Corrigan!

Deodată, avu o senzaţie ciudată, de parcă s-ar fi electrocutat. Îi simţi mâna mângâindu-i sânii şi tresări şocată şi surprinsă. Apoi auzi o plesnitură ascuţită.

Doamne Sfinte, îl lovise! Nu avusese această intenţie; fusese un gest reflex. Se miră de propria ei îndrăzneală şi se feri de el îngrozită.

— Pentru ce ai făcut asta?

Părea sincer surprins.

— Te rog, pleacă! şopti ea.

— N-ai decât. N-am luat niciodată o femeie cu forţa, zise el

Se ridică puţin cam nesigur pe propriile mişcări.

— Eşti o fiinţă tare ciudată, fără îndoială.

Zicând acestea, îi întoarse spatele. Îl auzi păşind în întuneric. Nisipul moale scârţâia sub picioarele sale goale. Rachel se holbă după el tremurând din tot corpul.

Din focul aprins de Corrigan în sus pe plajă rămăseseră doar câţiva tăciuni. Răsturnă nisip peste cenuşă. Pe urmă, se aplecă şi ridică pătura. Privi înspre fată bombănind.

Apoi se întoarse.

Rachel simţi că i se opreşte respiraţia. Târa pătura după el prin nisip. Poate că avea de gând s-o violeze şi pe urmă s-o sugrume, ca să nu poată spune nimănui ce-i făcuse.

Scormoni nisipul din jur cu mâna dreaptă şi dădu de o piatră. Era destul de mare şi grea. O scutură şi o strânse la piept. Dacă încerca să profite de ea, nu va ceda fără luptă.

Se oprise lângă fată cu pătura în mâna dreaptă. După un timp – care lui Rachel i se păru o eternitate – se aplecă şi o aruncă peste ea.

— Ca să nu răceşti, mormăi el pornind-o îndărăt.

Rachel dădu drumul pietrei. Se întinse să ia pătura şi o trase înspre ea liniştită, plină de recunoştinţă. Îi dăduse singurul pled rămas disponibil.

Îl văzu pe Corrigan cufundându-se în nisip, lângă focul stins. Se întinsese pe plajă fară să se mişte. Rachel îşi lăsă capul pe nisip şi oftă adânc.

Sânul ei fremăta şi acum după ce i-l atinsese. Doamne Sfinte, pe unchiul Matthew l-ar apuca apoplexia dacă ar afla vreodată ce făcuse Corrigan. O atinsese, da, practic îi atinsese sânul. Şi-o făcuse intenţionat, de parcă şi-ar fi închipuit că o să-i facă plăcere şi ei. Unchiul ei avea dreptate. Corrigan nu-şi mai putea salva sufletul.

Uşurarea care o simţise mai-nainte fu brusc înlocuită de furie. Bărbatul ăsta era lipsit de ruşine. A avut îndrăzneala să-i sugereze să...

Privi bolta înstelată de deasupra ei. Inima-i bătea sălbatic în piept. Tremura din cap până-n picioare de frică şi de frig. Treptat furia facu loc unui alt sentiment, atotcuprinzător şi neaşteptat.

Dezamăgirea.

Manning stătea la biroul său cu faţa către golf şi îşi tampona obrajii cu un prosop atârnat după gât. Picături de transpiraţie străluceau ca nişte mici pietre preţioase pe buza de sus. Asculta rugăminţile tânguitoare ale Părintelui Goode din ce în ce mai iritat, bătând cu degetele în masă.

Timp de două zile şi două nopţi stătuse la bordul lui *Tulagi* în laguna Kia, scriind chitanţe până la două noaptea. Pe punte erau împrăştiate bucăţi de hârtie, stofa şi câţiva metri de sfoară cu care fuseseră legate monedele. Unii băştinaşi trebuiau să străbată distanţe mari să plătească taxele. Aşa că îi primea de îndată ce soseau în canoele lor.

Fusese o călătorie lungă. *Tulagi* se legănase în bătaia vântului de nord-est, iar Manning era ud până la piele, obosit şi ars de soare. Începuse să i se cojească nasul.

— Stai puţin, prietene, zise în cele din urmă, rezemându-se de spătarul scaunului şi împreunându-şi mâinile sub cap. Nu este nici o dovadă care să susţină afirmaţiile tale. Poate că i s-a defectat şalupa.

Părintele Goode îl fixa dojenitor pe Manning cu ochii săi negri.

— Atunci de ce n-au trimis un băştinaş în *kedi* să ceară ajutor?

Se aşeză la loc pe scaun, cu aerul unui avocat, care a scos la iveală o probă importantă a procesului.

— Nu, îţi spun eu că a violat-o. A violat-o şi a aruncat-o în apă, lăsând-o pradă rechinilor.

— Uşurel, prietene!

Ochii Părintelui Goode ardeau cuprinşi de o fervoare mesianică.

— Domnule Manning, ştim cu toţii ce fel de om este Corrigan.

— Da, sunt bine informat în privinţa defectelor lui, dar asta nu înseamnă că este un criminal.

Preotul izbi cu pumnul în birou, în ritmul vorbelor sale.

— Un om care violează o femeie lipsită de apărare nu s-ar da în lături de la crimă.

— Dacă te referi la Mary, eu unul nu cred că n-a avut şi ea partea ei de vină.

Un firicel de salivă apăru în colţul gurii preotului.

— Imposibil. Doar am împărtăşit-o cu mâna mea. Ascultă-mă pe mine, a fost viol!

— Ei bine, dacă eşti în stare să-mi explici cum poate fi violată o femeie de şase ori în diferite ocazii, atunci sunt de acord cu tine!

— Doresc să-ţi faci datoria, domnule Manning!

Manning ridică surprins din sprâncene.

— Serios?

— Da. Trebuie să pleci imediat la Marmari, cu *Tulagi.* S-ar putea să fie prea târziu totuşi.

Manning dădu din cap, sugându-şi gânditor dinţii din faţă. Constată cu mirare că-şi încleştase mâinile pe spătarul scaunului. Se destinse, aşezându-şi palmele pe birou, în faţa sa, de parcă s-ar fi pregătit să descarce o armă.

— Sigur, aşa voi face, prietene! De îndată ce se îmbunătăţeşte vremea.

Părintele Goode îşi tampona transpiraţia de pe frunte.

— Vremea este cât se poate de bună.

Manning dădu leneş din mână în direcţia verandei.

— Priveşte, prietene!

Preotul se ridică şi se duse la uşa buflgalow-ului. La orizont, nori negri ca cerneala se deplasau grăbiţi către nord-vest. Nicovalele lor întunecate se proiectau pe cerul albastru.

Manning veni lângă el.

— Se pare că o să mai plouă un pic, nu-i aşa?

Se luminase de ziuă când Rachel deschise ochii. Se trezi tresărind din somn, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Îi zvâcnea capul de durere. Era ameţită. Picături de sudoare îi scăldau fruntea. Îi urla ceva în creier. Cuprinsă de remuşcari, îşi dădu seama ce se întâmplase: ginul!

Se uită în jos pe plajă. Goală? Oare unde dispăruse Corrigan?

Peste câteva minute, apăru din pădure; ţinea în mână un ciorchine uriaş de banane.

Lui Rachel i se opri respiraţia când îl văzu. Nu era vorba doar de amintirea nopţii trecute; înotase şi era gol până la mijloc, cu apa şiroindu-i pe corp ca nişte giuvaiere micuţe şi strălucitoare pe un scrin din mahon. Părul ud îi cădea peste ochi. Când o văzu, începu să rânjească. Trebuia totuşi să

recunoască un lucru: pentru un satir şi un imoral, arăta destul de bine.

— Cum te simţi?

Rachel dădu din cap cu tristeţe.

— Cred că am puţină febră.

Corrigan râse.

— Mai bine zis eşti mahmură.

— Mahmură?

— Prea-sfântul dumitale unchi ar fi cuprins de apoplexie, nu-i aşa? Uite, vrei o banană?

Rachel refuză. Simţea că-i vine să vomite la gândul că trebuia să mănânce. Îl urmări pe Corrigan. Rupsese un fruct şi începuse să-l cojească. Părea vesel şi relaxat, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic noaptea trecută. Sau poate că uitase deja, se gândi fata. Un om ca el considera incidentul o diversiune minoră într-un lung şir de păcate.

— La ce te uiţi?

Ridică una dintre pături.

— Îţi mulţumesc.

— Oricum, n-aveam nevoie. A fost o noapte caldă, minţi el.

— Nu ţi-e sete? Este apă proaspătă pe vas.

— Da, aş vrea, te rog!

— Bine, răspunse el.

Îl urmări cuprinsă de regret, în timp ce se deplasa către ţărm. Ce păcat! În ciuda celor spuse de unchiul ei, domnul Corrigan dovedea nişte calităţi remarcabile.

Navigau de mai bine de-o oră când Corrigan se duse la proră, clipind în lumina orbitoare a soarelui.

— Vezi ce-i acolo?

Rachel urmări direcţia indicată de degetul său.

— O furtună, nu-i aşa?

— Pare destul de departe, dar este posibil să se năpustească asupra noastră într-o jumătate de oră.

Atârna la orizont funebră şi sinistră. O margine neagră pe cerul senin al dimineţii.

— Cred că o să se stârnească un vânt puternic, zise Corrigan.

— *Konburu.* Vântul sălbatic dinspre nord-vest. N-aş vrea să fiu în plin ocean când o să se dezlănţuie. Ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Veni brusc ca noaptea tropicală. Nicovalele negre ale norilor acoperiră soarele care continua să se ridice pe cer. Îi învăluiră umbrele, iar oceanul căpătă culoarea plumbului topit.

Coamele înspumate ale valurilor se ridicară, spărgându-se de geamul cabinei, pe măsură ce furtuna avansa.

— Mai bine ai grijă să nu-ţi zboare pălăria asta fistichie a ta.

O rafală neaşteptată de vânt clătină antena de pe catarg şi un val uriaş izbi prora zguduind vasul.

— N-ar fi bine să trimitem un SOS? sugeră Rachel.

— Ba da, dacă ar funcţiona aparatul, îi răspunse Corrigan. Oricum, nu ne-ar fi folosit la nimic

Un alt val se sparse peste proră şi *Shamrock* se clătină greoi în apă. Tunetul bubui înfundat deasupra lor, ameninţător ca răgetul unui tigru în noapte. *Shamrock* înfrunta talazuri din ce în ce mai mari, în timp ce primii stropi de ploaie răpăiau pe geam, amestecându-se cu apa sărată.

— Leagă-ţi asta în jurul taliei, zise Corrigan înşfacând doi colaci de funie groasă de pe punte. Îi aruncă unul lui Rachel. Înfăşură funia în jurul lui şi le prinse pe amândouă de cârmă.

Un val imens se sparse la proră şi *Shamrock* tremură. Apoi se pregăti să-l înfrunte pe următorul. În furia dezlănţuită a vântului, albastrul oceanului se transformase în numai câteva minute într-un monstru cenuşiu, înspumegat. Acum marea izbea mica ambarcaţiune cu atâta forţă, încât prora se acoperise de talazuri, întunecând orizontul. Timp de câteva clipe; lumea deveni un uriaş zid de ape înspăimântător, ridicat dinaintea şalupei care îşi săltase vârful plonjând către următorul val.

— Tot mai susţii că Dumnezeul ăsta al tău este bun de ceva? strigă Corrigan.

Rachel se albise la faţă în lumina difuză a furtunii.

— Vrei să spun o rugăciune, domnule Corrigan?

— Da, n-ar strica! îi răspunse Corrigan urlând cât îl ţinea gura, în timp ce valurile se spărgeau de geam. Şi ai grijă să fii mai convingătoare!

Acum se întunecase de tot. Soarele fusese acoperit de nori negri groşi. Coamele talazurilor străluceau ca fosforul. Timpul era măsurat de clipele scurse până la următorul val, cele câteva secunde preţioase în care Corrigan se lupta cu forţa dezlănţuită a apelor, înainte ca marea să se năpustească asupra lor şi să întoarcă *Shamrock*-ul cu chila în sus.

De fiecare dată aveau impresia că următorul val îi va nimici, dar *Shamrock* reuşea să învingă marea, ieşind la suprafaţă cu apa şiroindu-i la proră, pârâind şi gemând sub greutatea lichidului revărsat pe punte.

Acum apa le ajunsese până la glezne. Rachel se apucă cu mâinile de marginea bărcii. Pielea ei udată de ploaie devenise aproape transparentă. Încă un val se prăbuşi asupra lor şi, pentru o clipă, marea acoperi puntea. Li se păru că trecuse aproape o eternitate până când *Shamrock* îşi recapătă echilibrul.

— Unde-i Dumnezeul ăla al dumitale, domnişoară Goode?

Corrigan zbieră aruncându-şi capul pe spate. Râdea ca un nebun.

Munţii de pe Santa Maria erau foarte aproape. Zăreau printre nori contururile lor uriaşe şi negre.

Nu mai avea nici un rost să pompeze. Corrigan o lăsase pe Rachel să arunce apa din şalupă cu o cutie goală de melasă. Ştia că este un gest inutil, dar cel puţin avea o preocupare. O ajuta să-şi alunge frica. Muncea foarte conştiincios, cu mâinile reci tremurându-i de emoţie.

Corrigan căuta nerăbdător stâncile Amiralităţii. Simţea că se aflau pe aproape. Deocamdată, micuţul *Shamrock* înfruntase furtuna, dar partea cea mai grea era de aici înainte, până intrau în portul Vancoro. Vârtejul creat de aceste formaţiuni se pierdea în spuma clocotitoare a mării. Încă o ridicătură alunecă pe sub ei şi munţii de pe Santa Maria dispărură dinaintea lor.

Apoi le auzi; dincolo de şuieratul vântului se distingea alt sunet adânc şi regulat ca o lovitură de tun. Stâncile Amiralităţii. Dar unde, unde?

Clipi în semiîntuneric, încercând să zărească ceva prin perdeaua de ploaie. Marea se înălţa în jurul lor, ca un masiv zid cenuşiu, limitând vizibilitatea la numai cincizeci de yarzi. Bubuitul recifului se apropiase acum.

Cristoase – îşi spuse Corrigan – aproape că plutim deasupra lor.

Deodată, *Shamrock* fu săltat de un val; şi în clipa aceea un fulger despică orizontul la sud-vest Atunci le văzu la numai o sută de yarzi în faţa lor, alunecoase şi cenuşii, înconjurate de o fântână înspumegată de apă. Pe urmă dispărură ascunzându-se din nou în spatele zidurilor clocotitoare ale mării.

Corrigan îndreptă instinctiv *Shamrock*-ul către tribord. Nu îndrăznea să-l răsucească prea mult şi să înfrunte următorul val cu latura vasului. Unda uriaşă trecu pe sub ei şi apoi se prăbuşiră pe coama valului, într-o scobitură uriaşă.

— Sfinte Isuse! strigă Rachel căzând cu faţa în jos pe punte.

Corrigan văzu fălcile strălucitoare ale recifului alunecând pe lângă marginea vasului, atât de aproape, încât le-ar fi putut atinge cu mâna. Apoi se năpusti asupra lor următorul val şi *Shamrock* se răsuci tremurând din toate încheieturile. Corrigan se strădui să ţină cârma nemişcata, aşteptându-se din clipă-n clipă să audă scrâşnetul stâncii dedesubtul vasului.

Acum!

Corrigan îşi ţinu respiraţia.

Săltară brusc pe următorul talaz şi Corrigan se întoarse şi văzu bulboana dintre stânci în spatele lor. Reuşiseră.

Trebuia totuşi să găsească trecătoarea spre gura portului.

Manevră *Shamrock*-ul aproape de însulă, într-un loc adăpostit şi, timp de câteva clipe, micuţa şalupă pluti pe valuri. Aceste momente liniştite erau o adevărată binecuvântare faţă de clocotul furtunii. Apoi fluxul îi săltă împingându-i înainte în apele agitate. Vasul alunecă scârţâind pe crestele valurilor.

Trecură pe lângă partea sudică a insulei, purtaţi către fălcile monstruoase ale furtunii. Corrigan aşteptă un moment de răgaz, după care o răsuci din nou. Acum plutea dusă de curent spre intrarea portului.

Dar *Shamrock* era plină cu apă şi se mişca prea încet.

În câteva secunde, hula mării se năpusti asupra ei, revărsându-se în cabină şi pe punte.

Corrigan auzi un strigăt. În momentul acela, Rachel fu izbită de peretele de apă şi degetele sale amorţite se încordară pe cârmă în timp ce *Shamrock* se cufundă în ocean cu vârful înainte.

— Gata, se gândi Corrigan, ne scufundăm. S-a terminat cu noi.

Dar, tocmai atunci, talazurile săltară vasul şi *Shamrock* se luptă să iasă din nou la suprafaţă, ca un taur la coridă, care refuză să se dea bătut.

— Bravo, fetiţo[4]! strigă Corrigan. Din câte ştiu eu, femeile nu renunţă niciodată prea uşor.

Râse triumfător şi se uită în jur după Rachel.

Dar corabia era goală.

Dispăruse.

Rachel căzu pe burtă în apă, izbindu-se crunt de valuri. Pentru o clipă i se oprise respiraţia. Aproape instantaneu, liniştea neaşteptată a mării o învălui din toate părţile. Ieşi la suprafaţă tuşind şi înecându-se. Primul lucru pe care-l văzu fu *Shamrock,* luptându-se cu apele înspumegate, întors să înfrunte următorul val.

Încercă să înoate către vas, dar era inutil. Simţi cum o trăgea curentul în adâncuri, sorbindu-i rochia lungă de bumbac, lipită de corp. N-avea cum să reziste. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de putere în braţe.

Îşi aminti de lacul Windermere. Oare la fel se întâmplase şi cu părinţii ei? Apoi apa îi astupă gura şi, simţindu-şi moartea aproape, făcu un ultim efort să ajungă la suprafaţă.

Pentru o clipă, învinse vârtejul de ape, dar apoi un alt val se sparse deasupra ei şi îşi dădu seama că era pierdută.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu! se rugă ea în gând, abandonându-se furiei oceanului.

9

Rachel simţi cum funia strânsă în jurul mijlocului o trage din apă. Deodată inspiră adânc aerul aspru în plămânii ei asfixiaţi şi, pe jumătate leşinată, îl zări ca prin ceaţă pe Corrigan cu o mână pe cârmă şi cu cealaltă trăgând-o pe ea către barcă.

Acum se afla la câţiva metri de *Shamrock.* Dădea inutil din mâini şi din picioare, răpusă de oboseală, în timp ce Corrigan încerca s-o prindă.

---

[4] În limba engleză, vapoarele şi ambarcaţiunile sunt de genul feminin. (n.t.)

— Apucă-te odată de margine, femeie afurisită ce eşti! zbieră el.

Rachel reuşi până la urmă să se agate cu degetele de balustrada de oţel. Îşi încleşta şi cealaltă mână şi se săltă înainte, rostogolindu-se pe puntea şalupei. Se târî cu greu în cabină şi se întinse răsuflând sacadat pe podeaua inundată. Scuipa apă de mare şi pe gură şi pe nas.

Acum se afla între cele două capete de stâncă, aşa că hula talazurilor şi urletul sălbatic al vântului începuseră să scadă în intensitate. Fierbând ca într-o căldare, *Shamrock* intră în portul Vancoro şchiopătând printre recifuri.

Rachel se ridică anevoios în picioare, zgâindu-se afară prin geamul cabinei. Malul era scăldat de undele albe, înspumate, dar dincolo de ele zărea micuţa aşezare din Vancoro.

— Îţi mulţumesc, Doamne, murmură ea.

Îi tremurau genunchii şi trebui să se ţină bine de marginea vasului ca să nu se prăbuşească. Se uită la Corrigan. Rânjea.

— Ei bine, domnişoară, a meritat să-mi dai două lire, nu-i aşa?

Rachel stătea în pat, îmbrăcată într-un capot alb lung din bumbac şi îşi făcea vânt cu o batistă. Unchiul ei se aşezase lângă ea. Îşi încreţise fruntea nedumerit şi preocupat. Trebuia să se lămurească dacă virtutea nepoatei sale rămăsese intactă; preţuia acest lucru aproape la fel de mult ca şi pe părinţii creştinătăţii.

Era în dimineaţa imediat următoare după ce *Shamrock* apăruse pe neaşteptate. Ciclonul se retrăsese către sud-est; în acea zi, insulele se odihneau sub soarele tropical, de parcă vântul furios nici n-ar fi existat.

În cameră domnea o atmosferă înăbuşitoare. Aerul devenise de nerespirat.

— Vrei să spui că ai fost singură cu el tot timpul şi nu a încercat nici măcar o clipă să pună mâna pe tine?

Rachel clătină din cap şi continuă să-şi facă vânt cu bucata subţire de bumbac. Minţise puţin; deşi Corrigan încercase, nu reuşise, aşa că asta conta de fapt. Desigur, totul nu durase mai mult de o fracţiune de secundă.

— Dumnezeu să fie binecuvântat, murmură Părintele Goode.

Îşi tampona în zadar picăturile de transpiraţie de pe gât şi obraji.

— Amin!

— Trebuie să-ţi spun, Rachel, că n-ai procedat bine. Consider că ai pus la încercare mila Domnului într-un mod necugetat.

Rachel primi reproşul cu stoicism, zgâindu-se la unchiul ei liniştită şi supusă.

— Da, unchiule Matthew, zise ea.

— Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla – continuă el încurajat de atitudinea nepoatei sale. Domnul Manning era convins că ai fost asasinată.

O bătu uşor pe mână, mulţumit că o făcuse să-şi dea seama de gravitatea gestului ei.

— Ştiu că ai procedat aşa cum ai crezut de cuviinţă, în spiritul moralei creştine. Dar nu ai apreciat corect ce fel de om este domnul Corrigan.

— Dar, unchiule, eu cred că-l nedreptăţeşti!

Părintele Goode ridică din sprâncene, surprins de vehemenţa replicii sale.

— Domnul Corrigan este o ruşine pentru comunitatea civilizată de pe această insulă şi un păgân în ochii Domnului, zise el recitându-şi lecţia sa personală de catehism.

— Da, recunosc că are multe defecte, spuse Rachel blând, iar unchiul ei clătină din cap, şocat de vorbele ei. Dar în adâncul sufletului este un om cumsecade. Un adevărat diamant neşlefuit.

Rachel se ridică din pat. Ochii îi străluceau aţâţaţi de o fervoare lăuntrică.

— Ah, dacă l-ai fi văzut în timpul furtunii, continuă ea. Mi-a salvat viaţa. S-a comportat... exemplar.

Îşi dădu seama de ce spusese şi se facu stacojie la faţă. Unchiul ei se foi stânjenit pe marginea patului. Îl deranja credinţa nepoatei sale în calităţile acestui om.

— Se pare că te-a impresionat mult această experienţă, remarcă el.

Îşi studie nepoata. Se schimbase. Nu ştia în ce fel anume, dar... ochii îi străluceau mai tare şi părea veselă, zglobie. N-o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare de spirit. Era un semn rău, fără îndoială. Va trebui să-i mai pună câteva întrebări.

Dar în momentul acela, uşa se trânti de perete şi Lelei se năpusti în cameră îngrozită, cu ochii holbaţi.

— Lelei? exclamă Părintele Goode. Ce s-a întâmplat, fetito?

— Stăpâne, mai bine venit repede.

— Ce este?

— Stăpânul Corrigan. Femeia lui omorât pe el rău! Părintele Goode se ridică imediat în picioare şi o luă la fugă pe trepte.

— Oh, Doamne Sfinte! murmură el, rostind cea mai puternică rugăciune care-i veni în minte.

Se opri privind fix înainte. Patrick Corrigan zăcea pe verandă cu faţa-n jos. Gemea şi era înconjurat de o balta de sânge.

10

Cuţitul intrase în braţul lui Corrigan sub încheietura umărului pe lângă os, îngropându-se în muşchiul lat. Era o rană urâtă, lată de trei inch, iar sângele care gâlgâia o făcea să arate şi mai înspăimântător. Din fericire pentru Corrigan, nu fuseseră atinse artere sau tendoane.

Părintele Goode şi Lelei îl târâră în dispensarul Misiunii.

Preotul îi curăţă rana, injectându-i un anestezic local şi începu să coasă pielea şi muşchiul secţionat.

— Cum s-a întâmplat, domnule Corrigan?

— Nu te priveşte!

— Dacă nu mă priveşte, n-ar fi trebuit să vii aici să te ajut!

Corrigan mormăi. Zăcea pe masă, cu faţa-n jos cu capul rezemat de braţul drept. În cele din urmă, spuse:

— Sanei este de vină!

— Cum, o femeie a fost capabilă de aşa ceva?

— Da, ticăloasa! O să-i ard fundul când o s-o prind!

— Presupun că n-o să-mi mărturiseşti de ce!

— Presupui corect!

Părintele Goode clătină din cap. Nu pricepea ce calităţi ascunse descoperise nepoata lui la acest om. Mirosea ca o cârciumă. Totuşi, se gândi el, Dumnezeu se bucură şi mai mult când un păcătos se întoarce la dreapta credinţă. Deci era

datoria lui să încerce. De fapt, ocazia se dovedea cât se poate de potrivită.

— Domnule Corrigan, te-ai gândit vreodată să îmbrăţişezi din nou învăţămintele creştineşti?

— Nu!

Se hotărî să mai facă o încercare.

— Bănuiesc că ai auzit de Rai şi Iad?

— Da, mi-ai mai pomenit de ele!

— Şi unde ai prefera să ajungi?

— Mai degrabă în Rai decât în Iad.

Părintele Goode se lumină la faţă. Iată că mergea!

— În cazul acesta, trebuie să fii un bun creştin.

— Zău?

— Dacă un om va veni după mine, lasă-l să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să mă urmeze.

— Este din Evanghelia lui Matei, nu-i aşa? Părintele Goode se holbă mirat la Corrigan.

— Domnule Corrigan, nu mi-am imaginat că ai citit Biblia!

— Timp de şaptesprezece ani mi s-au vârât pe gât predicile. Tatăl meu era foarte religios.

— Atunci sper că-ţi dai seama ce important este să duci o viaţă pioasă. Reprezintă drumul cel mai sigur către Rai.

— Uite, eu ştiu prea bine care este drumul spre Rai. Şi tare aş vrea să beau un pahar din el, chiar acum.

Părintele Goode tăie catgutul şi se ridică în picioare în faţa lui Corrigan. Îl deranja şi îl uimea faptul că ceilalţi oameni nu pricepeau logica esenţială a vieţii.

— Băutura nu reprezintă o soluţie, domnule Corrigan!

— Depinde cum priveşti lucrurile.

Părintele Goode se uită întristat la Corrigan. Îşi împreunase sprâncenele negre stufoase, încruntat

— Crezi în Iad, domnule Corrigan?

— Oh, da, cred cu toată convingerea. Bănuiesc că ştiu mai multe amănunte în legătură cu acest subiect decât cei care te ascultă debitând tâmpenii în fiecare duminică.

Preotul păli, clătinându-se pe picioare. Blasfemia îi răsuna în urechi ca o trompetă.

— Domnule Corrigan!

— Voi ăştia sunteţi toţi la fel. Vorbiţi despre suferinţă, dar habar n-aveţi ce înseamnă!

— Isus a suferit pe cruce!

— Da, numai nouă ore!

Părintele Goode era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Dar asta-i o blasfemie, domnule Corrigan! exclamă el răguşit şi iritat.

— Uite, cred că băştinaşii iau lucrurile aşa cum trebuie. Ei spun că un om şi-a făcut datoria în viaţă dacă şi-a ascultat şeful, i-a respectat pe cei în vârstă şi a avut grijă de ai săi. Mie unul mi se pare destul de just. Oricum, un om cu adevărat ticălos îşi merită soarta.

— Puterea Domnului poate absolvi păcatele muritorilor.

— Aşa spunea şi taică-meu. Se întorcea de la biserică spălat de păcate şi se năpustea cu cureaua asupra noastră. Era un ticălos şi nici o predică n-a reuşit vreodată să-l schimbe.

Părintele Goode clătină din cap.

— Domnule Corrigan, eşti un om blestemat pe veci!

Corrigan se ridică de pe masă.

— Probabil că ai dreptate. De fapt, sunt convins. Şi ca să-ţi spun sincer, Părinte Goode, presupun că aşa trebuie să fie!

— Dar Isus te iubeşte!

— Înseamnă că este un imbecil afurisit!

Buza inferioară a Părintelui Goode începu să tremure. Simţea că nu se mai poate controla. Se răsuci pe călcâie şi se grăbi să iasă pe verandă, să se liniştească.

Corrigan auzi foşnetul sutanei în urma lui. Apoi răsună o voce.

— Ar trebui să-l ierţi pe unchiul meu. Câteodată este cam exagerat.

Corrigan întoarse capul.

Era Rachel. Purta o rochie albă, lungă, iar părul ei negru, în loc să fie strâns în coc la spate, i se revărsa pe umeri. Lui Corrigan i se păru că se parfumase.

— De când stai aici?

— Eram îngrijorată. Credeam că eşti rănit grav.

Corrigan îşi ridică de pe podea cămaşa îmbibată de sânge. Băgă mâna în buzunar şi trânti pe banchetă două bancnote de o liră.

— Mă simt perfect. Uite, mai bine dă-i banii ăştia bătrânului Ştie-Tot. Nu vreau să spună că m-a îngrijit pe degeaba.

Rachel se holbă la banii mototoliţi. Avea impresia că-i mai văzuse undeva.

— Dar este prea mult.

— Nu-i nimic. Şi eu ţi-am luat prea mult pentru călătoria la Marmari.

Rachel privi bandajul voluminos de pe umărul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Sanei. Afurisita asta de femeie m-a străpuns cu un cuţit. Să vezi ce-o să păţească de la mine! O să-i trag o mamă de bătaie pe cinste.

— Dar ce motiv a avut?

— Ei bine, are nişte principii morale mai mult decât ciudate. Nu-i pasă dacă mă încurc cu băştinaşele, dar presupun că pe tine te consideră o ameninţare.

— Pe mine? se îmbujora Rachel. Ce vrei să spui?

— Mai bine întreab-o pe ea. Este o tâmpenie, într-adevăr, dar aşa sunt femeile.

Corrigan plecă şi Rachel îl auzi tropăind pe treptele de lemn până când dispăru.

Peste câteva clipe, Părintele Goode reveni în încăpere.

— Omul acesta este sortit flăcărilor iadului, murmură el. Va încăpea pe mâinile Satanei.

— Te înşeli, zise Rachel.

Remarcă o ciudată undă de ezitare în vocea ei. Părintele Goode îşi privi nepoata. Două lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

— Rachel, ce-i cu tine?

— Nimic, nimic. Totul este în ordine, ca de obicei, spuse ea şi ieşi din cameră.

Părintele Goode oftă. Câteodată, nepoata lui reprezenta un adevărat mister pentru el. Probabil fiindcă era femeie.

Ian Manning studie cu binoclul strălucitoarele ape albastre ale golfului White Bone şi întinderea de cincizeci de mile a oceanului, până la Capul Tavu.

Furtuna recentă măturase norii groşi care acopereau în permanenţă insula îndepărtata. Acum se zărea foarte clar în contrast cu fundalul alb al norilor şi apele vineţii ale oceanului.

Manning se cocoţase în vârful unui copac înalt. Era uriaş, cu coajă netedă şi frunze lucioase. Rădăcinile se întindeau de la

ramuri, înfigându-se grotesc în pământ, unele dintre ele groase ca un trunchi de puiet. Manning îmbrăţişa pomul cu un braţ, ţinând binoclul la ochi cu celălalt.

— Da, este foarte potrivit, murmură încet ca pentru sine, chiar foarte potrivit.

Îşi selecta locurile cu o grijă deosebită. Dacă va avea vreodată nevoie să le folosească, ştia că viaţa lui ar putea depinde de justeţea alegerii sale de acum.

Începuse deja să-şi depoziteze provizii în ascunzători secrete pe dealuri: carne conservată, saci cu orez, motorină, mărfuri pentru negoţ, canistre cu benzină, şi chiar o ladă cu whisky. El şi forţele poliţieneşti de pe insulă ar putea supravieţui luni de zile, poate chiar mult mai mult, cu ajutorul băştinaşilor.

Manning începu să coboare cu grijă din pom. Când ajunse jos, miasma aburindă şi înăbuşitoare a junglei îl învălui din nou. Sudoarea începu să i se scurgă de pe frunte pe faţa încinsă.

Se lăsă pe vine respirând şuierător în urma efortului făcut. Dar acum era complet absorbit de planurile sale.

Locul pe care-l alesese îi va oferi o perspectivă amplă asupra Trecătorii – canalul îngust cu ape adânci dintre insulele Solomon. Dacă veneau japonezii, acesta era drumul pe care-l vor folosi să-şi împingă maşina de război către Australia şi Noua Zeelandă.

Cărarea care i se deschidea înainte era acoperită cu un strat de stâncă umedă. Deci era imposibil să laşi vreo urmă. Chiar şi luminişul părea întunecos şi posomorât. Bineînţeles, atmosfera plină de aburi îi va înrăutăţi afecţiunea pulmonară. Acesta era preţul pe care va trebui să-l plătească pentru siguranţa oferită de desişul copacilor. Din aer, locul devenea practic invizibil, ascuns dincolo de nesfârşita boltă verzuie a junglei.

Luminişul, la rândul lui, era înconjurat de o vegetaţie luxuriantă: liane încolăcite, orhidee albe şi coridoare înguste, pe unde soarele îşi filtra palid razele. Dacă japonezii porneau în urmărirea lui, iar Manning nu se îndoia nici o clipă c-o vor face, vor trebui să pătrundă în luminiş să-l găsească.

Totul părea un joc ireal, fantastic. La urma urmei, Singapore se afla în drumul japonezilor, cu cei 80.000 de soldaţi britanici ai săi, cu tunurile şi armele sale. Reprezenta mai mult ca sigur stânca de care se va sparge valul înaintării nipone.

Dar, în caz că lucrurile luau altă întorsătură, Ian McLaren Manning va putea cel puţin să-şi dovedească ataşamentul faţă de Patria Mamă. Va lupta pentru Anglia. Aştepta o astfel de ocazie.

Oraşul chinezesc din Vancoro era alcătuit dintr-o adunătură de colibe din lemn, cu pontoane de corali care înaintau până departe în apă. Goeletele stăteau aliniate la capătul cheiului, încărcate cu scoici pentru troc, copră[5] şi mărfuri pentru negoţ.

De-a lungul debarcaderelor se îngrămădeau magazinele care vindeau lămpi ieftine, cârlige de pescuit, mărgele, pipe şi conserve de came. Dinăuntru răsuna clinchetul răsunător al monedelor aruncate de chinezi în timp ce făceau negoţ, se ciorovâiau şi jucau *fan-tan.*

Europenii veneau în Oraşul Chinezesc doar pentru două lucruri: să facă tranzacţii comerciale, flecărind cu chinezii îmbrăcaţi în şorturi prea lungi, sau să bea în cârciuma lui Sam Doo.

Sam Doo era proprietarul unui magazin aflat lângă chei, o clădire din fier forjat, cu acoperiş verde din tablă. În contrast cu soarele dogoritor de afară, înăuntru era răcoare şi plăcut. În capătul celălalt al magazinului, dincolo de grămada de accesorii pentru ambarcaţiuni, colace de funie şi ancore galvanizate, se zăreau câteva mese şi scaune vechi, care alcătuiau barul lui Sam Doo.

Pereţii erau pavoazaţi cu reclame prăfuite de whisky şi bere şi cu poze grosolane, prezentând fete sumar îmbrăcate, toate învăluite într-un strat gros de pulbere albicioasă. Mai exista de asemenea şi colecţia de trofee autohtone a lui Sam: beţe, scuturi şi topoare de piatră, brăţări de scoici şi o insignă cioplită din carapacea unei broaşte ţestoase. Singurul ornament consta din două lanterne prăpădite din hârtie, care atârnau în splendoarea barului, şi portretul Regelui, fixat pe peretele opus.

Un vals răsuna ascuţit la gramofon. Sam Doo se mândrea foarte mult cu acest instrument muzical, deşi n-avea decât un disc, cu melodia „Mereu”.

Sam era un chinez mititel cu păr lung şi faţă zbârcită, de maimuţă; avea o aluniţă în partea stângă a bărbiei, de care atârnau fire lungi, cenuşii, alcătuind un fel de barbă ciudată. Îşi

[5] Miez uscat de nucă de cocos. *(n.t.)*

întâmpina clienţii cu un zâmbet, dezvelindu-şi dinţii de aur; astăzi însă părea posomorât şi prost dispus.

Şi avea toate motivele să fie aşa. Sam Doo bombăni când îl zări pe Corrigan traversând strada către hotelul lui. În oricare altă zi ar fi fost încântat să-l vadă pe uriaşul irlandez; suferea întotdeauna de sete şi chinezul de-abia aştepta să-i ia banii.

Dar nu astăzi; nu în momentul acela, când plantatorul Heydrich stătea de partea cealaltă a camerei, pus pe ceartă. Va ieşi scandal, mai mult ca sigur. Ştia că hotelul lui nu însemna mare lucru. Dar era tot ce avea şi reprezenta singurul aşezământ de acest fel dinVancoro.

Wolfgang Heydrich se zgâia la tabloul Regelui Eduard al VII-lea şi ridicase paharul cu gin, toastând ironic. Niciodată nu se simţise atât de bine ca acum. De fapt se bucura să-i vadă pe englezi şifonându-şi pantalonii albi imaculaţi în timp ce urmăreau avansarea japonezilor de-a lungul peninsulei Malaya.

În Europa compatrioţii săi îi îngenunchiaseră pe trufaşii englezi şi Wehrmacht-ul adulmeca la porţile Angliei ca un Pinscher însetat de sânge. Ce bine ar fi ca Hitler să le dea drumul din lesă, se gândi el.

Bucuros, fu cât pe ce să comande încă o sticlă de gin când îl văzu pe Corrigan.

Heydrich şi irlandezul manifestau un profund dispreţ unul faţă de celălalt. Reuşeau să-şi ascundă cu perversitate aceste sentimente în spatele unei oarecare cordialităţi care nu făcea decât să le sporească ura. Duceau o viaţă uşoară şi se plictiseau; relaţia încordată dintre ei le oferea ocazia să-şi mai scuture din când în când *ennui*-ul.

Heydrich făcuse o serie de încercări nereuşite, străduindu-se s-o ademenească pe negresa lui Corrigan pe propria sa plantaţie de la *Marakon.* Nu numai că era cea mai frumoasă fată de pe insulă, dar ar fi reprezentat în acelaşi timp o satisfăcătoare victorie psihologică.

În ceea ce-l priveşte, Corrigan se făcuse că nu observă. Ştia că Sanei nu l-ar părăsi niciodată şi-l încânta să contemple gelozia grăsanului. Ba putea spune chiar că îl aţâţa.

— Corrigan! strigă Heydrich de parcă ar fi salutat un vechi prieten. Vino să bei ceva cu mine!

Corrigan se proptise în uşa cu mâinile vârâte în buzunarele şortului. Nu era nici ora prânzului şi se îmbătase deja. Se clătină nesigur pe picioare.

— Bine! încuviinţă el, îndreptându-se către Heydrich.

Dacă Sam Doo anticipase mai devreme că va ieşi scandal, acum, după ce-l văzu pe Heydrich scoţând cărţile de joc, nu mai avea nici o îndoială.

— Un joc simplu, aşa, ca-ntre prieteni, îl auzi spunând pe Heydrich, dar nu ne împiedică nimeni să-l facem mai interesant.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi le trânti pe masă.

Băuseră serios timp de aproape două ore, dar Heydrich avea avantajul că fusese treaz când începuseră. Sam Doo continuă să şteargă paharele în spatele tejghelei. Îl urmărea pe Corrigan, care scosese bombănind câteva bancnote mototolite din buzunarul şortului său şi le aruncase pe masă.

Sam Doo se apucă să strângă sticlele aliniate pe rafturi, ascunzându-le în dulapurile de sub bar. Cel puţin n-or să se spargă prea multe.

Corrigan câştigă primele două jocuri, fară să-i ia prea mulţi bani lui Heydrich.

Avusese de fiecare dată două perechi şi o culoare, iar germanul renunţase.

Dar, la a treia mână, Sam Doo îşi dădu seama ce-o să se întâmple şi începu să dosească şi paharele,

Corrigan luă cărţile de pe masă, aruncă trei şi trase un zece, un cinciar şi încă un as. Deci, în total, trei aşi.

Întinse mâna, ridică două bancnote de o liră şi le lăsă să cadă în mijlocul mesei. Heydrich zâmbi.

— Ai avut noroc, Corrigan, nu-i aşa?

— Hai să ne continuăm jocul mai bine, zise irlandezul. De-abia mai putea să vorbească.

Sam Doo se deplasă în celălalt capăt al barului, ca să-i urmărească mai bine. Din locul acela, vedea perfect cărţile lui Heydrich. Doi regi şi încă un as, un nouar şi un trei. Aruncă cele două cărţi mici şi trase încă două din pachet.

Un rege şi încă un nouar.

Heydrich strănută, scoţând o uriaşă batistă albă din buzunarul vestei sale de bumbac. Se prefăcu că se şterge la nas

şi după ce o puse la loc, îi apăru în mână un ful de aşi. Nouarul dispăruse, înlocuit de un as.

Fusese o mişcare neîndemânatică, dar Corrigan era prea beat ca să observe.

— Hai, licitează odată! murmură Corrigan.

Heydrich puse pe masă o bancnotă de cinci lire.

— Se pare că ai avut noroc, Corrigan, dar ce contează! Aşa-i jocul.

Corrigan nu făcu nici o mişcare timp de câteva minute, în cele din urmă, culese câteva bancnote din teancul de lângă el şi le lăsă să cadă în mijlocul mesei.

— Te mai costă încă două, să văd dacă ai dreptate.

Heydrich zâmbi mieros şi împinse altă bancnotă de cinci lire spre mijlocul mesei.

Corrigan contempla micuţa grămadă de monede de lângă el. Ochii i se înceţoşaseră din cauza băuturii.

— Am crezut că este un joc ca între prieteni. Ştii că nu pot să-ţi ţin pasul.

— Dar nu-i nevoie să-mi dai bani. Ce-ai zice să pui fata în gaj?

— Ia-ţi banii, eu nu pariez pe fiinţe omeneşti.

— M-am înşelat în privinţa ta, Corrigan! zise Heydrich râzând. Mi-am spus întotdeauna că eşti lipsit de principii morale, în regulă, atunci o să accept o garanţie din partea ta.

Scoase din haină un creion şi o bucată de hârtie şi le dădu lui Corrigan. Acesta mâzgăli suma pe spatele fiţuicii şi se semnă.

Heydrich o examina atent şi apoi, fără să-şi ia ochii de la Corrigan, trânti cărţile cu faţă-n sus.

— Trei regi şi doi aşi, zise el încet. Ful!

Heydrich îşi trase bancnotele către el. Corrigan îl privi buimăcit. Sam Doo se întrebă dacă nu cumva tipul era prea beat să-şi dea seama de un lucru atât de simplu şi evident. Fulul lui Heydrich făcea ca în pachet să fie cinci aşi în total. De fapt, îi trebuiră câteva momente si priceapă. După aceea, se repezi înainte şi îl înşfacă pe Heydrich de guler, zburându-i un nasture de la cămaşă. Sam Doo îl auzi rostogolindu-se pe podeaua de lemn.

— Neamţ leneş şi împuţit ce eşti!

Heydrich se facu stacojiu la faţă.

— Ia-ţi labele de pe mine, englez nenorocit!

Sam Doo o luă la fugă. Când ajunse în capătul barului, auzi un sunet moale, înfundat, ca şi când cineva ar fi izbit cu pumnul într-o varză. Când întoarse capul, îl văzu pe Heydrich căzut pe spate, cu sângele şiroind din nas.

11

A doua zi de dimineaţă, Manning se afla în biroul lui. Completa nişte rapoarte. Se pregătea să-şi îndeplinească obositoarele sale îndatoriri. Deschise dosarul penal la o nouă filă şi îşi aşeză creionul în dreapta.

Apoi oftă şi se rezemă de spătarul scaunului.

Se uită pe fereastră şi se minună din nou de priveliştea care se profila dinaintea lui. Nu se sătura s-o admire.

Dedesubt, vedea barăcile poliţiei, Misiunea Catolică şi micuţa anexă a spitalului. Casele satului se ascundeau după palmieri, dincolo de golful care cotea spre uscat. Portul era presărat cu mici insuliţe ca de smarald, iar apa avea nuanţe albicioase, rămase după musonul de nord-vest. În grădină, tufişurile de ibiscus cu flori stacojii, albe şi portocalii se îngrămădeau lângă fereastră. Un papagal roşu poposi pe unul dintre tufişuri, ciugulind nervos florile.

O orhidee albă înflorise de partea cealaltă a grădinii, sub un copac cu crengile roşiatice. Un corb negru cu alb se aşezase pe o ramură, tulburând un mic stol de cacadu[6] albi care zburară croncănind supăraţi.

În timp ce privea, un fluture enorm zbură peste pajişte şi ateriza liniştit; avea opt sau zece inch lungime transversal, iar aripile sale galben albăstrui erau neasemuit de frumoase.

Manning oftă satisfăcut; în astfel de momente simţea cât de mult iubea aceste insule.

Deodată, uşa biroului se trânti de perete şi sergentul Lavella se năpusti în cameră. Tropăi să-i atragă atenţia, cutremurând podeaua de bambus. Manning ştia că stâlpii erau mâncaţi de furnici. Într-o zi, Lavella o să dărâme clădirea peste el.

Sergentul trecea drept un individ extraordinar. Mulţi băştinaşi aveau o statură impresionantă, dar Lavella îi întrecea pe toţi. Deşi nu era înalt, muşchii de la umeri, piept şi spate

[6] Specie de papagali. *(n.t.)*

ieşeau în evidenţă pe sub piele. Când mergea, *lava-lava* i se strângea pe coapse.

În contrast cu fizicul lui perfect, Lavella avea o faţă de luptător; păr creţ şi negru, nas turtit, obraji zbârciţi şi dinţi lipsă. Cei care-i mai rămăseseră semănau cu nişte pietre de mormânt Era greu să-i dai o vârstă. La fel ca majoritatea jandarmilor localnici, purta doar o *lava-lava* cu curea de piele şi cataramă. Cel mai preţios lucru al său era însă puşca Lee-Enfield pe care o purta pe umăr, în timp ce patrula pe insulă, mărşăluind cu mândria feroce a gărzii de la White Hall.

Reprezenta pentru el un simbol al autorităţii guvernului şi, prin urmare, a sa proprie. Dar, cu toate că îndrăgea armele de foc, nu le înţelegea. Spre regretul lui Manning şi în ciuda îndemnurilor sale permanente, Lavella îşi amintea foarte rar să-şi cureţe puşca. Manning se îndoia că afurisitul obiect ar mai funcţiona în caz de nevoie; poate că era mai bine aşa – se gândi Manning – ştiind cât de impulsiv reacţiona sergentul.

Lavella îl privea nerăbdător. Manning se strădui cu părere de rău să se concentreze asupra sarcinilor sale imediate. După-amiaza trecută se dăduse o luptă la cârciuma lui Sam Doo din cartierul chinezesc.

Era locul preferat al tuturor deochiaţilor din colonie, precum şi al marinarilor localnici şi al negustorilor din alte insule. Acolo se luaseră la harţă Corrigan şi plantatorul austriac Heydrich. Sergentul Lavella şi patru dintre oamenii săi de-abia reuşiseră să-i scoată afară din bar şi să-i bage la închisoare. Chiar şi acolo continuaseră să se scuipe şi să se înjure unul pe altul.

Manning se frecă la ochi plictisit, în timp ce Lavella îşi dregea glasul, gata să înceapă. Aceasta reprezenta altă problemă încă nerezolvată. Lavella era impertinent.

— Vrut uitat acum la prizonieri, *kiap?* zise el.

Manning oftă.

— Da. Eu uitat acum, sergent.

Lavella ieşi din încăpere şi, peste câteva momente, doi dintre oamenii săi apărură cu Corrigan şi Heydrich.

— Salut, Manning! îi zise Corrigan vesel.

Manning se încruntă. Cei doi bărbaţi stăteau în picioare, în faţa biroului său, murdari şi nebărbieriţi, ca nişte băieţi de şcoală nedisciplinaţi. Corrigan părea sincer stânjenit.

— Acum ce s-a mai întâmplat? îl întrebă Manning. Ai băut prea mult sau te-ai luat la bătaie?

Manning se rezemă de spătarul scaunului şi-i cercetă pe amândoi. Corrigan nu se bărbierise de mult timp, avea cămaşa sfâşiată şi pătată de sânge, dar îşi păstrase zâmbetul diavolesc. Ochii lui albaştri îi luminau trăsăturile frumoase, aşa că era greu să-ţi dai seama în ce stare se afla. Manning simţi cum îl cuprinde regretul la gândul că acest om îşi irosea viaţa fără rost.

Heydrich nu se compara nici pe departe cu el. Era scund, gras, cu păr blond, rar şi o faţă strâmbă, de parcă cele două jumătăţi nu s-ar fi potrivit. Efectul fusese agravat de pumnii administraţi de Corrigan. Avea un ochi vânăt şi umflat, îi crăpaseră buzele şi îi lipsea un dinte de jos.

Îţi făcea impresia unui personaj comic, aşa cum stătea acolo, tremurând de furie.

— În ordine, îi spuse Manning sergentului Lavella. Citeşte acuzaţiile!

Sergentul Lavella se ridică şi începu să recite evenimentele din noaptea trecută.

— Mult după apus de soare, eu şi alţi jandarmi mers Sam Doo. Bărbat solid zdrobit celălalt. Eu, jandarmi, toţi intrat. Ăsta cu păr negru avut acest individ cu păr alb pe masă şi lovit în cap, uite aşa.

Lavella făcu o mică demonstraţie, izbind cu pumnul în palmă.

— Păr alb zbierat aşa: aaaah, aaah! Eu jandarmi dus, bang-bang individ cu păr negru, noi speriat omorât de tot păr alb. Venit mult poliţie, noi toţi bang-bang individ cu părul negru, el zbierat, el lovit toţi foarte rău.

După ce Lavella îşi încheie scurta pantomimă, Manning îşi îndreptă atenţia asupra lui Corrigan.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

Corrigan nu părea prea tulburat de recitalul lui Lavella.

— Presupun că aşa s-a întâmplat. Sunt puţin cam ameţit. Am băut destul de mult.

Manning încercă să fie cât mai aspru.

— Vrei să insinuezi că băutura a declanşat acest episod neplăcut?

Corrigan se încorda, trăgându-şi bărbia înainte, sfidător.

— Nu, n-are nici o legătură cu băutura. Ticălosul ăsta m-a insultat.

Heydrich izbucni.

— Minte! El a fost cel care m-a atacat. Doar sunt atâţia martori. Este complet ţicnit!

— Ţicnit? Ascultă jivină nemernică...

— Tăceţi din gură! Amândoi!

Lui Manning îi venea foarte greu să-şi păstreze calmul. Mâna sergentului Lavella atinse nervos arma de la brâu. Manning îl opri cu o privire. Asta-i mai lipsea, o încăierare cu împuşcături la el în birou.

Speriat de Corrigan, Heydrich încetă şi se dădu la o parte din raza de acţiune a pumnilor săi.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti cum s-a întâmplat. Vreau să aud şi versiunea ta!

— Jucam cărţi. Exagerasem cu băutura amândoi. S-a apucat să-l ridice în slăvi pe Hitler şi ne-am luat la harţă. M-a făcut englez nenorocit, aşa că a încasat-o.

— De ce, pentru că ţi-a spus că eşti un nenorocit?

— Nu, nu asta m-a deranjat. Dar nu permit nimănui să mă categorisească drept englez.

Manning îşi ţuguie buzele gânditor.

— Ce-a spus domnul Heydrich despre Hitler, Corrigan?

— Că este un fel de superman şi că va cuceri Europa. Exact atunci am exclamat rahat si el m-a făcut englez nenorocit.

Heydrich fu cât pe ce să explodeze de furie şi începu să tremure.

— Minte! A inventat totul! Jucam cărţi. M-a atacat pentru că aveam mai mult noroc decât el. Este nebun de legat, ar trebui închis undeva.

Picături strălucitoare de salivă se împrăştiară pe biroul lui Manning. Acesta le privi dezgustat. Heydrich era austriac, aşa că îl supraveghease îndeaproape tot timpul. Dar acum, cu japonezii la uşă, se întreba dacă ar fi fost înţelept să-l închidă într-un lagăr în Australia.

După câteva clipe, Manning se foi pe scaun şi i se adresă lui Lavella.

— Este vreun martor?

Lavella încuviinţa din cap şi ieşi. În următoarea jumătate de oră, nu mai puţin de cinci clienţi de-ai lui Sam Doo jurară că îl

văzuseră pe Corrigan ridicând mâna. Sam Doo, proprietarul, ceruse vehement să fie despăgubit, deşi Manning se temea că Lavella şi oamenii săi produseseră cele mai multe pagube. Oricum, nu încăpea nici o îndoială asupra vinovăţiei lui Corrigan.

Manning se sprijini cu coatele de birou şi îl fixă pe uriaşul irlandez cu răbdarea unui profesor în faţa unui elev recalcitrant.

— Ce-o să mă fac eu cu tine, Patrick?

Ca reprezentant al Coroanei Britanice pentru Pacificul de Vest, Manning avea puteri depline. Îndeplinea funcţiile de magistrat, comandant al poliţiei, temnicer şef, procuror, trezorier şi ofiţer vamal. Pe Santa Maria, cuvântul său reprezenta legea şi prestigiul lui îl egala aproape pe cel al lui Dumnezeu. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l azvârle în temniţă pe Corrigan pentru vreo trei luni. Bineînţeles, Corrigan ar fi avut dreptul să înainteze o plângere reprezentantului din insulele Fiji, dar, până să se anuleze hotărârea, ar fi trecut deja trei luni.

— Cazul este cât se poate de clar, zise Heydrich, întrerupând gândurile lui Manning. Trebuie să-l pedepseşti pe acest om!

Nu procedase înţelept.

Ian MacLaren Manning nu era genul de om căruia să-i atragi atenţia asupra îndatoririlor sale. Acum era se pare a doua oară, după multe luni de zile, când cineva de pe insulă se încumeta să-i dea sfaturi. Un om liniştit de felul lui, Manning avea multe pe cap. În primul rând, nu-i înghiţea pe nemţi şi faptul că Heydrich era austriac cântărea destul de mult în ochii săi.

Tatăl lui Manning fusese ucis în bătălia de pe Somme.

— Poftim? întrebă el pe un ton glacial.

— A încălcat legea. Trebuie să-l bagi la închisoare.

Manning îşi sugea dinţii gânditor. Corrigan era fară îndoială un beţiv, un jucător înrăit şi un fustangiu, dar duritatea lui încântătoare îi stârnea fără să vrea admiraţia. Gândul că i-ar fi dat satisfacţie lui Heydrich să-l vadă pe irlandez în închisoare îl umplu de revoltă.

Hotărârea lui Manning se baza mai mult pe un impuls de moment decât pe o judecată raţională, aşa că zâmbi când se hotărî să deschidă gura.

— Cazul este închis.

Corrigan îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Dar nu se poate, protestă Heydrich. Este un criminal! Ce fel de dreptate mai este şi asta?

Manning dădu indiferent din mână în direcţia lui Heydrich.

— Hai, scoate-i afară! îi spuse el sergentului Lavella.

— Voi raporta superiorilor tăi! zbieră Heydrich în timp ce Lavella îl împingea de la spate. Este revoltător!

Uşa se închise cu o bufnitură în spatele lor.

Trăsăturile uscăţive ale lui Manning se lăţiră într-un zâmbet. Nu prea avea des ocazia să împartă dreptatea fară să ţină cont de fapte. Acesta reprezenta unul dintre avantajele poziţiei sale. Era un peşte mare într-un lac mic.

Tocmai atunci auzi o izbitură, pe verandă, urmată de strigăte. Manning sări în picioare şi alergă la uşă. Heydrich zăcea întins în faţa scărilor bungalow-ului, cu sângele prelingându-i-se din nas.

— Afurisiţii ăştia de nemţi! exclamă Corrigan, care se aplecase peste el. Au impresia că sunt stăpâni peste tot.

Sergentul Lavella scoase revolverul. Manning îl înşfacă şi-l aruncă în tufiş. Apoi îl apucă pe Corrigan de braţ şi îl trase către clădire, pe cărarea care ducea spre închisoare.

— Şapte zile, hotărî el, împingându-l cu blândeţe pe Corrigan. Şi află că eşti un idiot!

12

Când izbucnise războiul în 1939, Ian Manning ceruse să se înroleze în armată, dar, din cauza vârstei şi a afecţiunii sale pulmonare, fusese respins. Dar, la puţin timp după aceea, îl contactaseră Forţele Navale Britanice şi primise gradul de căpitan în cadrul unei unităţi nou-create a Pazei de Coastă.

Ca parte a reţelei de observaţie în jurul Protectoratului Britanic din Pacific, trebuia să acţioneze în spatele liniilor japoneze, urmărind mişcările duşmanului de-a lungul coastei, în caz că insula era invadată. Când primise această însărcinare, o considerase un fel de compensare a mândriei sale; dar acum se dovedea a fi cât se poate de reală.

Se aşeză la biroul său cu vedere spre golful White Bone, ţinând mesajul radio în mâna dreaptă. Sosise cu aproape o săptămână în urmă şi îl citise de nu ştiu câte ori. Cu toate acestea, i se părea ireal.

Singapore nu mai rezista mult. Trebuia să evacueze imediat toţi europenii. Urmau să fie îmbarcaţi la bordul *Melindei* – un vas al companiei fraţilor Levers – până la Tulagi şi de acolo la Sydney.

Viteza înaintării japoneze îi uimise pe toţi. În ziua de Crăciun, armatele nipone intraseră în Hong Kong. Pe 3 ianuarie cuceriseră Manilla. Pe 23 căzuse insula Noua Britanie.

La 1 februarie se aflau la porţile oraşului Singapore, inexpugnabila fortăreaţă a Asiei, simbolul supremaţiei coloniale în Orientul îndepărtat.

Uimirea fu repede înlocuită cu frica. Negustorii, plantatorii şi oficialităţile se pregăteau să fugă din faţa valului armatei nipone. Veştile referitoare la atrocităţile japonezilor în Malaya provocaseră panică în rândurile populaţiei albe.

Acum *Melinda* se afla ancorată în capătul digului, înconjurată de ambarcaţiuni mici, care se grăbeau s-o întâmpine. Mormane de bagaje zăceau pe chei, iar plaja era plină de grupuri de băştinaşi veniţi să privească spectacolul.

În dimineaţa aceasta, atmosfera încinsă de pe dig căpătase adevărate accente de isterie. Se creaseră discuţii contradictorii în privinţa cantităţii de bagaje admise la bord şi de vreo două ori se iscaseră încăierări. Un misionar îl lovise în nas pe un plantator şi căpitanul vasului fusese agresat de soţia unui inginer.

Pentru Ian Manning, care fusese învăţat că autocontrolul era cea mai înaltă virtute umană şi că englezii trebuiau să se comporte ca atare, evenimentele din dimineaţa acelei zile fuseseră o experienţă salutară. Până acum, nu mai avusese de-a face cu teroarea dezlănţuită şi învăţase foarte repede că nu avea cum s-o stăpânească.

După aproape cincizeci de ani de dominaţie, Imperiul Britanic părăsea insulele Solomon, iar priveliştea îl umplea de dezgust pe Manning.

În cele din urmă, se spălase pe mâini de întreaga afacere şi plecase de pe chei, lăsându-i pe albii agitaţi în haosul creat de ei înşişi. Avea de rezolvat propriile sale probleme. Se retrăsese în biroul său, de unde răzbăteau strigătele şi înjurăturile de afară, purtate de briza mării.

Manning clătină din cap. Se întreba ce gândeau oare băştinaşii.

Mâine, toţi europenii vor fi plecaţi. Mă rog, aproape toţi. Părintele Goode şi nepoata lui rezistaseră tuturor rugăminţilor sale. La fel ca şi Corrigan de altfel, deşi din cu totul alte motive. Nu-i păsa de nimic, inclusiv de război. Mai era şi Heydrich, retras pe plantaţia lui de la Marakon. Manning regreta acum că nu-l băgase într-un lagăr când avusese ocazia.

Pentru toţi ceilalţi, nelinişstea se sfârşise. Pentru Manning însă războiul de-abia începea.

Alesese trei locuri posibile şi depozitase provizii în peşterile secrete de pe dealurile şi din munţii dinspre nord. În curând va trebui să se retragă.

Acum timpul se scurgea plin de primejdii şi singurătate. Îşi dădea seama că şansele lui de supravieţuire erau minime şi, în adâncul sufletului, simţea un ghimpe de emoţie şi nerăbdare.

Pe urmă, va intra cu adevărat în război.

Se apropie de birou şi scoase nişte fotografii din sertar. Erau îngălbenite şi crăpate de vreme: mama lui, cei doi fraţi din Chelmsford şi o soră din Southampton. Le rupse în bucăţi şi le aruncă în coşul de gunoi.

Cărţile de coduri şi toate celelalte dosare trebuiau arse, bineînţeles. Dar cea mai mare problemă o reprezenta staţia radio. Era un emiţător 3B, cu receptor şi căşti. Urma să fie împachetat în trei cutii metalice, mari cât o valiză. Funcţiona cu o baterie de maşină care alimenta un mic motoraş. Toate acestea cântăreau în jur de şaptezeci de livre. Într-un fel sau altul trebuia s-o transporte peste dealuri.

Se cufundase în detalii şi probleme logistice când auzi deodată uruitul îndepărtat al unui motor. Trepidaţiile sale se intensificau şi scădeau duse de vânt. La început, crezu că era o altă şalupă îndepărtându-se către port, dar apoi îşi dădu seama că sunetul venea dinspre nord.

Ieşi pe verandă şi privi pe cer cu mâna la ochi, ferindu-se de soarele orbitor al amiezii.

O cărare ducea către clădire, unduind printre copacii roşiatici; în spatele lor, pământul se ridica spre dealurile împădurite. La câţiva iarzi, dincolo de bungalow, zece muncitori plantau *casuariene* pe pământul gol şi săpau şanţuri pentru colectarea apei de ploaie. Şi ei se opriseră. Cercetau cerul nedumeriţi.

În depărtare, se înălţau munţii cu spinările lor de bazalt, întinzându-se pe toată lungimea insulei. Deasupra lor, Manning zări un punct negru deplasându-se în direcţia aşezării Vancoro.

Treptat se mări, căpătând silueta dizgraţioasă a unui hidroavion. La început, Manning se gândi că era mai mult ca sigur un *Cătălina RAP,* dar apoi îşi dădu seama că ar fi fost imposibil.

Cea mai apropiată bază aeriană Cătălina se afla la Tulagi. Departe către sud. Or hidroavionul se apropia dinspre nord-vest. Deodată îşi înclină aripile şi începu să coboare spre Vancoro. În momentul acela, Manning se lămuri.

— Doamne Sfinte! murmură el.

Sări pe fereastră şi o rupse la fugă pe cărare în direcţia portului.

13

Până să ajungă Manning, *Kawanisi* se lăsase deasupra cocotierilor de pe marginea golfului şi începuse să arunce bombele, apropiindu-se de Vancoro dinspre sud-vest. Băştinaşii îl priveau veseli şi curioşi.

— Fugiţi! zbieră Mamţing localnicilor înşiraţi pe marginea apei. Fugiţi, pentru numele lui Dumnezeu.

Se holbau la el fără să priceapă nimic.

Pe chei, europenii îngrămădiţi la intrarea pe vas se întorceau pe ţărm. Manning auzi strigăte şi o văzu pe femeia care îl agresase pe căpitanul *Melindei* împiedicându-se şi căzând cu capul în apă.

Manning se năpusti asupra unui grup de băştinaşi şi începu să-i împingă înapoi către copacii *casuariana.*

— Fugiţi, fir-aţi să fiţi! zbieră el.

Uimiţi, unii dintre ei se lăsară duşi spre liziera pădurii, uitându-se totuşi peste umăr la hidroavion.

Manning îşi dădu seama că japonezii vor ataca mai întâi vasul. Reprezenta o pradă uşoară. Fără tunuri, cu steagul fluturând pe catarg. Apoi, pe neaşteptate, Manning auzi răpăitul unei mitraliere.

Incredibil, cineva din Tulagi avusese inspiraţia să echipeze vasul cu o veche mitralieră *Vickers.* Doi membri ai echipajului

Melindei rămăseseră la bord, manevrând arma. Cartonul de pe aripa hidroavionului fu sfâşiat de gloanţe.

Uruitul motoarelor *Kawanisi* devenise asurzitor acum. Apoi distinse alt sunet, un şuierat ascuţit, ori de câte ori bombele atingeau pământul.

Manning privi în sus. Văzu silueta pilotului în spatele bordului.

— Ticăloşilor! strigă el. Ticăloşi afurisiţi!

Dar zumzetul motorului îi acoperea vocea.

Prima bombă lovi digul la o sută de yarzi de locul în care stătea, prăbuşindu-l la pământ. Până atunci nu-şi imaginase că un sunet putea provoca durere fizică. Dar, când explodă, o săgetare ascuţită i se înfipse în timpane şi îşi duse mâinile la urechi, încercând să estompeze zgomotul asurzitor. Simţea pământul tremurându-i sub picioare de parcă întreg globul ar fi fost gata să se dezintegreze. O trombă de nisip şi pietricele mici îi împroşcă spatele şi picioarele.

Se trânti pe jos, lipindu-şi faţa de cheiul care se cutremura sub bombe şi apoi auzi tot mai aproape strigăte de spaimă şi durere.

Când privi din nou, Oraşul Chinezesc se transformase într-o grămadă fumegândă de tablă şi fier forjat. Digul era semănat cu cadavre. Una dintre bombe explodase în mijlocul cheiului, secerând un grup de băştinaşi care fugeau spre sat. Mare parte din palmieri fuseseră despicaţi în două, iar acum zăceau pe drum sau pe jumătate scufundaţi în apă.

Manning se ridică în genunchi. Prin fumul negru, îl zări pe sergentul Lavella alergând spre el.

— Du-i pe toţi de aici! îi strigă Manning. Grăbeşte-te!

Sergentul Lavella încuviinţă din cap şi se îndreptă trăgând sălbatic cu revolverul în aer, să atragă atenţia.

În celălalt capăt al cheiului, hidroavionul *Kawanisi* întoarse încet botul său turtit şi se pregăti pentru cel de-al doilea atac. Manning îl urmărea sufocat de ură şi groază.

Deodată îşi aminti de antena de pe clădirea oficială. Va dezvălui poziţia staţiei radio. Poate că pilotul n-o observase până atunci.

Sări în picioare şi începu să alerge pe cărare, în direcţia colibei cu acoperiş de stuf.

Manning simţea cum îi clocoteşte sângele. De-abia mai trăgea aerul în plămânii încinşi. Se clătină pe picioare. Aproape că nu mai rezista să alerge. Respira sacadat, dar continua să fugă.

Mai avea de parcurs încă vreo cincizeci de yarzi când bombardierul începu cel de-al doilea atac. Uruitul motoarelor *Kawanisi* răsună pe dealuri. Se răspândea cu o viteză uimitoare peste bolta verde a junglei din faţa lui.

Deodată îşi dădu seama că n-o să reuşească. Va fi prins pe teren deschis, în raza de acţiune a hidroavionului. Trebuia să se adăpostească.

La numai douăzeci de metri înaintea lui se răspândiră în aer bulgări de pământ. Trăgeau cu mitraliera. Manning înţepeni în loc, paralizat de frică.

Privea fascinat cum rotocoale blestemate de praf zburător se apropiau ca un bolid încins.

Aproape. Din ce în ce mai aproape.

14

Ceva îl lovi puternic în piept, proiectându-l în tufişuri. Manning se rostogoli la nesfârşit pe iarbă şi hidroavionnl urui deasupra lui, răpăind din mitralieră.

I se întunecaseră privirile.

Durase probabil doar o fracţiune de secundă. Când deschise ochii, zăcea pe spate, zgâindu-se la cerul gol. Nu mai putea respira.

Undeva, auzea pe cineva strigând la el.

Trase adânc aer în piept şi se rostogoli într-o parte. Deodată se trezi faţă-n faţă cu un chip necunoscut.

Era Corrigan.

— Te simţi bine?

Manning dădu din cap. Încă nu se încumeta să deschidă gura. Se sprijini pe coate şi privi către port. În timp ce se uita, *Kawanisi* descrise un cerc deasupra aşezării. Apoi îşi îndreptă aripile, luând-o înapoi, spre nord. Aburi de glicol ieşeau din motoarele sale; marinarii reuşiseră până la urmă să-l nimerească.

Manning se întoarse către Corrigan.

— Mi-ai salvat viaţa!

— Te rog să nu-mi mulţumeşti!

— Nici n-aveam de gând. Şi nici nu intenţionez să te întreb cum de-ai scăpat din puşcărie.

Era devreme după-amiază. O pânză de fum negru atârna deasupra satului Vancoro. Oraşul chinezesc fusese ras de pe suprafaţa pământului; nu mai rămăsese nimic din el, decât o masă carbonizată de metal şi cherestea.

În chip miraculos, *Melinda* suferise pagube minore. Luaţi probabil prin surprindere de focurile mitralierei, japonezii îşi lansaseră bombele mai departe. *Tulagi,* ambarcaţiunea lui Manning, deşi avariată, era încă în stare de plutire.

În schimb, se înregistraseră multe pierderi omeneşti. Treisprezece băştinaşi zăceau fară suflare, ca şi doi chinezi – moartea îi găsise în cârciuma lui Sam Doo, unde îşi băuseră minţile.

Cei care manevraseră mitraliera Vickers salvaseră probabil staţia radio. Deşi casa din bambus era plină de schije, aparatul funcţiona. Cu motorul avariat, pilotul japonez fusese obligat să abandoneze atacul.

Curajul celor doi marinari cu mitraliera îi costase viaţa. Şi ei zăceau acum pe chei, lângă *Melinda.* Corpurile lor erau acoperite cu o husă însângerată.

Alţi cincisprezece băştinaşi fuseseră răniţi în timpul atacului şi Manning îi îmbarcase la bordul *Melindei* pentru a-i duce la Tulagi. Apariţia neaşteptată a bombardierului grăbise plecarea. *Melinda* era acum gata de drum. Pe ţărm zăceau mormane de cutii şi bagaje.

Manning se întoarse de la fereastră. Vântul sufla blând prin crăpăturile din pereţii de bambus, acolo unde fuseseră străpunşi de gloanţe.

— Vrei să bei ceva? întrebă Manning.

Corrigan rânji.

— Ai nişte gin?

— Pot să-ţi ofer o băutură mai fină.

Manning întinse mâna şi scoase din birou o sticlă de whisky Glenfield Scotch. O cumpărase de la un negustor, acum un an. O ţinuse pentru o ocazie specială.

Turnă trei degete în câte două pahare din sticlă şi-i dădu unul lui Corrigan. Se simţea ciudat de încântat. Teroarea din

ultimele două ore îşi lăsase un sentiment de uşurare şi mulţumire; se temuse întotdeauna că o să clacheze când va fi confruntat cu o criză. În schimb descoperise o tărie de caracter care-l uimea.

— În sănătatea ta, Patrick!

— La fel. Să ai noroc!

Corrigan dădu whisky-ul peste cap dintr-o înghiţitură, de parcă ar fi fost o bere slabă. Se strâmbă şi întinse paharul.

— Nu vreau să par nerecunoscător, zise Manning, dar cum ai reuşit să ieşi din închisoare?

Corrigan ridică din umeri.

— Am o cheie.

— Aha...

— Nu pari surprins.

— Nimic din ceea ce faci tu nu mă mai surprinde.

— Când un om stă atât de mult la pârnaie ca mine, nu poate să-şi permită să nu mai iasă din când în când. Uneori noaptea, trebuia să mă strecor afară, să-mi cumpăr de băut. Aşa că, acum câteva luni, i-am spus sergentului Lavella c-o să-i ard una dacă nu-mi face rost de o cheie. M-a ascultat. Doar îi ştii pe amărâţii ăştia. Nu sunt obişnuiţi să spună nu unui alb.

Manning zâmbi fără să vrea.

— Ai făcut o treabă bună. Altfel n-aş mai fi fost aici acum.

Îi umplu paharul lui Corrigan.

— Ei bine, se pare că războiul ne-a ajuns din urmă.

— M-da!

— Ce-ai de gând să faci?

— Nimic, bineînţeles!

Trase încă o duşcă.

— N-am nici o treabă cu războiul ăsta afurisit. Oricum, eu sunt un pacifist convins.

— Zău, nu mi-am dat seama!

Corrigan trecu cu vederea ironia.

— N-o să se schimbe nimic. Dacă japonezii mă lasă-n pace, o să-i las şi eu pe ei.

Goli paharul. Manning clătină din cap. Omul rezista grozav la băutură.

— Nu regreţi că n-ai plecat cu ceilalţi?

— Nu, de ce-aş face-o? exclamă Corrigan. Dar tu ce planuri ai? Am auzit că vrei să te ascunzi în junglă!

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi, Patrick! zise Manning vesel.

Îi dădu lui Corrigan sticla de whisky.

— Uite. Poţi s-o păstrezi!

Corrigan rânji încântat.

— Am ştiut întotdeauna că eşti un om generos, Manning.

Luă sticla şi-i întinse mâna sa uriaşă.

— Îţi urez noroc, spuse scuturând braţul lui Manning.

Apoi o luă spre deal, către Vancoro.

Imediat după apusul soarelui, Manning era gata de plecare.

Sergentul Lavella ar fi vrut să ia cu el toate dosarele, cu copii cu tot. După părerea lui, puşca şi copiile la indigo simbolizau amândouă în mod egal puterea şi autoritatea; nu concepea să lase în mâinile japonezilor duplicatul procesului din 1936, când o femeie din Rendora insultase papagalul unei fete din Marmari. Pentru el era la fel de grav ca şi atunci când ar fi înmânat japonezilor planurile de apărare ale Pacificului de Sud.

Manning socotise că le-ar fi trebuit cincisprezece localnici pentru transportul cutiilor cu documente inutile; aproape tot atât de mulţi ca şi pentru căratul preţioasei staţii radio. De dragul moralei, hotărâse să facă un compromis. Îngropase cutiile pe dealurile din apropierea aşezării Vancoro. Acolo se aflau la adăpost de ochii cercetători ai japonezilor.

Apoi Manning îşi concentrase atenţia asupra staţiei radio.

Era un emiţător AWA, tip 3BZ. Putea fi dus în patru cutii separate, dar îi trebuiau oameni în plus pentru căratul bateriilor, motorului şi benzinei. Toate cântăreau destul de mult. Manning fusese nevoit să aleagă încă douăzeci de băştinaşi.

În cele din urmă, procesiunea fu gata de drum. Sergentul Lavella avea în subordine şase jandarmi bronzaţi, cu puştile pe umăr; chiar şi Chomu, bucătarul, stătea drepţi, cu cratiţele şi polonicele atârnate de umeri. Aşteptau toţi nerăbdători să primească ordinul de plecare din partea lui Manning.

Acesta stătea pe pajişte şi-l urmărea pe sergentul Lavella, care cobora steagul de pe catarg pentru ultima oară. Când termină, îl împături cu grijă şi-l întinse solemn lui Manning.

Englezul îl puse în bagaj şi apoi se îndreptă câţiva paşi să privească golful. Pe chei şi la debarcader erau înşirate mormane

de bagaje, aşa cum fuseseră lăsate cu o zi înainte după plecarea în grabă a *Melindei.*

Două cratere masive se căscau de-a lungul debarcaderului, ca nişte răni. De partea cealaltă a satului, Manning zări câteva grămezi peticite zăcând pe pământ, lângă clădirea spitalului, acoperite cu pături.

Manning se cutremură; se întreba ce se va întâmpla cu oamenii simpli din Santa Maria. Ei nu ştiau ce înseamnă războiul albilor, nu-şi imaginau cât de groaznic putea să fie.

Se întoarse cu spatele şi, făcându-i semn sergentului Lavella, dădu ordinul de plecare. Astfel, mica procesiune începu lungul marş către dealuri.

După aproape cincizeci de ani, britanicii părăseau Vancoro.

PARTEA A DOUA

15

Liniile cenuşii compacte ale distrugătorului se profilau pe catifeaua neagră a cerului tropical, iar mustaţa albă a valurilor strălucea fantomatic şi fosforescent în lumina lunii. Pe punte, locotenentul Mashita Tashiro scruta orizontul de est în direcţia îndepărtatelor insule Solomon şi contempla prima pată violetă a zorilor.

Peste câteva clipe, distrugătorul va părăsi convoiul şi-i va duce pe insula Santa Maria. Va avea parte în sfârşit de luptă.

— Încă puţin, Kurosawa-san, încă puţin, zise Tashiro rânjind nerăbdător. După toată această aşteptare, vom intra în sfârşit în focul războiului.

Noriko Kurosawa stătea pe punte, alături de el; era mai tânăr decât Tashiro şi mult prea prudent pentru un războinic adevărat, îşi spuse acesta. Kurosawa îşi scoase ochelarii şi-i şterse meticulos cu batista. Gestul acesta însemna că se gândeşte. Nu va răspunde până ce nu-i punea la loc pe nas.

— Văd că eşti tare nerăbdător, Tashiro-san.

— Fiecare tânăr trebuie să se călească în focul luptei. Nu simţi cum clocoteşte tot globul?

Kurosawa dădu încet din cap.

— Ba da, simt, dar nu trebuie să-i subestimăm pe americani. Până acum i-am luat prin surprindere. La un moment dat îşi vor aduna forţele şi vor opune rezistenţă. Sunt un inamic de temut şi bătăliile vor fi sângeroase.

— O să-i zdrobim la fel ca pe englezi la Singapore.

Kurosawa tăcu, păstrându-şi gândurile pentru sine. Mult timp, se mulţumi să privească orizontul îndepărtat. Nori negri se răspândiseră pe tot cerul, îngrămădiţi unul peste altul. Treptat fâşii galbene subţiri începuseră să tivească norii pe măsură ce soarele se ridica pe cer.

O săgeată aurie despică deodată violetul palid al boitei cereşti; nuanţe pastelate de albastru, cenuşiu şi purpuriu incendiară norii aşezaţi pe întunecimea oceanului. Lumini aurii

sclipeau la orizont ca nişte lanterne, cercetând fiecare ungher al cerului. Culorile pastelate dispăruseră; şi, pe negândite, un roşu aprins ca para focului apăru în depărtare. Întreaga lume fu inundată pentru o clipă în culoarea sângelui. Purpuriul atotcuprinzător se reflecta pe valul de pe proră, pe carena cenuşie de oţel a vasului, pe gurile tunului, pe punte, pe feţele lor.

Se ridica încet deasupra insulei Bougainville, întinzânduşi degetele însângerate peste vârfurile rozalii ale norilor.

— Priveşte, şopti Tashiro. Este un semn bun. Răsare soarele!

Timp de cinci luni, războiul care se dezlănţuise în Pacificul de Sud ignorase mica aşezare de la Vancoro. Din când în când mai zbura la joasă altitudine câte un *Kawanisi* sau un *Zero* cu soarele roşu pictat pe fuselajul argintiu. În rest, viaţa rămăsese neschimbată. Dar dimineaţa aceea urma să răscolească totul. În zori, se profila silueta distrugătorului japonez. Plutea greoi şi ameninţător în apele albastre ale lagunei. Războiul ajunsese în sfârşit la Santa Maria.

O companie de soldaţi japonezi debarcă pe ţărm din două şalupe. Mărşăluiră pe poteca dintre copacii *casuariana,* îndreptându-se spre clădirea oficială. Odată ajunşi acolo, ridicară steagul Soarelui Răsare deasupra pajiştilor sălbatice ale bungalow-ului, unde timp de cincizeci de ani fluturase tricolorul britanic roşu, alb şi albastru.

Patrick Corrigan îi privea dezinteresat. Apoi porni către debarcader, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă de aproape două săptămâni, să meşterească motorul Diesel de pe *Shamrock* şi să aştepte venirea japonezilor.

La Misiunea Catolică, Matthew şi Rachel Goode se pregăteau şi ei de vizită.

Nu avură de aşteptat prea mult.

Părintele Goode îi primi pe japonezi îmbrăcat în haine preoţeşti.

Numărară opt uniforme; şase soldaţi şi doi ofiţeri. Purtau caschete tropicale, haine kaki, pantaloni scurţi şi moletiere. Soldaţii mărşăluiau doi câte doi, ca la paradă, cu puştile atârnate de umeri.

Părintele Goode îi studie pe cei doi ofiţeri. Unul dintre ei avea o faţă netedă, aproape bronzată, calmă sub cascheta cafenie. Îşi tunsese părul foarte scurt şi purta ochelari cu rame groase de baga. Semăna cu una dintre caricaturile pe care Părintele Goode le văzuse în ziarele englezeşti, cu o singură excepţie însă. Pe chipul său se oglindea o inteligenţă calmă. Preotul îşi dădu seama că şi l-ar putea face aliat.

Celălalt ofiţer era aproape cu un cap mai înalt. Păşea băţos şi arogant. Avea o sabie încinsă peste şolduri şi îşi încleştase una dintre mâini pe plăsele.

Cel înalt părea să fie superior în grad. Mergea cu o jumătate de pas înainte, cu ochii aţintiţi asupra preotului. Strigă un ordin şi coloana de soldaţi se opri la câţiva paşi de treptele principale ale bungalow-ului.

Părintele Goode afişă zâmbetul său îngăduitor ca la slujba de duminică şi coborî să-i întâmpine.

— Sunt Părintele Matthew Goode, zise el cu mâinile împreunate pe piept, într-un gest de pioasă devoţiune. Vă aşteptam. Nepoata mea a pregătit nişte ceai. N-aţi vrea să vă aşezaţi şi să serviţi o ceaşcă?

Dacă locotenentul Mashita Tashiro ar fi înţeles acest scurt discurs, ar fi rămas probabil uimit. Cum nu pricepea însă nici o iotă, trecu pe lângă preot şi intră în bungalow.

Părintele Goode îl privi dezgustat. Exact cum anticipase.

Nişte barbari.

Rachel veni alături de el.

— Ce caută oare?

— Draga mea, n-am nici cea mai mică idee!

— Vă rog, scuzaţi, spuse Kurosawa în engleză.

Vocea lui cu accent pronunţat era blândă ca a unei femei.

— Este necesar. Îmi pare rău.

Părintele Goode îi zâmbi îngăduitor şi mirat în acelaşi timp. Nu se aşteptase ca un japonez să fie iniţiat în misterele limbii sale materne.

— Oh, vorbiţi englezeşte!

— Eu studiat un an la Universitate în America, Michigan.

— Atunci poate c-aţi putea explica celuilalt domn când o să iasă din...

Părintele Goode făcu semn cu capul către bungalow.

— Eu sunt un trimis al Domnului. Nu mă interesează războiul.

Kurosawa nu-i răspunse. Înţepenise într-o poziţie incomodă. Soarele fierbinte al amiezii se reflecta în lentilele groase ale ochelarilor săi.

— Poate că aţi dori să serviţi nişte ceai cu noi, îl invită Rachel.

Hotărâseră dinainte şă nu se lase intimidaţi de japonezi. Părintele Goode îi spusese lui Rachel că trebuiau să se poarte la fel de politicos cu ei ca şi cu oricare alt oaspete.

— Mai ales că, adăugase el, frica n-ar face decât să trezească instinctele animalice ale acestor indivizi.

Locotenentul Kurosawa ezită. Deşi îşi revenise din uimirea provocată de această primire neaşteptată, nu ştia dacă Tashiro i-ar fi permis să accepte invitaţia. Pe de altă parte însă, îşi dădu seama că ar fi nepoliticos să refuze.

— Este mult prea cald să stăm afară, spuse Părintele Goode. Poftiţi pe verandă.

— Mulţumesc, răspunse Kurosawa şi-l urmă pe preot.

În bungalow fuseseră aranjate patru scaune de trestie şi o măsuţă. Pe ea se afla o tavă de argint cu zece plăcinte galbene, o farfurie de sticlă plină cu gem proaspăt de stafide şi un delicat ceainic de porţelan.

Din bungalow, Rachel auzi pocnetul unui sertar trântit pe podea. Schimbă câteva priviri cu unchiul ei. Se pare că Tashiro percheziţiona locuinţa Misiunii cu o înverşunare inutilă de altfel.

— Vă rog să luaţi loc, zise Părintele Goode. Nepoata mea a făcut nişte plăcinte. Nu vreţi să gustaţi?

Locotenentul Kurosawa stătea băţos pe scaunul de trestie, între Rachel şi Părintele Goode, cu cascheta într-o mână şi ceaşca rozalie de porţelan chinezesc plină cu ceai fierbinte în cealaltă. În viaţa civilă era un om deosebit de politicos, iar acum nu ştia să se poarte ca un cuceritor.

Când Tashiro apăru pe verandă, Kurosawa aşeză grăbit ceaşca pe tava de argint şi sări în picioare.

Tashiro se uită la farfuria cu mâncare, luă o plăcintă şi o băgă pe toată în gură. Constatând că nu era pe gustul lui, o scuipă imediat pe duşumeaua goală.

Preotul îl privi mut de uimire.

— Cine sunt ăştia? îl întrebă Tashiro pe Kurosawa în japoneză. Englezi?

— El este preot catolic, iar ea este nepoata lui. Spun că doresc să rămână neutri.

— Ştii ceva de *kiap*-ul[7] englez?

Kurosawa se întoarse către Părintele Goode.

— Locotenentul Tashiro doreşte să afle locul de ascunzătoare al *kiap*-ului. Unii localnici afirmă că n-a părăsit insula.

— Eu unul, habar n-am, minţi Părintele Goode. Din câte ştiu, a plecat la bordul *Melindei,* în februarie. Domnul Corrigan şi austriacul Heydrich sunt singurii albi rămaşi aici.

Îşi coborî vocea, vorbind pe un ton conspirativ.

— Băştinaşii spun probabil ce şi-ar fi dorit să fie adevărat. Se ataşaseră mult de el.

Kurosawa îi traduse aceste informaţii lui Tashiro. Tânărul ofiţer se gândi o clipă.

— Anunţă-i că sunt sub parolă, zise el.

După care se întoarse şi o luă înapoi pe cărare.

— Ce-a spus? îl întrebă Părintele Goode pe Kurosawa.

— Tashiro-san m-a informat că sunteţi sub parolă.

— Cum adică? se interesă fata.

— Nu veţi păţi nimic dacă cooperaţi cu armata japoneză. Acum sunteţi supuşii Împăratului.

— Noi îl avem pe Dumnezeul nostru, exclamă preotul pios. Şi el nu aparţine acestei lumi.

— Şi Împăratul este un zeu, le răspunse Kurosawa.

După aceea, facu o plecăciune şi îşi puse la loc cascheta.

În timp ce alerga să-l ajungă pe Tashiro, Părintele Goode se gândea la blasfemia pe care tocmai o auzise.

— Păgânii! pufni el. Nu sunt cu nimic mai buni decât băştinaşii pe care tocmai i-au cucerit.

— Dar nu pe băştinaşi i-au cucerit, îi reaminti Rachel cu blândeţe, ci pe noi.

Părintele Goode se încruntă şi privi soldaţii mărşăluind cadenţat.

— Mă întreb unde se duc, zise el.

— Către ţărm, răspunse Rachel. Se pare că acum o să-l viziteze pe domnul Corrigan.

---

[7] Comandant, în dialectul băştinaşilor. *(n.t.)*

— Hm, acolo n-or să primească nici ceai şi nici plăcinte, mai mult ca sigur.

Părintele Goode pufni pe nas în timp ce intra în casă.

16

Deasupra golfului, fregatele[8] se învârteau în înaltul cerului, coborând din când în când pe apele verzi-albăstrui să înşface câte un peşte. După câtva timp, li se alătură un pescăruş albastru. Penele sale, o frumoasă combinaţie de alb pur şi verde metalic, străluceau pe fundalul cerului de cobalt. Zvâcni şi plonja în apă, într-o răbufnire de spumă argintie.

Shamrock era ancorată la chei, iar valurile mici, mânate de briza blândă, se spărgeau de carena şalupei. Corrigan scoase câteva scânduri de pe punte şi se aplecase asupra capotei motorului, ţinând în mână o cheie de 5/8 şi o cârpă îmbibată de ulei. Clipind din ochi în lumina soarelui, îi zări venind în jos pe deal, dinspre Misiune.

Înjură pe înfundate şi se rezemă de marginea vasului, aşteptându-i resemnat

Erau vreo zece soldaţi şi doi ofiţeri. Mărşăluiau câte doi pe ponton. Cizmele lor greoaie zguduiau scândurile. Corrigan se îndreptă de spate şi scuipă în apă. Îşi şterse mâinile de cârpa unsuroasă şi o aruncă într-un colţ.

Corrigan nu înghiţea indivizii îmbrăcaţi în uniformă, indiferent de culoarea pielii lor, iar cei pe care-i vedea în dimineaţa aceea îi adânceau această repulsie. Mai ales ofiţerul din frunte. Ţinea mâna încordată pe sabia de ceremonie prinsă la şold, iar faţa sa era o mască de o violenţă reţinută. Corrigan recunoscu imediat genul şi sesiză primejdia.

La comanda ofiţerului, plutonul se opri la câţiva yarzi de *Shamrock.*

— Bună dimineaţa, rahaţi micuţi şi galbeni! îi salută Corrigan vesel.

Cel mai scund dintre cei doi ofiţeri facu un pas înainte şi spuse în engleză:

— Tu eşti Corrigan?

---

[8] Păsări palmipede din mările tropicale. *(n.t)*

Corrigan mormăi:

— Deci vorbeşti englezeşte!

— Sunt locotenentul Kurosawa. Acesta este locotenentul Tashiro din Armata Japoneză. Acum vom urca la bordul ambarcaţiunii tale.

— Oricum nu pot să vă opresc!

Cel numit Tashiro sări pe punte aterizând cu agilitate, fără să-şi dezlipească mâna de pe sabie. Se îndreptă către Corrigan, fixându-l pe sub caschetă cu ochii lui negri şi reci.

— Bine aţi venit! exclamă Corrigan.

Kurosawa îl urmă pe Tashiro.

— Noi luat acum insula în numele Împăratului. Tu acum supus japonez.

— Sunt impresionat.

Corrigan întoarse capul să-l studieze pe cel numit Kurosawa. Părea nervos. „Se vede cât de colo că este un tip cu şcoală, gândi Corrigan. N-am de ce să mă îngrijorez în privinţa lui.”

Tashiro intră în micuţul salon al navei.

Shamrock avea o singură cabină sub timonerie. Era îngustă şi îmbâcsită cu fum de la motor şi miros de santină[9]. Mobilierul sărăcăcios era format dintr-un pat nefăcut şi o măsuţă înghesuită într-un colţ. Acolo zăceau hârtii şi sticle goale de gin, rostogolite pe podea.

Tashiro îşi încreţi nasul dezgustat.

Corrigan îl urmărea cu braţele la piept, calm şi indiferent.

— Prietenul tău caută ceva anume? îl întrebă el pe Kurosawa.

— Tashiro-san caută armă.

— N-am, sunt pacifist de felul meu.

— Eşti englez? îl chestiona Kurosawa.

— Nu, fir-ar ai dracului de englezi să fie! se înfurie Corrigan. Sunt irlandez!

Se auzi o izbitură din direcţia cabinei.

Tashiro scosese sertarele de la masă şi le aruncase pe podea.

— Sper că prietenul tău o să facă curat după aceea!

Kurosawa nu-i răspunse. Corrigan îl privea pe Tashiro cum răvăşea hârtiile şi jurnalele de bord. Mai întâi le cerceta şi apoi

[9] Fundul calei. *(n.t.)*

le azvârlea peste tot. Corrigan îşi încleşta fălcile, încercând să-şi domolească furia.

În cele din urmă, Tashiro ieşi pe punte şi se postă dinaintea lui Corrigan. Se holbă la el încordat şi dispreţuitor. Corrigan îl fixă şi el zâmbind ştrengăreşte.

— Ce doreşti, piticanie?

Lovitura bruscă şi neaşteptată îl luă complet prin surprindere pe Corrigan. Zări o fracţiune de secundă revolverul din mâna lui Tashiro, înainte să-l lovească între picioare.

Corrigan se prăbuşi pe punte cu răsuflarea tăiată.

Durerea se răspândi în tot corpul. Nu mai putea să reziste. Se facu ghem şi încercă să tragă aer în piept. Nu reuşea deloc să-şi domolească valurile de agonie care-l inundau din cap până-n picioare.

Distinse voci strigând aproape, deşi el le auzea ca de la o mare depărtare. Îşi dădu seama că Tashiro şi Kurosawa se certau.

Trecură câteva minute până să deschidă ochii. Tashiro stătea lângă el, cu revolverul atârnându-i în mâna dreaptă. Privirile îi sclipeau de mânie.

Latră ceva în japoneză.

— Acum trebuie să te ridici, traduse Kurosawa, aflat în spatele lui.

Părea speriat.

Tashiro îl împinse cu piciorul.

Corrigan se săltă în genunchi şi apoi se ridică încet în picioare, agăţându-se cu mâinile de marginea vasului. Îi venea ameţeală şi-i era greaţă. Se gândi c-o să vomite şi încercă să se stăpânească. N-o să-i ofere asemenea satisfacţie acestui ticălos.

Îi tremurau picioarele.

Prietenul tău este un adevărat erou, îi zise el lui Kurosawa.

— Îmi pare rău, se scuză ofiţerul japonez.

Corrigan ştia că vorbeşte sincer.

— Tashiro-san om foarte dur. El spus că trebuie să te înveţe să respecţi un ofiţer japonez.

Corrigan merse clătinându-se până în cabină şi căută printre hârtiile împrăştiate pe podea. Fiecare mişcare îl făcea să geamă de durere. Găsi ce căuta şi ieşi pe punte.

— Acesta este paşaportul meu, mormăi el. Sunt irlandez, fir-aţi voi ai dracului!

Se holbă la Tashiro.

— Adică neutru, pricepi? N-am nici o treabă cu războiul vostru afurisit.

Tashiro îi smulse paşaportul şi-l studie timp de câteva clipe. Apoi îl aruncă pe punte şi latră un ordin către Kurosawa.

— Tashiro-san dorit să afle unde se ascunde *kiap*-ul englez.

— Cred că la Sydney.

— Rahat!

— Frumos te-a mai învăţat să vorbeşti profesorul tău de engleză!

Kurosawa clătină din cap.

— Preotul englez spunea şi el că nu mai este pe insulă. Dar unii băştinaşi sunt de altă părere.

— Eu l-aş crede pe preot în locul vostru. Trimisul Domnului nu minte niciodată!

Kurosawa se întoarse spre Tashiro şi-i traduse ce spusese Corrigan. Tashiro îl măsură din priviri şi-i ordonă:

— Acum poţi să pleci, îi zise blând Kurosawa.

Corrigan se uită la el uimit.

— Cum adică să plec?

— De aici înainte, şalupa aparţine Armatei Imperiale Japoneze. Pleacă! Nu vei păţi nimic dacă vei coopera cu soldaţii japonezi!

— Barca aceasta este a mea. Cu ea îmi câştig existenţa. Dacă vă imaginaţi că puteţi veni aici s-o luaţi aşa, pe degeaba, atunci...

Kurosawa îl privi nervos pe Tashiro şi traduse.

— Tashiro-san spune că dacă nu pleci în secunda asta, va fi obligat să te împuşte.

Ca şi când ar fi vrut să-şi facă cunoscută intenţia, Tashiro trase piedica revolverului. Corrigan simţi cum clocoteşte de mânie şi îşi încleşta pumnii. Pentru o clipă, se gândi dacă ar merita oare să rişte. Cu un pumn, i-ar turti mutra acestei brute... poate că ar avea timp să-i smulgă pistolul şi să-l lichideze.

Apoi îşi mută privirile spre Kurosawa şi plutonul de soldaţi înşiraţi pe dig. Da, poate că i-ar arde una, dar va fi o victorie inutilă. Ultima pe lumea asta.

Nu avea de ales. Ridică încet paşaportul, strâmbându-se de durere, şi o luă în direcţia debarcaderului. În timp ce mergea,

îşi spuse în gând că într-o zi o să i-o plătească locotenentului Tashiro.

17

Japonezii transformaseră clădirea oficială în cartierul general al ofiţerilor. Toate relicvele colonialismului britanic – cum ar fi culegerile de poezii ale lui Dryden şi Shakespeare, tablourile Regelui care împodobeau pereţii – fuseseră făcute bucăţi şi arse.

Se instalase sârmă ghimpată în jurul locuinţei şi se puseseră gărzi duble ca protecţie împotriva sabotajelor.

Biroul lui Manning devenise acum sediul de comandă al colonelului Nakamura. Acesta era comandantul trupelor japoneze de pe insulă. Semăna cu un taur, cu ochi mici şi negri, mustaţă întunecată şi mers de luptător. Nakamura era avid de glorie, la fel ca Tashiro.

În prima noapte, locotenentul Tashiro nota în jurnalul său: Am cucerit insula Santa Maria. Pretutindeni, armatele noastre zdrobesc orice încercare de rezistenţă de-a lungul Pacificului. Acum nimic nu ne mai poate sta în cale.

Mai târziu, îmbrăcat numai în pantaloni scurţi, cu corpul scăldat de sudoare, Tashiro îngenunche pe covoraşul de bambus din faţa tabloului Împăratului Hirohito, aşezat pe o măsuţă mică lângă pat şi, atingând covoraşul cu fruntea, îşi dedică încă o dată viaţa Împăratului şi Japoniei.

Se citea pe faţa sa cât era de concentrat. Avea trăsături frumos cizelate, o bărbie pătrată, caracteristică samurailor, şi ochi adânci ca două vâltori negre, care străluceau intens. Doar cei care visează vreodată la glorie şi măreţie le pricepeau sclipirea. Părul negru, rar îl făcea să semene cu un călugăr.

Mashita Tashiro era mulţumit. În sfârşit începuse războiul şi pentru el.

În timp ce se instruia la şcoala de cadeţi, se temea că lucrurile vor evolua prea rapid; că războiul se va termina în câteva luni şi nu va mai apuca să fie trimis pe front. Îi era groază că va rămâne un simplu spectator în cel mai mare şi glorios moment istoric din istoria Japoniei.

Îşi amintea de dimineaţa aceea rece din iarna lui 1941 când auzise la radio vocea căpitanului Hiraide în liniştea zorilor.

— Urmează un anunţ din partea Flotei Armatei Imperiale. Astăzi, 8 decembrie, înainte de răsăritul soarelui, Marina Imperială a executat un îndrăzneţ raid aerian asupra flotei aeriene americane staţionate în Hawai.

Se afla acasă, în permisie. În noaptea aceea îşi îmbrăcase uniforma de cadet şi se dusese cu tatăl său în faţa Palatului Imperial din Tokio. Mii de copii umpluseră străzile, îndreptându-se spre porţile palatului să sărbătorească victoria. Fiecare purta în mână câte un felinar din hârtie în formă de glob.

Tashiro era mândru şi invidios în acelaşi timp. Mândru că făcea parte din armata japoneză care adusese atâta glorie Împăratului; şi invidios pentru că nu participase la nici o luptă.

Apoi, la jumătatea lui februarie, căzu Singapore. Se predaseră peste o sută de mii de englezi, indieni şi australieni, zguduind aproape două sute de ani de dominaţie vestică în Asia. Această victorie reprezenta pentru Tashiro o dovadă de necontestat a influenţei Japoniei în lume şi a lui *Yamoto-Damashii* – spiritul invincibil al niponilor. De fapt, ţara lui nu cunoscuse gustul înfrângerii de trei sute de ani.

Acum, în apartamentul său din bungalow-ul Reşedinţei, se pregăti pentru devoţiunea de seară. Scoase cu grijă dopul negru din lemn de santal al tubului de bambus şi puse tămâie înăuntru. Îl aşeză dinaintea tabloului înrămat al Împăratului şi-l aprinse. Mirosul dulce îmbălsăma deodată camera.

Mângâie duios tubul şi îşi aminti de ziua când i-l dăruise tatăl său. Fusese în timpul ultimei sale vizite acasă, cu câteva zile înainte să fie trimis cu unitatea sa în insulele Solomon.

Familia lui locuia la Ogama, în prefectura Saitama, în nord-vestul oraşului Tokio. În ziua aceea fusese groaznic de cald în compartimentele metalice ale trenului. Aerul vibra în zumzetul evantaielor din hârtie cu care femeile în *mirokasa* îşi răcoreau feţele.

Îşi aminti că multe compartimente nu mai aveau banchete; încă de atunci războiul începuse să secătuiască economia fragilă a ţării şi guvernul rechiziţiona pentru armată toate materiile prime disponibile. Tashiro fusese nevoit să se ghemuiască pe podeaua trenului.

Familia lui avea o căsuţă din lemn cu acoperiş cenuşiu. Uşile glisante zăngăniră când intră înăuntru. Tatăl său stătea cu picioarele încrucişate pe *tatami.* Cânta la *shogi.* Faţa sa nu trăda

nici cea mai mică emoţie când îşi înălţă privirile şi îl văzu. Se ridică solemn să-l întâmpine şi se salutară amândoi. Apoi, Tashiro îngenunche şi primi binecuvântarea părintelui său în maniera tradiţională a samurailor.

Tatăl lui părea un bărbat impunător; deşi nu era înalt, înfăţişarea sa degaja forţă şi disciplină. În ciuda celor şaptezeci de ani, stătea drept ca bradul. Îşi strânsese la spate părul lung şi cenuşiu, iar barba rară îi atârna peste piept. Se vedea după chipul lui că era un om aspru şi reţinut. Tashiro îi cunoştea prea bine caracterul. Auzise că nu vărsase nici o lacrimă şi nu-şi exprimase deschis mâhnirea în faţa nimănui nici măcar după marele cutremur Kanto, din 1923, când îşi pierduse prima soţie şi o fiică de numai câteva luni.

Toţi copiii săi îl divinizau.

Când cei doi fraţi mai mari ai lui Tashiro fuseseră ucişi în timpul invaziei din Manciuria, nu-l văzuse pe bătrân plângând sau jeluindu-se.

Era un adevărat samurai. În 1909, omorâse cinci ruşi cu sabia sa, în bătălia de pe râul Shain. Era o sabie Yamoto, făcută din cel mai fin oţel albastru. Atârna şi acum pe perete, deasupra *Kamidana* – altarul Shinto al familiei. Pe lamă, deasupra prăselelor, fusese încrustat numele său: *Iliroo Tashiro.*

Mai târziu, mama lui Tashiro le aduse *sushi* şi ceai verde, iar tatăl său îi arătase marea hartă colorată a Pacificului, atârnată pe perete. Fiecare nouă cucerire militară era marcată de un mic steguleţ al Soarelui Răsare. O studiară amândoi şi se minunară: Guam, Luzon, Borneo, insula Wake, Manila, Hong Kong, Rabaul, Java, Singapore... tânărul Tashiro era plin de pasiune şi fervoare.

Generaţia lui va fi cea mai vestită dintre toţi samuraii.

A doua zi, când îşi luară rămas bun, surorile, verii şi câţiva prieteni ai tatălui său veniseră toţi să-l conducă la gară. Mama îi dăruise un brâu cu o sută de broderii. Îi pusese înăuntru o monedă de cinci sau zece yeni şi o scurtă dedicaţie, ca să-i poarte noroc.

Tatăl îşi luă ultimul la revedere de la el. Se întunecase la faţă şi părea gata să explodeze de furie. Tashiro îşi dădu seama că încerca să-şi ascundă o mare emoţie.

Îi înmâna grav suportul din bambus pentru tămâie. Apoi înălţă cu duioşie ambele braţe şi îi dădu sabia Yamoto, care

atârnase deasupra *kamidanei* căminului lor de când exista tânărul Tashiro.

O primi cu un sentiment de veneraţie, amestecat cu teamă. Când trenul porni din gară îi facu cu mâna tatălui său pentru ultima oară şi auzi din nou cântecul pe care el şi camarazii săi ofiţeri îl învăţaseră la colegiul militar.

Credincios celor cinci învăţături
Căzând pe câmpul de luptă,
Vechiul dicton al luptătorilor spune
Că nimeni nu regretă că se jertfeşte pentru onoare
Oricât de mare ar fi sacrificiul.

Acum sabia stătea pe pat, alături de el. O scosese din teacă şi o ţinea dinaintea lui, astfel încât să reflecte lumina lumânării. Se oglindea straniu în ochii lui, în camera aceea fierbinte şi întunecată. Şopti încă o dată jurământul rostit pentru prima oară la Tokio, cu multe luni în urmă, când îşi închinase viaţa Împăratului.

În timp ce locotenentul Tashiro visa la glorie şi mărire, Ian Manning se gândea la noi mijloace de supravieţuire. Rezista de trei luni pe dealurile înălţate deasupra aşezării Vancoro, gonit de o invazie care întârzia să apară. În cele din urmă, în dimineaţa aceea, văzuse intrând în port prima navă de război japoneză şi se întrebase cât va mai dura până vor începe să-l caute.

Deocamdată, Manning îşi vedea mai departe de însărcinările de ofiţer districtual, ca şi când nu se întâmplase nimic. Acum va înceta, bineînţeles. Continua să viziteze satele, să medieze disputele şi să impună legile guvernului de la Londra. De fiecare dată, îi prevenise pe localnici să se ferească de japonezi atunci când vor debarca pe Santa Maria.

Dar timpul va spune cât de eficiente fuseseră sfaturile lui.

În fiecare dimineaţă şi seară raporta cu regularitate mişcările japonezilor pe frecvenţa Pazei de Coastă, dar resimţea tot mai mult inutilitatea activităţii sale. Aliaţii nu-şi desfaşuraseră încă forţele, aşa că informaţiile pe care le transmitea nu foloseau la nimic. Japonezii măturau totul în jurul lor. Radioul lui Manning prinse buletinul de ştiri din Australia. Situaţia era catastrofală. Deşi şaisprezece *B25* americane desfaşuraseră un raid încununat de succes deasupra oraşului Tokio, în rest lucrurile evoluaseră cum nu se poate mai prost.

Rabaul căzuse. Olandezii capitulaseră în Java şi cel mai trist era că japonezii cuceriseră insula Corregidor, zdrobind astfel ultima rezistentă din Filipine.

În ciuda acestor eşecuri uriaşe, Manning se hotărâse să rămână pe Santa Maria cât mai mult posibil. Într-o zi, cine ştie, s-ar putea să fie nevoie de el.

Sergentul Lavella şi cei şase jandarmi ai săi îi rămăseseră loiali, la fel ca şi bucătarul Chomu. Construiseră trei colibe în luminiş, din iederă şi stâlpi tăiaţi din junglă, cu iarbă kunai şi frunze de palmier în loc de pereţi şi acoperiş. Una dintre colibe servea drept adăpost pentru Manning şi staţia radio. Celelalte două erau folosite de oamenii lui Lavella ca dormitor şi bucătărie.

Aveau destule provizii, iar sergentul Lavella cobora din când în când pe ţărm, revenind de fiecare dată încărcat cu peşti. Se foloseau de mărfurile lor pentru troc în negoţul cu localnicii, ca să-şi procure legume şi fructe din grădinile acestora. Ocazional, Manning mai vâna câte un porc mistreţ.

Manning avusese de asemenea grijă să aducă cu el visteria insulei; deşi banii nu mai aveau nici o valoare acum, băştinaşii îi foloseau totuşi la negoţ, indiferent cine stăpânea insula.

Manning ştia că ar putea supravieţui la nesfârşit dacă japonezii n-ar veni să-i caute.

Însă cel mai periculos inamic era însăşi jungla. Manning suferea în permanenţă de căldură. Dogoarea umedă a pădurii tropicale îi ataca spatele, încheieturile şi pieptul. Acolo unde transpiraţia acidă îi săpase în piele, se formau zone roşii iritate. Când sudoarea se scurgea peste aceste plăgi deschise, Manning strângea din dinţi şi înjura pe înfundate. Avea o senzaţie groaznică, ca şi când cineva i-ar fi înfipt în piele ace ascuţite.

După un timp, transpiraţia făcea să-i apară umflături dureroase pe tot corpul. Băştinaşii le numeau „muşcătura junglei”. Vintrele şi încheieturile braţelor erau năpădite de băşici care se spărgeau, lăsând în urmă răni permanente.

Dar Manning se pregătise să îndure orice. În felul lui aparte, se sacrifica pentru regele său. Nu visa la glorie şi măreţie. Dorea doar să supravieţuiască şi să-şi dovedească sieşi şi tatălui său demult decedat că era un bărbat adevărat.

18

— Este revoltător. Aceşti oameni sunt nişte barbari. Se poartă groaznic cu băştinaşii. Câteva femei mi s-au plâns că au fost violate de soldaţii japonezi. Bărbaţii sunt folosiţi ca vite de povară. Nu se mai poate în felul acesta!

Părintele Goode se învârtea de colo până colo pe verandă. Se înfuriase de-a binelea. În timp ce se faţâia agitat, se trăgea de crucea de argint de pe piept. Devenise aproape isteric.

Rachel îl privea din ce în ce mai îngrijorată. Se îngrozea să-l vadă în asemenea hal. Îl luă de braţ şi-l făcu să se aşeze pe scaunul din trestie.

— Stai jos, unchiule. Te rog! Dacă nu te potoleşti, o să faci un atac de malarie.

Părintele Goode se lăsă în grija ei; peste câteva clipe însă, sări din nou în picioare, măsurând veranda de la un capăt la altul, contrariat.

— Unchiule, n-avem încotro. Mai bine să mulţumim Domnului că ne-au lăsat în pace. Ar fi putut să ne împuşte şi să dărâme biserica dacă ar fi vrut.

Părintele Goode se întoarse către ea cu ochii sclipind de mânie.

— Am închinat toţi aceşti ani creştinării băştinaşilor. Nu pot să stau deoparte acum şi să-mi las turma în gura lupului.

Rachel îl luă din nou de braţ şi-l duse către scaun. Ultimele luni fuseseră o grea încercare pentru el. Deodată, japonezii îi lăsaseră în pace. Ca misionari, erau consideraţi neutri, dar şi aşa nu se puteau baza prea mult pe această favoare. Rachel se aştepta din zi în zi la ce-i mai rău.

— Dacă ne aruncă în închisoare, n-o să-i mai putem ajuta deloc – remarcă Rachel.

— Este un test al voinţei şi credinţei noastre. Nu avem căderea să judecăm astfel de lucruri. Adu-ţi aminte de experienţa Domnului nostru Isus Cristos din grădina Ghetsimani. Chiar şi El a şovăit atunci. A fost încercarea Lui finală. Mai bine să ne treacă prin sabie, decât să înşelăm credinţa lui Dumnezeu!

Lui Rachel i se părea că Domnul este cam neînţelegător, dar prefera să tacă. Ştia că nu era înţelept să deschidă o dispută pe teme teologice când unchiul ei se afla într-o asemenea stare.

— O să ne rugăm, îi sugeră ea. Dumnezeu o să ne îndrume ce să facem!

Rachel nu credea nici o clipă că se va întâmpla aşa ceva, dar spera să-l liniştească pe unchiul ei. Îşi dădea prea bine seama ce se va întâmpla dacă îşi va prezenta protestul colonelului Nakamura.

Părintele Goode îşi îngropa capul în palmă.

— Chiar crezi că nu m-am rugat în toate aceste luni? Am bătut cu pumnii la porţile Cerului, implorându-L să-i scoată pe oameni din Purgatoriul suferinţelor. Răspunsul a fost mereu acelaşi.

Rachel îi puse mâna pe frunte.

— Ai febră. O să te apuce altă criză de malarie. Mai bine să te întinzi pe pat!

Preotul o împinse furios şi sări în picioare.

— Dă-mi pace, copilă! Ştiu prea bine ce am de făcut!

În cele din urmă, Rachel izbucni enervată.

— Bine, n-ai decât! Du-te la comandantul japonez şi ţine-i o predică. O să vezi că n-o să folosească la nimic. După ce-o să te lege şi-o să te împuşte ca pe-un câine, poţi să-ţi imaginezi ce-o să se întâmple cu mine!

Preotul o privi cu tristeţe. Era atât de tânără, atât de neajutorată. Se gândi la ce i-ar putea face japonezii dacă n-ar mai fi lângă ea s-o protejeze şi închise ochii îngrozit.

— Bine, bine, murmură el.

Se rezemă de spătarul scaunului şi amândoi căzură pe gânduri. Părintele Goode se cufundă în întunecate şi lungi solilocvii împotriva păcatelor omeneşti, iar Rachel se întrebă cât timp va mai trece oare până când să se producă inevitabilul.

— Vrea să fie un martir, îşi spuse cu amărăciune. Într-o zi o să reuşească.

Stătea pe scaunul de trestie de lângă uşă şi contempla umbrele întinse pe pajiştea pustie şi pe treptele verandei. Soarele se înălţa pe cer. Urma încă o zi fierbinte.

Unchiul ei se foi nervos.

— Unde este afurisita aia de Lelei? Trebuia să aducă ceaiul.

Rachel se ridică repede.

— Îl aduc eu.

Dar preotul i-o luă înainte. Sări în picioare şi bloca intrarea spre bucătărie.

— De ce să-l aduci tu? Doar nu eşti servitoare!

Se întoarse şi-o porni către bucătărie, cu sutana neagră fâlfâindu-i peste sandalele maro din piele, roase de vreme.

— Lelei!

Apoi zbieră cât îl ţineau plămânii:

— Lelei! Unde este afurisita asta de fată?

Suva, bucătarul, se grăbi să-i iasă în întâmpinare, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Ajut eu, stăpâne, zise băiatul făcând repede o plecăciune. Adus eu ceai!

— Eu o vreau pe Lelei! Unde a dispărut?

Suva o privi pe Rachel peste umărul Părintelui Goode, dând din cap supus. Preotul observă că-şi făcuseră semn.

— Ce se petrece aici? întrebă el.

— Lelei plecat, răspunse Suva.

— Plecat, unde?

Suva se uită din nou la Rachel. Fata ridică din umeri resemnată. Suva pironi ochii în pământ.

— Ea plecat după şef japon, mormăi el. Şef japon spus că omoară pe ea de tot dacă stat cu dumneata.

Pentru o clipă Rachel crezu că unchiul ei o să explodeze. Se făcuse stacojiu la faţă, sufocat de furie. Se întoarse lovind cu pumnul în palmă, mut de turbare.

Rachel dădu din cap către Suva, care se retrase uşurat în casă.

Părintele Goode se îndreptă către nepoata lui.

— Tu ai ştiut toate astea, nu-i aşa?

Rachel îşi recunoscu vina.

Preotul păru că se hotărăşte brusc. Ridicându-şi poalele sutanei, se năpusti în bungalow, trântind uşa în urma lui. Apăru după câtva timp, cu o pălărie mare de pai, îndesată pe cap. Sări pe bicicleta rezemată de treptele verandei.

— Unde te duci?

— Nu voi tolera ca un copil să fie forţat de monstrul acela să facă prostituţie.

Rachel bătu cu piciorul în podea.

— La dracu', nu fii atât de inconştient!

De data aceasta, unchiul ei îi trecu cu vederea înjurătura. Clătinându-se puţin, începu să pedaleze în direcţia Vancoro. Se hotărâse. Nimeni şi nimic nu puteau să-l mai oprească acum.

Două garduri din sârmă ghimpată la o depărtare de cincizeci de yarzi unul de altul înconjurau acum Biroul Districtual transformat în Cartierul General al colonelului Nakamura. Cărarea dinspre sat care ducea la bungalow trecea printre două garduri păzite de câte un soldat la fiecare intrare.

Pe această cărare, pedala Părintele Goode în dimineaţa aceea pe bicicleta lui veche şi ruginită. Mergea încet şi hotărât, aşa cum făcuse de nenumărate ori pentru a solicita ofiţerului districtual rezolvarea unor probleme legale referitoare la bunăstarea oamenilor de pe insulă, fie ele reale sau imaginare.

Acum purtarea şi atitudinea lui erau exact ca atunci.

Primul soldat, un băiat de nici optsprezece ani, fu probabil prea uluit de apariţia lui neaşteptată ca să-l someze la timp. Se intimidase când preotul trecu pe lângă el fără să-l bage în seamă, de parcă nici n-ar fi existat. Iar, după ce se îndepărtase, era deja prea târziu.

Avea de ales: putea să-l lase să treacă sau să-l împuşte în spate.

Tânărul soldat evită cu mâna pe puşcă şi rămase în poziţia aceea, incapabil să se hotărască ce să facă.

Între timp, Părintele Goode îşi vedea de drum spre coliba din stuf, convins că Dumnezeu era cu el şi-l va ajuta.

— Domnul este stăpânul meu nu voi…

În momentul acela, ajunsese deja la cel de-al doilea soldat care privise amuzat şi apoi îngrozit cum înainta. Camaradul lui îl lăsase să treacă fară să-l someze, de ce?

Îşi ridică puşca şi o îndreptă nesigur în direcţia preotului.

— Dar, cu toate că păşesc în umbra morţii... Părintele Goode nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

Mintea şi inima sa erau pline de răzbunare apostolică. Se simţea pătruns de Spiritul Sfânt, la fel ca Isus când intrase în templu să-i alunge pe negustori.

Dumnezeu însuşi vibra înăuntrul fiinţei sale. Nimic nu-l putea opri.

Din păcate, cel de-al doilea soldat nu ştia cu cine are de-a face. Îl privise pe compatriotul său şovăind şi apoi se holbase

nedumerit la arătarea îmbrăcată în negru în arşiţa zilei, cu monstruoasa pălărie de pai trasă peste faţa palidă.

Se gândi că ceva nu era în regulă. Decât să înfrunte mânia locotenentului Tashiro, făcu un pas înapoi, pregătindu-şi puşca.

Îi ordonă preotului să se oprească.

Părintele Goode, nefamiliarizat cu limba japoneză, continuă să meargă înainte. Chiar dacă ar fi posedat oarecare cunoştinţe în domeniul limbilor orientale, rezultatul ar fi fost acelaşi.

— Să fii alături de mine. Suferinţele şi ajutorul Tău îmi aduc aminte...

Părintele Goode recită mai departe din catehism şi, trăgând de ghidon, ocoli soldatul şi pedală pe cărare. Îşi fixase privirile asupra colibei, compunând deja în minte discursul pe care-l va tine colonelului Nakamura.

— în calitate de conducător spiritual al acestor oameni, vă cer să luaţi măsuri imediate pentru...

Soldatul fu uluit să constate că preotul îl ocolise, dar uimirea se transformase repede în panică. Ridică puşca şi ţinti atent.

— Opreşte-te! Dacă nu, te împuşc!

—... şi, în afară de asta, colonele Nakamura, permite-mi să-ţi reamintesc că eşti obligat nu numai de decenţă, dar şi de legile Convenţiei de la Geneva...

Părintele Goode auzi un pocnet şi pământul păru deodată că se prăbuşeşte peste el. Cineva îl împinsese de pe bicicletă cu atâta forţă încât căzu cu faţa în nisip, înainte să apuce să ridice mâinile. Îl dureau nasul şi gura, iar piciorul stâng parcă îi luase foc.

Încercă să se mişte, dar simţea o greutate ca de plumb în întreg corpul. Ceva cald şi umed se scurgea prin sutană. Scoase un urlet, după care se cufundă în întuneric.

19

Sunetul împuşcăturii îi facu pe Nakamura şi pe Tashiro să apară alergând pe verandă. Îl găsiră pe preot zăcând cu faţa-n jos pe pajişte cu bicicleta peste el. Una dintre roţi se mai învârtea încă.

Soldatul se grăbi să-i întâmpine.

— N-a vrut să se oprească, Nakamura-san, zise soldatul. L-am somat de două ori, dar a continuat să meargă înainte.

Tashiro coborî treptele. Se îndreptă spre locul unde zăcea preotul şi-l întoarse cu vârful cizmei.

— Este preotul englez, spuse Tashiro dispreţuitor.

— A murit?

Tashiro clătină din cap.

— Nu! Este rănit la picior, răspunse el.

— Ce căuta aici? Are vreo armă la el?

Tashiro îl percheziţiona rapid, cu dexteritate.

— Nu. Absolut nimic. Ce vrei să fac cu el, Nakamura-san?

— Aruncă-l în închisoare! O să-l interogăm mai târziu, spuse el intrând înăuntru.

Patrick Corrigan cerceta noaptea prin fundul unei sticle de spirt curat, toastând pentru un viitor nesigur.

De când japonezii îl alungaseră de pe *Shamrock* începuse să bea numai băuturi tari. Ameţit de alcool şi disperare, se apucă să înşire dezastrele prin care trecuse în viaţă. Se bălăbănea prin casă zbierând înjurături şi blesteme la adresa sorţii care-l prinsese în capcană pe o insulă uitată de Dumnezeu, fară nici un mijloc de scăpare. Devenise prizonier într-un război care nu-l interesa absolut deloc.

Indiferent cât de repede sau încet evoluau, necazurile se ţineau scai de Patrick Corrigan.

Sanei reprezenta singura lui alinare. Se năpustea asupra ei bălăcărind-o când îl apucau crizele de beţie; apoi o izgonea din casă, aruncând cu sticle după ea. Dar se întorcea a doua zi de dimineaţă şi-i aducea micul dejun, format din cafea, orez, carne sărată de porc, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic Dragostea tandră a lui Sanei reuşea să-l scoată pe Corrigan din întunecimea disperării sale, până când se înveselea, recâştigându-şi încrederea în sine.

Deşi japonezii îi rechiziţionaseră *Shamrock,* până în prezent nu se apropiaseră de şalupa lui Heydrich, Deutschland[10]. Poate fiindcă era austriac şi deci compatriot cu un aliat apropiat. Sau, mai degrabă, din cauză că Heydrich îşi ţinea barca bine ascunsă într-un şopron camuflat de pe plantaţia sa. Indiferent de motiv, reprezenta pentru Corrigan singurul mijloc de scăpare.

[10] Germania (germ.). *(n.t.)*

Plantaţia lui Heydrich se afla la zece mile nord, pe coasta de vest a insulei. Ca să ajungi pe uscat, îţi trebuiau două zile de drum peste mlaştinile de mangalie, prin jungla deasă. Dar Corrigan era disperat şi trebuia să rişte.

Ştia că nu păzea nimeni barca, mai mult ca sigur. De îndată ce va ajunge pe plantaţie, va fi simplu să dezlege şalupa la adăpostul nopţii şi să pornească pe ocean. Se va ţine aproape de ţărm şi apoi se va îndrepta către vest, spre insulele Trobriand. De acolo, o va lua în jos spre Townsville, în Australia.

Dacă îl oprea vreo barcă japoneză de patrulare, putea oricând să arate paşaportul lui irlandez şi să facă uz de statutul său neutru. Cel mai mare risc ar fi fost să fie prins în plin ocean de aviaţia japoneză. L-ar fi scufundat mai mult ca sigur. Dar orice era de preferat decât să putrezească pe Santa Maria.

Corrigan descoperi ultima sticlă de gin, plină pe sfert. O uitase după beţia de acum câteva săptămâni. O duse încântat la gură ca un toast final pentru apropiata sa plecare.

În momentul acela, observă o siluetă familiară şi aproape că urlă revoltat.

— Ce dracu' mai vrea afurisita asta de femeie?

Auzi o bătaie slabă la uşa din faţă.

Corrigan trase încă o duşcă şi se întinse pe scaunul de trestie.

— Este deschis, mormăi el.

Rachel Goode se strecură în cameră. Strâmbă din nas şi deschise ferestrele.

— Vai ce pute!

Corrigan o privea fascinat. Trebuia să recunoască cel puţin că fata avea tupeu, nu glumă.

Purta o rochie lungă albă din bumbac şi o pălărie cu boruri late, legată cu o fundă sub bărbie. Desfăcu funda şi îşi scoase pălăria învârtind-o între degetele tremurânde. Avea ochii roşii şi umflaţi. Plânsese.

Corrigan facu o mutră acră.

— Dacă vrei să te duc cu şalupa să salvezi alt nenorocit, află că-ţi pierzi vremea degeaba. Pe *Shamrock* flutură acum steagul Marinei Imperiale Japoneze.

— Nu acesta este motivul.

Corrigan se foi stânjenit pe scaun.

— În caz că tânjeşti după corpul meu, te anunţ că sunt deja angajat.

Rachel se făcu stacojie la faţă şi Corrigan pufni în râs, chicotind cu neruşinare. Fetei i se părea că-l încânta s-o pună într-o situaţie proastă.

— Este vorba de unchiul meu. A... fost împuşcat şi aruncat în închisoare de japonezi.

— Am aflat.

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui?

— Uite, ştii, toţi avem problemele noastre.

Rachel nu suporta să se roage, mai ales de Corrigan.

Se ridică în picioare.

— Nu ştiu ce să mă fac... Încotro să mă duc. Am sperat că poate o să mă ajuţi.

Corrigan se holbă la ea cu gura căscată.

— Cine, eu?

— Da, de ce nu? Doar eşti un bărbat plin de idei.

Rămase nemişcată în mijlocul camerei, privindu-l mândră, cu nasul în sus. Îşi subţiase buzele hotărâtă.

Corrigan se ridică de pe scaun şi făcu doi paşi către ea. Era cu un cap mai înalt decât fata şi de trei ori mai lat. Cu toate, acestea ea îl înfruntă fără să se clintească din loc.

— Ce-mi pasă mie dacă-l schingiuiesc pe ticălosul ăla bătrân?

Spre mirarea lui Corrigan, o lacrimă i se prelinse din colţul ochiului pe obraz. Rămase suspendată acolo timp de câteva clipe, strălucind ca o piatră preţioasă, înainte să cadă pe gulerul rochiei.

Îşi şterse faţa cu batista.

— Nu mă aşteptam să-ţi pese. Te rog doar să-mi faci o favoare.

Bărbatul îi întoarse spatele.

— Cred că ai înnebunit de-a binelea.

— Te plătesc.

— Cât?

Rachel scormoni în portofel şi aruncă pe masă o grămăjoară de bancnote.

— Zece lire. Este tot ce am.

— Banii nu-mi servesc la nimic aici. În plus, n-am de gând să-mi risc pielea doar pentru zece lire.

— Există şi alte metode de plată dacă doreşti.

Corrigan o fixă cu răceală. Ştia prea bine la ce se referea şi era şocat. Da, şocat pentru prima oară, după ani de zile.

— Răspunsul este acelaşi, îi zise el pe un ton sec.

Întinse mâna să ia sticla şi deşurubă capacul. Rachel îl urmărea. Nici nu se mişcase din loc de când intrase în cameră.

— La ce te uiţi?

— Domnule Corrigan, nu plec de aici până nu-mi promiţi că mă ajuţi.

Corrigan oftă. Nu dorea decât să fie lăsat în pace, dar acum simţea cum soarta încearcă să-l tragă în jos. Ştia că ar fi trebuit s-o dea afară din casă pe această fată afurisită.

— Şi ce dracu' vrei să fac?

— Sunt convinsă că un om ca dumneata va găsi o soluţie până la urmă.

Corrigan oftă din nou. Bun, o să-i facă încă o favoare acestei fete blestemate. De fapt, nu era cine ştie ce. Când isprăvea, putea să-şi pună în aplicare planul de evadare de pe insulă.

Înşurubă la loc capacul şi puse sticla pe masă. Avea multe de făcut şi era mai bine să fie treaz. Patrick Corrigan trăise aproape cinci ani pe insula Santa Maria şi chiar şi el se mira cât de puţin agonisise. Îşi pusese în sacul din pânză paşaportul, puţinii bani care-i mai rămăseseră, câteva haine şi mâncare şi-l aruncă pe umăr. Apoi se întoarse din drum, amintindu-şi că uitase sticla cu gin.

— În scopuri medicale, îi făcu cu ochiul lui Rachel.

Fata îi spusese că unchiul ei era rănit la picior. Va trebui să-l târâm după noi pe ticălosul ăla bătrân – se gândi Corrigan cu amărăciune. Cu raniţa pe umăr se afundă în jungla aflată la câţiva paşi de Punctul Comercial. Când se întoarse, ţinea în mână două beţe de bambus de înălţimea unui om. Scoase din magazie nişte saci de fainã şi câţiva metri de funie şi alcătui în grabă o targa. Peste o jumătate de oră era gata.

Sanei aştepta posomorâtă pe treptele din faţă, holbându-se cu răutate la Rachel. Se vedea cât de colo că nu-l aprobă pe Corrigan. Irlandezul ieşi din bungalow şi o mângâie pe cap de parcă ar fi fost câinele lui preferat.

Apoi se întoarse către Rachel.

— Să ştii că te urăşte, îi spuse el vesel, şi trecu pe lângă ea, pierzându-se în întuneric.

Era o noapte caldă. O briză blândă adia dinspre golf, aducând mirosul sărat de ocean. Cicadele susţineau o simfonie asurzitoare în jungla din apropiere.

Pe cer sclipeau o puzderie de stele şi chiar deasupra capului lor strălucea Steaua Sudului. Luna se ridica încet peste golf, lăsând o dâră argintie pe apele lagunei, ca o uriaşă scară către Paradis.

Rachel alergă să-l ajungă pe Corrigan care mărşăluia la cinci paşi înaintea ei, ducând targa sub braţul drept.

— Încotro mergem?

— Mai întrebi? Ne ducem să-l scoatem pe sfântul dumitale unchi din puşcărie, aşa cum m-ai rugat.

— Dar nu mi-ai spus cum ai de gând s-o faci!

Corrigan rânji în întuneric.

— Presupun că o să descui uşa, bineînţeles!

— Să deschizi uşa, cum adică?

— Adică am o cheie.

Rachel se opri în drum cu gura căscată de uimire. O luă din nou la fugă să-l ajungă.

— Deci, ai o cheie!

— Dacă n-aş fi avut, nu m-aş fi băgat!

— Bine, dar cum ai făcut rost de ea?

Corrigan nu-i răspunse. Îi rânji în întuneric şi-şi văzu de drum.

Ferindu-se de patrulele japoneze, merseră de-a lungul unei cărări prin junglă, ţinându-se aproape de sate. Era lună plină; ca-n noaptea petrecută împreună pe insulă, se gândi Rachel. Le venea uşor să-şi găsească drumul care şerpuia pe coama dealului.

În jurul lor străluceau licurici şi se auzea ciripitul ritmic al cicadelor. Felinarul răspândea lumina printre copaci în jos şi aromele grele de frangipani şi motorină îmbălsămau aerul.

Lămpile bărcilor japoneze sclipeau ancorate la capătul cheiului.

După un sfert de oră, cărarea urca abrupt către bungalow-ul Biroului Districtual şi apoi mai sus, spre clădirea veche a închisorii.

Temniţa fusese ridicată pe promontoriu, cu o latură spre port şi una spre mare. Platoul fusese defrişat înainte să se înceapă construcţia. Se opriră la marginea junglei, la câţiva yarzi depărtare. Închisoarea se înălţa în întuneric, cu pereţii ei de calcar strălucind în lumina lunii ca nişte oseminte străvechi.

Corrigan se ghemui târându-se pe coate şi genunchi şi le făcu semn lui Rachel şi lui Sanei să-i urmeze exemplul.

Era un singur soldat afară. Silueta lui se distingea clar la lumina felinarului care ardea sub arcada intrării principale. Se pare că japonezii nu se aşteptau să aibă necazuri.

— Ce-ai de gând să faci? şopti Rachel în întuneric.

— Am un plan, răspunse Corrigan.

O bătu pe umăr pe Sanei. Fata dădu din cap, se ridică tăcută în genunchi şi începu să-şi desfacă nasturii bluzei subţiri de bumbac.

Apoi, îmbrăcată numai în *lava-lava* albastră strânsă pe şolduri, o porni către soldat.

Soldatul japonez părea plictisit şi nefericit. Ştia că face o muncă inutilă şi că trebuia să stea de pază mult timp de aici înainte. Ce plictiseală! Îndatorirea sa reprezenta o adevărată ruşine; dezonoarea de a fi paznic de închisoare era depăşită doar de condiţia prizonierului însuşi.

Îşi sprijinise puşca de perete şi se rezemase de uşa masivă, fumând o ţigară. Din când în când, ţigara aprinsă îi lumina faţa. Rachel observă că era foarte, foarte tânăr.

O simţise imediat pe Sanei. Strivi ţigara sub picior şi înşfacă arma, îndreptând-o spre jungla întunecoasă. Nici nu-i trecea prin minte să apese pe trăgaci. De fapt, se temea mai mult de o inspecţie din partea locotenentului Tashiro, decât de duşman.

Rachel îl urmărea nedumerită şi înspăimântată. Ce plănuia oare Corrigan?

Soldatul strigă un ordin în japoneză. Sanei continua să se îndrepte spre el.

Se mişca foarte încet, păşind cu picioarele ei goale pe pământ şi unduindu-şi exagerat şoldurile. Deodată, umbra ei ieşi din întuneric şi fu luminată de felinarul atârnat deasupra uşii. Soldatul se relaxa imediat când văzu corpul suplu, pe jumătate dezbrăcat, înaintând către el.

Râse răguşit şi lăsă puşca jos. Crezuse c-o să aibă parte de-o noapte lungă şi întunecată în compania greierilor. Se pare însă că norocul îi surâdea.

Auzise de la alţi colegi mai în vârstă că femeile din Mările Sudului îşi ofereau cu dărnicie trupurile. La început nu crezuse şi primele săptămâni petrecute la Santa Maria nu făcuseră nimic să-i schimbe părerea.

Acum era însă nerăbdător să-şi revizuiască primele impresii.

Rachel îl urmărea pe japonez. Lăsase arma jos şi făcuse un pas către fata suplă care venea înspre el, în lumina lunii. Sanei îşi încolăci braţele în jurul gâtului tânărului soldat şi îşi lipi şoldurile de el. Arma se izbi zgomotos de perete, căzând pe podea, în timp ce tânărul samurai înşfacă lacom trupul fetei. Poate că era aţâţat de dorinţe sau poate voia să se convingă pe sine că această apariţie era făcută din came şi oase.

Începuse deja să umble la cureaua pantalonilor.

Rachel îşi întoarse privirile îmbujorată de ruşine. Se uită la Corrigan, aşteptându-se să-i vadă fluturând pe buze zâmbetul acela batjocoritor şi enervant. Dar pe irlandez îl preocupau cu totul alte lucruri în momentul acela.

Cu o agilitate uimitoare, îşi scoase cuţitul cu mâner masiv, încrustat în fildeş din teaca de la brâu. Apoi începu să se târască în linişte prin iarbă către închisoare.

Rachel de-abia mai îndrăznea să respire.

În faţa uşii, răzbăteau tot mai intens sunetele neruşinate ale amorului. Soldatul o târâse pe Sanei pe un mic petic de iarbă şi o rostogolise pe spate, smulgându-i bucata de cârpă din jurul taliei. Îi murmura şoapte de alint în limba sa maternă şi râdea aţâţat şi nerăbdător.

Între timp, Corrigan se oprise la numai treizeci de picioare depărtare, la limita întunericului.

Trecură câteva secunde.

Deodată, ţâşni în picioare, alergând de-a lungul luminişului.

Rachel îşi ţinu respiraţia. Soldatul trebuia să-şi ridice capul ca să-l vadă pe Corrigan. Puşca zăcea în iarbă, la numai câţiva paşi de el. Ar fi avut destul timp să pună mâna pe ea şi să tragă.

Acum se întinsese peste Sanei. Şortul kaki îi căzuse în jurul gleznelor, expunându-i bucile încordate, în timp ce se forţa să pătrundă în ea.

Sanei scoase un strigăt de durere.

Apoi deschise ochii şi-l văzu pe Corrigan. Dându-şi seama de pericol, luă în mâini capul soldatului, prefacându-se înnebunită de pasiune.

Degeaba. Chiar în ultima clipă, zări umbra lui Corrigan. Zbieră înspăimântat şi încercă să pună mâna pe armă, dar Sanei îi prinse încheietura mâinii. Se agită şi reuşi să scape de ea până la urmă, dar prea târziu.

Cu o agilitate uimitoare pentru statura lui masivă, Corrigan ţâşni înainte şi-l izbi în cap pe soldat cu mânerul cuţitului.

Japonezul căzu pe spate leşinat.

În pielea goală, Sanei sări în picioare şi-l lovi cu brutalitate în piept.

— Porcule! pufni ea.

Corrigan o prinse de mână.

— Nu-i frumos să te porţi aşa la prima întâlnire, zise el.

Ridică de jos bucata de pânză şi i-o aruncă în braţe.

— Îmbracă-te. Ştii, înăuntru se află o faţă bisericească.

— N-o să mai fac niciodată pusi-pusi cu japonezi. Nici măcar pentru tine, Corrigan.

— O să-ţi faci o reputaţie grozavă dacă ştii să săruţi şi să vorbeşti în felul ăsta, zise Corrigan.

Se întoarse spre pata de întuneric unde se ascundea Rachel.

— Ce-i cu tine, fetiţo? Adu ce trebuie şi vino încoace!

Rachel ridică raniţa şi bluza lui Sanei, alergând spre luminiş.

Se uită la soldatul întins pe jos.

— L-ai omorât?

— Bineînţeles că nu! L-am lovit cu mânerul. Când se va trezi, o să creadă că a avut un vis erotic.

— Dar când o să-şi vină în fire, va alerta toată garnizoana japoneză.

— N-o s-o facă dacă îl legăm bine şi îl zvârlim într-una dintre celule. O să aibă destul timp până mâine dimineaţă să reflecteze la ticăloşia sexului opus.

Scormoni în sacul de pânză şi scoase două chei mari prinse de un lanţ. În timp ce Sanei îşi îmbrăca bluza, el băgă una dintre chei în încuietoare şi deschise uşa de la intrare.

Felinarul atârna de un cui bătut în perete. Îl scoase, luminând drumul înainte.

Închisoarea fusese construită cu cincizeci de ani în urmă, în spiritul pragmatismului britanic. Se pare că arhitecţii nu se gândiseră deloc la confortul viitorilor locatari. Avea prea puţine ferestre, iar grupurile sanitare erau mai mult decât spartane. Din celule răzbătea o mireasmă înăbuşitoare de mucegai şi fecale adunate de-a lungul anilor.

Rachel se înecă.

— Multe nopţi fericite am petrecut eu în acest locşor, zise Corrigan. Suficient ca să te vindece de băutură. Acum îţi dai seama de ce l-am obligat pe micuţul soldat de ciocolată al lui Manning să-mi dea cheia?

Părintele Goode era unicul locatar al temniţei. Se afla în stare de inconştienţă.

Când deschiseră uşa celulei sale, un şobolan se foi în beznă. La lumina felinarelor se vedea rana deschisă de pe piciorul preotului.

Raphel îşi duse mâna la gură.

— O, Doamne Sfinte!

Japonezii nu se sinchisiseră să-l îngrijească. Partea de jos a sutanei era plină de sânge închegat. Braţele, picioarele şi faţa se acoperiseră de umflături, acolo unde ţânţarii se înfruptaseră din trupul lui.

Rachel alergă şi îngenunche lângă el, luându-i capul în mâini.

— Unchiule Matthew, murmură ea. Ce ţi-au făcut!

Corrigan îi lumină faţa.

— Mai trăieşte?

Rachel îi controla pulsul la gât. Dădu din cap.

— A pierdut mult sânge. Are nevoie de îngrijire medicală.

— Aici n-o s-o primească în nici un caz! zise Corrigan.

Îi dădu felinarul lui Sanei şi-l săltă pe preot peste umăr.

— Mai bine am şterge-o înainte să apară împieliţaţii ăia galbeni.

— Şi unde ne ducem? îl întrebă Rachel.

— M-am gândit şi la asta, exclamă Corrigan. Sper că ţi-ai pus nişte pantofi comozi. O să-i facem o vizită vechiului prieten Heydrich.

În noaptea aceea nu făcură nici patru mile.

Sanei mergea înainte, orientându-se după stele şi instinctele sale native, în timp ce Corrigan şi Rachel se luptau cu targa, înpiedicându-se şi clătinându-se pe drum, prin hăţişurile de liane, sus pe coama dealului.

Trebuiau să se oprească des din cauza lui Rachel. Îi venea foarte greu să-l care pe unchiul ei. Gemea şi se răsucea tot timpul pe targa. Zvârcolelile lui o făcuseră să-şi piardă echilibrul de câteva ori, căzând pe pământul moale.

Înaintau cu greu pe cărarea abruptă, luminată de junglă. Alunecau în văile adânci, îmbrăcate într-o mantie maronie. Îşi croiau drum peste stâncile acoperite de muşchi, în albiile râurilor.

Apoi începeau din nou să urce pantele nesfârşite ale dealului.

Puţin înainte de răsăritul soarelui, Sanei strigă în întuneric. Corrigan lăsă jos targa şi alergă spre ea. Fata se ghemuise sfâşiată de durere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.

— Nu ştiu. Spune că a muşcat-o ceva. Un gândac, probabil. Mă rog lui Dumnezeu să nu fi fost vreun şarpe.

Corrigan o luă în braţe. N-avea cum s-o ajute. Rachel se ghemui lângă targă, epuizată fizic şi psihic. Aţipi de oboseală. Dar, peste o jumătate de oră, Sanei se ridică în picioare şi Corrigan o scutură fară menajamente pe Rachel.

— Trebuie să plecăm, zise el.

Scâncind de durere, Sanei atacă din nou jungla cu cuţitul lui Corrigan, tăindu-şi drum printre liane şi printre crengile de viţă. Rachel începu s-o admire pe fată. Fără ea, nu ar fi reuşit să se orienteze pe întuneric în jungla impenetrabilă.

În zori, erau toţi prea epuizaţi să mai continue.

Se odihniră în luminiş. Primele săgeţi ale soarelui începuseră să răzbată prin bolta de nepătruns a copacilor.

Dimineaţa transformase jungla într-un paradis de orhidee şi ferigi. Fluturi galbeni şi purpurii dansau în jurul florilor stacojii. Un cârd de papagali albi fâlfâiră deasupra capetelor lor. Alcătuiau un frumos contrast cu verdele ceţos al copacilor şi

albastrul deschis al cerului. Păsări multicolore ciripeau într-un copac *ailali* din apropiere.

Rachel se strădui să se ridice în picioare. Încercă să examineze piciorul umflat al lui Sanei, dar fata o împinse, înjurând-o în limba ei. Rachel se îndepărtă enervată şi îşi concentra atenţia asupra unchiului ei care zăcea pe targă gemând şi tremurând, scăldat în propria-i sudoare.

Corrigan se aplecă peste umărul ei.

— Ce mai face?

— Va trebui să-l operez, răspunse Rachel.

Irlandezul mormăi.

— Puţin îmi pasă, n-ai decât să-i tai şi piciorul din partea mea, îi zise fetei. Numai să nu mă obligi să asist.

— Adevărul este, domnule Corrigan, că va trebui să-l ţii nemişcat, îi explică Rachel.

Corrigan clătină din cap şi căpătase o paloare cadaverică. Singurele pete colorate pe piele erau urmele roşii lăsate de muşcăturile ţânţarilor.

Rachel sfâşiase anteriul preotului, dezgolindu-i piciorul stâng. Era exasperant de alb şi într-un fel obscen. Rana se umflase, iar carnea din jur căpătase o nuanţă vânătă. Pe deasupra se formase o pojghiţă de coajă, dar puroiul supura pe sub ea. Corrigan întoarse capul plin de greaţă.

— Doamne Sfinte, femeie! mormăi el. Mai bine l-am împuşca să-l scutim de chinuri. Nu are nici o şansă.

— Dacă reuşim să-i scoatem glonţul, i-am putea salva piciorul, zise Rachel. Nu a pătruns prea adânc.

— Dar nu ai cu ce! protestă Corrigan.

— O să mă folosesc de cuţitul tău, îi sugeră Rachel arătând spre podoaba cu mâner de fildeş de la brâul lui Corrigan.

— Isuse, ce fel de femeie eşti?

— Doar n-o să-l las să moară!

Irlandezul îi întoarse spatele. Sanei se aşezase pe vine, cu braţele în jurul genunchilor, în poziţia preferată a băştinaşilor. Urmărea fără prea mare interes discuţia dintre cei doi. Sugea zgomotos un fruct de pâine, iar sucul purpuriu i se scurgea pe bărbie.

Corrigan i-l smulse din gură şi-l aruncă în tufiş.

— Pentru Dumnezeu, protestă Corrigan, găseşte-ţi alt loc să mănânci porcăria asta!

Sanei îl privi mirată.

Rachel nu-şi dezlipi privirile de pe faţa lui.

— Mă ajuţi? insistă ea.

Corrigan oftă.

— Păi ce să fac! zise el sfârşit.

Corrigan îşi aşeză genunchii pe umerii preotului, proptindu-şi mâinile sale uriaşe pe picioarele acestuia. Părintele Goode zăcea pe spate, ţinut cu putere de irlandez.

Rachel se aplecă lângă foc, pregătind cuţitul. Îl ascuţise de-o piatră şi-l înroşise în flacără. În dreapta ei se afla o jumătate de nucă de cocos, plină cu apă de mare fiartă. Înmuie fâşii lungi, rupte din propria ei rochie, ca să aibă cu ce bandaja rana.

Corrigan privea cu un ochi la cuţit şi cu altul la îmbrăcămintea fetei. Isuse, ce picioare frumoase se ascundeau sub fusta de pânză. Se holbase curios în timp ce-şi rupea rochia şi mirarea se transformă în admiraţie. O parte din el ar fi dorit să-şi smulgă şi bluza. Simţi o furnicătură familiară în vintre. Îşi dădu sema şocat că Rachel Goode avea probabil un corp frumos sub hainele acelea fară formă.

— Să-ţi fie ruşine, răsună o voce dintre picioarele sale.

Era Părintele Goode.

— Întoarce-ţi capul, omule! Chiar n-ai pic de bun simţ?

— Nu, absolut deloc, spuse Corrigan.

Rachel părea că uitase de prezenţa lui Corrigan. Se concentrase în întregime asupra muncii ei. Curăţă cuţitul cu fibre de nucă de cocos şi apă de mare, apropiindu-se de targa pe care zăcea unchiul ei, pironit ridicol sub greutatea lui Corrigan.

— Eşti gata, domnule Corrigan? şopti ea.

— Hai, dă-i drumul!

Rachel îngenunche, ţinând marginea lamei deasupra rănii. Deodată tăie coaja, iar carnea se deschise ca un fruct copt. Puroiul gros ţâşni afară.

Corrigan înghiţi în sec şi închise ochii.

Sub el, preotul se zbătea ca un taur rănit.

— Grăbeşte-te! strigă Corrigan. Nu pot să-l mai ţin mult timp!

Rachel îşi vârî degetul ei mic în rană, să caute glonţul. Părintele Goode urlă din nou. Corpul său se chircea şi se bâţâia ca o marionetă.

Deodată, Rachel îşi răsuci mâna şi, când îşi trase degetul afară, un obiect negru-argintiu căzu pe pământ urmat de un şuvoi de otravă verzuie.

În acea clipă, Corrigan zbieră şi se rostogoli pe iarbă mugind şi scuipând.

Rachel privi în jur. Părintele Goode zăcea liniştit acum. Leşinase. Turnă repede apă de mare peste rană şi-l bandajă cu bucăţelele rupte din rochia sa. Ar fi avut mare nevoie de sulfamide de la spitalul misiunii. Dar acum era prea târziu.

Corrigan nu se ridicase din nisip.

— Domnule Corrigan! exclamă Rachel alarmată. Te simţi bine?

— M-a muşcat, murmură Corrigan crispat de durere şi indignare. M-a muşcat de testicule!

21

Ajunseră la Balo Balo în jurul prânzului.

Nu plouase de câteva zile, iar covorul de frunze foşnea sub picioarele lor. De-o parte a cărării cineva ucisese o lăcustă uriaşă. Când se apropiară, un roi de muşte se ridică de pe hoitul animalului.

Sanei mergea înainte, în timp ce Rachel îl ajuta pe Corrigan să ducă targa. Sudoarea îi ieşea prin toţi porii, îmbibând rămăşiţele fustei de muselină.

La marginea satului se înălţa un pâlc de arbori de pâine; dincolo de ei, cărarea se lăţea într-un crâng de palmieri *areca.* Rachel zări acoperişurile de stuf ale colibelor şi albastrul nemărginit al oceanului.

Corrigan dădu câteva şuturi unui câine costeliv care-i lătra furios în timp ce se îndreptau spre sat.

Un fum albăstrui se ridica în atmosfera nemişcată de la un foc în aer liber şi peste tot plutea un miros proaspăt de peşte fript. Femei cu stâlpi lungi de lemn sângeriu în mână pisau boabele de grâu în vase de lemn. Un tânăr împletea nişte beţe

pentru o canoe şi lângă el un bătrân cu o pipă în gură repara o plasă de peşte. Copiii se jucau dezbrăcaţi în nisip, pe lângă colibe, holbându-se la noii veniţi. Unul dintre puşti alergă scâncind la mama lui.

Corrigan se opri. Aşezară targa în faţa unei colibe. Părintele Goode era tot în stare de inconştienţă, dar în ultima jumătate de oră dăduse semne de viaţă. Mormăi ceva şi se răsuci pe targa.

Corrigan se trânti pe marginea unei *keda,* la umbra unei canoe. O plasă de peşte atârna pe o plută. Copiii în pielea goală se adunaseră în jurul lor, privindu-i fix.

În cele din urmă, Sanei se întorsese cu un bătrân de aproape şaizeci de ani, însoţit de un tânăr. Sanei îl prezentă. Se numea Ngatu.

Era un bărbat cu o înfăţişare ieşită din comun. Loburile urechilor de care îşi prinsese pipa şi tutunul atârnau până aproape de umeri. Purta o bucată de cârpă roşie înfăşurată strâns pe părul blonziu. În afară de *lava-lava* nu mai avea mare lucru pe el, cu excepţia unui colier lung, făcut din dinţi de vulpe zburătoare. Turbanul roşu şi barba rară, încărunţită îl făceau să arate ca un pirat.

Colţurile gurii erau crestate adânc şi mânjite cu suc de nucă şi betel.

— Vă place nuca de cocos verde? îi întrebă el.

— Da, mulţumesc, răspunse Rachel.

— Eu unul aş prefera un gin, zise Corrigan.

Bătrânul spuse ceva tânărului de lângă el. Dispăru într-una dintre colibe şi apăru din nou cu o bucată de viţă împletită sub formă de buclă. Se duse la poalele unui palmier, o răsuci şi îşi trecu picioarele prin ea.

Apucă trunchiul cu mâinile şi picioarele şi trase de viţă. Ridică mâinile, săltându-şi în acelaşi timp şi tălpile, până ajunse în vârful copacului. Aruncă două nuci verzi de cocos şi apoi coborî.

Bătrânul tăie cu maceta unul dintre capetele nucii de cocos şi i-o dădu lui Rachel. Fata înghiţi lacomă lichidul călduţ. Pe cealaltă i-o întinse lui Corrigan.

— O să ne odihnim aici la noapte, o anunţă Corrigan.

— În sat?

— Da, în coliba bătrânului.

— S-a purtat creştineşte cu noi. Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Corrigan pufni în râs.

— N-are nici o legătură cu creştinismul. El şi Sanei sunt din acelaşi *tindadho.* Au un totem comun: rechinul. Era de datoria lui s-o ajute. Ar fi mare ruşine să refuze pe cineva din clanul lui, chiar dacă este un străin.

Rachel dădu din cap. Cunoştea obiceiurile tribale – unchiul ei le numea adoraţii păgâne – dar, cu toate acestea, nu le înţelegea importanţa în cadrul organizării sociale de pe insulă. Deşi unchiul ei le condamna, se pare că acum se dovediseră cât se poate de benefice.

Corrigan se ridică în picioare şi facu semn cu capul către figura palidă, chircită, care zăcea pe targa de bambus.

— Hai să-l tragem mai la umbră. Se pare că Frumoasa din Pădurea Adormită o să se trezească curând.

— Refuz să plec de pe insulă. Tu n-ai decât să fugi dacă vrei, domnule Corrigan, locul meu este însă aici, în mijlocul acestor oameni. Au încredere în mine. N-o să dispar în noapte ca un laş. Este datoria mea să rămân şi să înfrunt Diavolul, indiferent de forma în care se manifestă.

Corrigan ascultă din ce în ce mai impacientat. Îşi strânse pumnii fierbând de furie ca lava unui vulcan.

— Rahat! exclamă el.

— Îţi atrag atenţia să nu foloseşti asemenea limbaj în faţa doamnelor.

Această ultimă observaţie i se păru atât de nepotrivită, încât irlandezul pufni în râs.

— Consideri că este atât de amuzant să te comporţi nepoliticos?

Corrigan izbi cu pumnul în stâlpii grei de lemn care se ridicau în centrul colibei, încercând să-şi potolească mânia. Adăpostul se zgudui din temelii.

Irlandezul se holbă la figura palidă şi epuizată de pe targa.

— Nu, consider în schimb că tu eşti foarte amuzant. Ce crezi că o să poţi face, rahat încrezut ce eşti? Probabil că japonezii răscolesc deja jungla! Iar, când or să te găsească, vei vedea ce-o să păţeşti! Te vor atârna de testicule şi-ţi vor folosi corpul drept ţintă de instruire în mânuirea baionetei. Şi, dacă

vrei să spui că asta este voinţa Domnului, atunci eu sunt Clark Gable. Şi, apropo de bunele maniere, nu-mi amintesc să-mi fi mulţumit că ţi-am salvat fundul din închisoarea aia prăpădită!

— Nu consider necesar să mulţumesc unui om pentru că mi-a întrerupt adevăratul meu destin. Probabil că nu ţi-a trecut prin minte să-ţi vezi de treabă şi să-i laşi pe cei curajoşi să-şi înfrunte soarta!

Corrigan râse din nou răguşit. Era prost dispus. Ridică bombănind o nucă de cocos golită de conţinut şi o aruncă în *kraal,* cu toată puterea. O pasăre care ciugulea jos pe scări cârâi înspăimântată şi fâlfâi din aripi.

Ngatu le dăduse o colibă goală, rezervată pentru străini. Era construită din bambus şi frunze de cocotier şi fusese ridicată la câteva picioare de pământ. Le adusese o mâncare de sepie şi varză gătită în cremă de nucă de cocos şi avusese grijă de ei fară să pună nici o întrebare.

La scurt timp după ce i se scosese glontele, preotul fu cuprins de febră şi se trezi din letargie. O lăsase pe Rachel să-i dea nişte banane şi băuse puţin lapte proaspăt de nucă de cocos. Corrigan regreta deja că îşi revenise.

Acum, după ce mâncase şi se odihnise puţin, Corrigan îşi recăpătase puterile şi era nerăbdător să pornească la drum. Mai aveau încă cinci mile până la plantaţia lui Heydrich. Încă o zi de mers sau poate chiar două, ţinând cont de greutatea pe care o cărau după ei.

Dar Părintele Goode şi încăpăţânata lui nepoată refuzau să se urnească din loc.

— Acum aş fi ajuns departe! înjură Corrigan pe înfundate. Dacă n-ai fi fost tu şi afurisita ta de nepoată, aş fi şters-o deja de pe insula asta împuţită!

— Nu-ţi cer decât să ne ajuţi să-l găsim pe Ian Manning, zise Rachel deodată. Ştiu sigur că el şi oamenii lui se află undeva pe Santa Maria.

Corrigan îi răspunse ironic.

— Serios, doar atât vrei de la mine? Să-l găsesc pe Ian Manning? Şi cât timp doreşti să-l caut? Un an? Doi?

— Poate că Sanei va reuşi să afle de la băştinaşi, îi sugeră Părintele Goode.

— Sigur, parcă băştinaşii ar fi ghicitori!

— În orice caz, aşa am hotărât! Eşti liber să faci ce vrei! Nu putem merge cu tine! Asta-i clar.

— Şi nici eu nu pot să vă las aici, nu-i aşa?

Părintele Goode schiţă un zâmbet.

— Doar nu vrei să spui că te-ar mustra conştiinţa?

— Unchiule, ţi-a salvat viaţa! protestă Rachel. Nu-i frumos să-i vorbeşti aşa!

Preotul îşi lăsă capul pe targă şi închise ochii.

— Bine. „Îi vom cunoaşte după faptele lor.”[11] Acum suntem în mâinile domnului Corrigan.

Corrigan îl privi dezgustat. Cuvintele pompoase ale preotului îi cădeau greu la stomac, chiar dacă erau îmbrăcate în haina credinţei. Cu faţa trasă de febră, cu ochii duşi în fundul capului, Părintele Goode arăta de-a dreptul grotesc. Ce oribil era să asculţi o predică din gura unui cadavru!

Corrigan se aşeză cu spatele la el şi rămase aşa, fără să scoată nici o vorbă, timp de câteva clipe, contemplând apele strălucitoare ale lagunei. Undeva, în imensitatea nemărginită a oceanului, se întindeau insulele Trobriand. Sanei îl privea, incapabilă să priceapă lupta care se dădea în sufletul lui.

Îngrijorată, se ridică şi veni lângă el, încolăcindu-i umerii cu braţul subţire, cafeniu.

În cele din urmă, Corrigan se întoarse către Rachel şi clătină din cap.

— Nu-ţi dai seama ce-mi ceri!

— Îmi pare rău, domnule Corrigan, murmură Rachel.

— Serios?

— Da, îmi pare rău că te-am băgat în încurcătura asta!

— Şi la ce-mi foloseşte?

— În orice caz, voiam să ştii. Dar, dacă m-aş întoarce înapoi în timp, aş proceda la fel. Nu am de ales.

— Sigur, cunosc sentimentul!

Corrigan se ridică brusc Părea că se hotărâse.

— Crezi că zdreanţa asta nenorocită îmbibată cu religie şi trufie o să reziste? o întrebă el pe Rachel, arătând cu degetul în direcţia preotului, de parcă ar fi fost o bucată de lemn.

Rachel îi răspunse mândră:

— Până acum n-am pierdut nici un pacient!

— Şi câţi ai avut, mă rog?

---

[11] Citat din Biblie. *(n.t)*

— Pe Kumasi, de la Capul Marmari. Unchiul Matthew este al doilea.

Corrigan dădu din cap. Îi ura pe amândoi. Şi pe preotul ăsta îngrozitor cu ochi reci, răutăcioşi şi pe nepoata lui cu voinţă de fier. Cu toate acestea, le admira curajul. Ar fi dorit să nu-i fi cunoscut niciodată.

— Şi dacă moare? zise referindu-se la Părintele Goode. Ce-o să faci? Nici atunci n-o să pleci de aici?

— Domnule Corrigan, consideri că moartea este o alternativă mai puţin dureroasă decât abandonul? îl întrebă Părintele Goode.

Corrigan nu-l băgase în seamă. O privi pe fată, aşteptând să-i răspundă.

— Nu ştiu ce-aş face, recunoscu Rachel sincer.

— Deocamdată întrebarea ta rămâne pur teoretică, spuse Părintele Goode. Problema este ce ai tu de gând!

— Poate că Manning nici nu mai este în viaţă. Avem unu la sută şansa să-l găsim. Oricum, n-o să reuşim cărând targa după noi.

— Şi ce propui?

Corrigan ezită. Frigurile pe care le resimţise în noaptea trecută la Vancoro îl cuprindeau din nou în ghearele lor, sorbindu-i puterile.

Dar nu exista nici o alternativă.

— Ai dreptate, Sanei ne-ar putea ajuta. Este posibil ca localnicii din sat să ştie unde se ascunde. În plus, fata se descurcă mai bine decât oricare dintre noi pe insula asta. O să rămânem aici în sat şi o s-o trimit în recunoaştere.

— Aveai reputaţia unui jucător înrăit, domnule Corrigan, zise Părintele Goode. Ce şanse avem?

— Ca să-l găsim pe Manning? Cam unu la sută. Dar, dacă vrei să pariem, garantez cu zece la unu că japonezii vor pune mâna pe noi înainte să dăm de Manning.

22

Sanei plecase de trei zile. În cea de-a treia seară, Corrigan devenise foarte agitat. Se fâţâia de colo până colo în colibă, ca un tigru în cuşcă.

— Problema este, spuse Părintele Goode, putem avea încredere că n-o să ne dea pe mâna japonezilor?

Corrigan îl privi îmbufnat.

— Văd că nu-i prea apreciezi pe băştinaşi. Cum rămâne atunci cu predicile tale despre iubirea pentru aproapele nostru?

— Sunt realist, domnule Corrigan.

Rachel se ridică în picioare înfuriată.

— Şi-a riscat viaţa să te salveze, unchiule! Dacă ai fi văzut ce...

Se opri. N-avea rost să-i povestească ce făcuse Sanei să-l elibereze. Le-ar fi ţinut altă predică.

— Bine, dacă spui tu, te cred pe cuvânt.

Îşi lăsă capul pe targă şi închise ochii. Îşi luase mutra aceea de umilinţă studiată, pe care Rachel o observase de atâtea ori, când îi împărtăşea pe oameni.

Corrigan se aşeză pe jos, sprijinindu-se de un stâlp, cu ochii în tavan. Urmărea un gândac micuţ care rodea împletitura de bambus.

— Şi dacă nu-l găseşte?

— Mâna Domnului veghează asupra noastră, murmură Părintele Goode.

— Mâna Domnului? Asta folosiţi voi, celibatarii? izbucni Corrigan.

Insinuarea sa obscenă nu avu nici un efect asupra preotului.

— Indiferent ce se întâmplă, vom rămâne aici. Nici gând să plecăm!

— Mie unul îmi pare rău de Manning. Are şi aşa destule greutăţi. Un infirm şi o femeie erau tot ce-i mai lipsea.

Corrigan auzi o respiraţie şuierătoare şi se întoarse s-o vadă pe Rachel holbându-se la el înfuriată. Se înroşise la faţă turbată de mânie.

— Da, într-adevăr, sunt femeie, domnule Corrigan. Dar nu înţeleg de ce aş fi o povară. Nu-mi amintesc să fi izbucnit vreodată în lacrimi în timpul drumului.

— Da, presupun că ai dreptate! recunoscu Corrigan, blând ca un mieluşel.

— Mulţumesc.

— Oricum, n-ar fi trebuit să te pună în asemenea situaţie, spuse Corrigan, arătând cu degetul spre preot.

— A fost voinţa Domnului, exclamă Părintele Goode.

— Ba n-a fost! Aroganţa şi inconştienţa ta blestemată ne-au adus în starea asta! Dacă ţi-ai fi văzut de treabă în loc să intri ca Winston Churchil în reşedinţa japonezilor, nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu aş fi fost pe vapor spre Australia, iar tu ai fi cântat imnuri la slujba de duminică.

— Domnule Corrigan, te studiez de mai multă vreme şi m-am întrebat adesea de ce fugi. Este o adevărată enigmă pentru mine faptul că un om poate fi atât de obsedat de propria-i supravieţuire în timp ce, pe de altă parte, face tot ce poate să se distrugă. Singura concluzie la care am ajuns ar fi că eşti laş şi emotiv.

Corrigan se ridică încet în picioare, strângând din pumni. Se întunecase la faţă de parcă i-ar fi trecut o umbră pe dinainte.

Părintele Goode, cu ochii închişi în pioasă contemplare, nu-l băga în seamă.

Corrigan îl privi timp de câteva clipe, după care păşi afară din colibă, îndreptându-se către plajă.

— Câteodată eşti îngrozitor, şopti Rachel în urechea unchiului ei.

Părintele deschise brusc ochii, surprins de tonul ei înveninat. Dar fata ieşise între timp, alergând după Corrigan pe cărarea spre junglă.

Peste o oră se reîntoarseră. Corrigan adunase nişte banane şi o nucă de cocos verde din grădina lui Ngatu. Împărţi cu Rachel masa frugală şi mâncară în linişte, fără să pomenească de Părintele Goode.

Punctul de observaţie al lui Manning, cocoţat sus între crengile bananierului, practic nu exista.

Platforma şi scara fuseseră construite cu dexteritate, de sergentul Lavella şi oamenii săi. Apoi le camuflaseră cu viţă şi liane. Acoperişul era făcut din ferigi, aşa că un avion care ar fi zburat la joasă înălţime nu ar fi zărit decât nesfârşita boltă a junglei.

De la sol, copacul arăta însă cu totul altfel. Laţuri din trestie fuseseră bătute de trunchiul pomului, astfel încât cercetaşii puteau urca sau coborî în mai puţin de un minut. Pe platformă, veghea o santinelă din zori şi până seara; cobora

găleata pentru mâncare şi apă sau ca să-şi refacă proviziile de nucă de cocos.

Santinela era înarmată cu o scoică. Manning se lămurise că băştinaşii nu deosebeau între ele vasele de război – o reminiscenţă colonială, bineînţeles – de aceea nu se putea baza prea mult pe informaţiile lor.

Iată de ce, în după-amiaza aceea, când auzise şuieratul scoicii, alergase din colibă şi începuse să escaladeze trunchiul nesfârşit al bananierului.

Binoclul se sprijinea de un suport, fixat în platforma de bambus. Se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul, după care se aplecă şi-l orienta spre trecătoare – canalul cu ape adânci dintre partea vestică şi cea estică a insulelor Solomon.

Sudoarea i se prelingea în ochi, din umflăturile iritate de la rădăcina părului şi de pe frunte. Se şterse cu mâneca bluzei sale kaki.

Era a treia oară când se urca în bananier în ziua aceea. Simţi un ghimpe de emoţie şi teamă. Războiul se apropia tot mai mult. În depărtare, spre Capul Tavu, zărea siluetele a trei distrugătoare şi o jumătate de duzină de transportoare, îndreptându-se către sud, spre Guadalcanal.

Aflase de la buletinul de ştiri australian că Statele Unite începuseră să riposteze. Avuseseră loc mari lupte navale în Marea de Corali şi la Midway; deşi detaliile erau destul de precare, iar rapoartele confuze, îi dădeau totuşi speranţă. Prima rază de bucurie după luni de zile pline de tristeţe şi dezamăgire.

Începuse deja să spună băştinaşilor că oamenii albi se vor întoarce; deşi nici lui nu-i prea venea să creadă.

Furtunile şi norii musonului se retrăseseră, descoperind un cer albăstrui, senin, ideal pentru Paza de Coastă. De trei zile continua să raporteze mişcările navelor japoneze care se deplasau prin trecătoare. Îi informa cu exactitate, de parcă s-ar fi aflat la conducerea Armatei Imperiale Japoneze.

Nota în carneţelul său detaliile vaselor. Un tip capabil, din cadrul Biroului de Spionaj al Forţelor Aliate din Townsville, rupsese câteva pagini din *Jane's Fighting Ships*[12] şi i le dăduse în decembrie când îl vizitase o dată cu comisia Pazei de Coastă.

Se dovediseră de nepreţuit în identificarea siluetelor cenuşii care defilau în fiecare zi prin trecătoare.

---

[12] Catalog cu vasele de luptă. (n.t.)

Coborî din bananier în camuflajul des al junglei. Când ajunse jos, aşteptă sprijinindu-se de trunchiul masiv până ce sunetul din urechi se domoli şi îşi limpezi vederea. Efortul zilnic al căţăratului în copaci îl epuiza, dar nici nu se gândea să renunţe. Activitatea sa de-abia începuse.

În timp ce mergea înapoi spre coliba staţiei radio, sergentul Lavella se năpusti în luminiş, alergând ca o gazelă.

Ţinea în mâna dreaptă iubita lui puşcă Lee-Enfield, agitând-o sălbatic în aer, ca să atragă atenţia.

Manning se gândi imediat că japonezii îi dăduseră de urmă. Simţi un gol în stomac.

— Lavella, ce s-a întâmplat?

— Oameni albi! exclamă el. Tipul acela Corrigan şi domnişoara care aparţinut lui Isus Cristos. Venit pe aici. Cărat un om pe un pat.

Manning rămase cu gura căscată. Corrigan? Rachel Goode? Ce dracu' căutau aici pe dealuri? Şi cum l-or fi descoperit oare?

O luă la fugă după Lavella, pe potecă, spre luminiş.

Sergentul şi oamenii lui zăriseră mica procesiune înainte să ajungă la luminiş. Aşa că, peste vreo jumătate de oră, Corrigan îşi făcu apariţia cărând targa ajutat de Rachel, pe poteca abruptă. Sanei mergea înaintea lor. Îşi croia drum printre tufişurile de viţă sălbatică şi liane cu cuţitul lui Corrigan.

Manning îl aştepta în vârful cărării, cu mâinile vârâte în buzunarele şortului său kaki, zâmbind ciudat.

— Ei, ei! exclamă el când dădu cu ochii de Corrigan. Încântat să te revăd, Patrick! Ai venit cumva să dai o mână de ajutor în război?

Corrigan se strâmbă. Nici măcar nu catadicsi să-i răspundă.

— Cum ne-ai găsit, Patrick?

— Băştinaşii. Un tip numit Kumasi i-a spus lui Sanei unde te afli. Ba chiar i-a dat un om s-o însoţească.

— Kumasi... Da, îl ştiu. Este căpetenia de la Capul Marinari.

Manning se încruntă.

— Dacă tu mi-ai dat de urmă atât de uşor, înseamnă că nici japonezilor n-o să le fie prea greu s-o facă.

— Haide, Manning. Doar îi cunoşti pe oamenii ăştia la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine. Probabil că nu înţeleg ce se întâmplă, dar au rămas credincioşi afurisitului de Imperiu Britanic! Deşi să fiu al dracului dacă pricep de ce! Ştiu destule lucruri ca să-şi dea seama că japonezii nu te caută să te întrebe de sănătate.

— Un măr stricat este de ajuns, prietene.

Corrigan ridică din umeri.

— Oricum, eşti mai în siguranţă decât ai fi avut dreptul să fii, dacă asta te consolează.

Manning se ridică şi se îndreptă către o cutie din colţul colibei. Deschise capacul, băgă mâna înăuntru şi scoase o sticlă de Johnny Walker.

— Este timpul să te răcoreşti după o călătorie atât de lungă.

— Eşti un adevărat gentleman.

Manning aduse două căni smălţuite şi turnă câteva degete de licoare în fiecare. Apoi se aşeză pe ladă, faţă-n faţă cu Corrigan.

— În sănătatea ta, bătrâne!

Corrigan goli cana şi i-o întinse din nou.

— Pentru sănătatea ta trebuie să beau mai mult decât pentru a mea, zise el rânjind.

— Nu credeam c-o să te mai văd, Patrick, spuse Manning turnând mai mult whisky în cana lui Corrigan.

— Atunci uită-te bine la mine, pentru că n-o să mai zăbovesc mult. O s-o şterg de pe insula asta afurisită de îndată ce mi se oferă ocazia.

— Şi cum ai de gând să procedezi?

Corrigan îi facu cu ochiul.

— O să împrumut şalupa lui Heydrich. Deocamdată nu ştie, bineînţeles.

Manning privea fix în ceaşcă.

— Presupun că nu ţi-a trecut prin minte să pui umărul la efortul de război.

— Nu, nu mi-a trecut. Şi nici n-o să-mi treacă. Aşa că nu-ţi răci gura de pomană.

— Credeam c-o să te răzgândeşti, atâta tot.

— Zău, şi care ar fi fost motivul, mă rog? întrebă Corrigan, întinzând din nou cana.

Manning înălţă din sprâncene. Când se apuca de băut, Corrigan semăna cu o cămilă la adăpat. Îi turnă încă o măsură de whisky.

— Dar pe preot şi pe tânăra lui nepoată de ce i-ai ajutat? Japonezii te-ar fi împuşcat dacă ar fi pus mâna pe tine.

— Ei, uite că nu m-au prins!

— Ţi-ai asumat un mare risc!

— Da, din pricina firii mele generoase!

— Nu cumva din pricina fetei?

Corrigan goli ceaşca şi-o izbi de masa de lemn aşezată lângă staţia de radio.

— Nu fi prost!

Manning clătină din cap.

— Nu cred c-o să te înţeleg vreodată, Patrick! Eşti atât de imprevizibil!

— Vei avea destul timp să te gândeşti la asta după ce o să plec. Mă mai odihnesc aici vreo zi-două, dacă nu te deranjază şi pe urmă o şterg.

Se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru băutură. Presupun că nu mai ai o sticlă în plus.

Manning îi întinse tăcut un litru de Johnny Walker.

— Mai sunt o mulţime, în caz că te hotărăşti să rămâi.

— Frumoasă momeală, dar pariez că n-ai decât o ladă. Într-o săptămână le-am dat gata. Ceea ce nu este valabil şi pentru Australia.

Zicând acestea, se întoarse şi ieşi din colibă.

23

Ian McLaren Manning stătea ghemuit pe o cutie de ambalaj în colibă şi se holba la cărţile din mâna lui. Trei de cupă, trei de treflă şi as de cupă. Două perechi.

Zâmbea ca pentru sine.

— Bine, prietene! îmi arăţi două şi-ţi torn două măsuri.

— Ba îţi arăt patru şi adaugi încă două, spuse Corrigan.

Manning oftă.

— Doamne Sfinte, Patrick! Asta înseamnă aproape jumătate de sticlă.

— Nu juca, dacă n-ai cu ce să plăteşti, mormăi Corrigan.

Manning fusese atras într-un joc prietenesc de cărţi. Cum banii nu aveau nici o valoare, Corrigan îl convinsese să-şi pună la bătaie rezerva de whisky. Îi datora deja lui Corrigan două sticle jumătate.

— Bine, o să-ţi arăt.

Îşi întinse curţile triumfător.

— Două perechi.

— Ghinion! exclamă Corrigan, aruncând trei regine şi doi valeţi. Ful!

— Imposibil!

Corrigan se făcu stacojiu la faţă.

— Vrei să spui că trişez?

— Da, Patrick, prietene. Exact asta vreau să spun.

Corrigan rânji.

— M-da, probabil că ai dreptate. Dar nu m-ai văzut, aşa că nu-ţi foloseşte la nimic!

Se uită la foaia de hârtie de pe masă, sugându-şi creionul din mâna dreaptă.

— Îmi datorezi trei sticle şi două măsuri. Hai, treacă de la mine, numai trei sticle.

Manning oftă şi se duse la staţia radio. Se aşeză pe una dintre lăzi şi o acordă pe şapte megacicluri. Ascultă atent. Când roti butonul, coliba răsună de ţăcănitul piloţilor de pe portavioanele şi navele SUA.

— Doamne Sfinte! murmură Manning.

Corrigan îl privi mirat.

— Ce dracu mai e şi asta?

— Nu ştiu, spuse Manning, dar se pare că ne aflăm chiar în mijlocul unei confruntări.

La ora zece, şuieră scoica şi Manning o rupse la fugă. Privi ascunzătoarea din vârful uriaşului bananier. Sergentul Lavella se aplecase, agitându-şi mâinile către nord-vest.

— Japoni venit! strigă el.

În momentul acela îi auziră. Zumzetul îndepărtat al motoarelor crescu în intensitate. Oamenii lui Lavella începură să se caţere în copacii din jur, să vadă mai bine. Peste câteva secunde se dovedi inutil.

O mare escadrilă de avioane întunecă cerul, trecând la numai câteva sute de picioare de capetele lor. Manning zări

cercurile roşii pictate pe fuselaj. Lamele elicelor sclipeau în soare, încercă să le numere.

Peste câteva minute, o a doua escadrilă urui deasupra lor.

Se năpusti în colibă şi răsuci butonul radioului pe frecvenţa Pazei de Coastă.

Căpitanul crucişătorului australian *Camberra,* ancorat în Guadalcanal, îi recepţiona mesajul peste puţin timp.

— Acest vapor va fi atacat la prânz de douăzeci şi patru de bombardiere torpiloare. Pregătiţi-vă să ripostaţi în jur de ora unsprezece.

Când bombardierele ajunseră la Guadalcanal în dimineaţa aceea, găsiseră vapoarele dispersate pe întinderea oceanului. Bateriile antiaeriene de pe navele de război erau gata de atac, iar avioanele de luptă din escortă îi aşteptau în aer.

Puţin după ora două, unicul avion din cele douăzeci şi patru care supravieţuise înfruntării ateriza la baza aeriană de la Kavieng. Manning obţinuse prima victorie.

Zorile aruncaseră o palidă tentă aurie peste marea ca de cerneală. Maiorul James Mitchell mergea pe lângă corturile kaki, către tranşeele de la marginea pistei.

Baza aeriană Henderson fusese amenajată în iarba înaltă a Câmpiei Lunga. Era formată dintr-un teren noroios, cu o fâşie de pietriş, găurită deja de cratere de bombă. În multe locuri, fuseseră astupate în grabă cu folii de metal. Palmierii de pe margini, cu frunzele smulse de bombardamentele neîntrerupte, se înălţau zdrenţuiţi şi golaşi. În capătul celălalt al pistei, caporalul Cates lucra cu un buldozer, săpând în grabă o groapă pentru cadavrele ţintaşilor japonezi împuşcaţi în timpul nopţii. După aceea, se va apuca să astupe craterele bombelor.

Lumina murdară a zilei se reflecta pe scheletul turnului de control. Nu era altceva decât o platformă ridicată pe marginea pistei. Cartierul general semăna cu o pagodă şi fusese construit de japonezi. Prima Divizie Americană aterizase la Guadalcanal când inginerii colonelului Tei Monzon mai aveau puţin până să termine pista. Ironia făcuse să fie inaugurată de *Wildcat*-urile americane din escadronul lui Mitchell.

Japonezii nu întârziară să riposteze. În cele două săptămâni de când debarcase flota SUA, japonezii aruncaseră toate resursele militare şi umane în încleştarea de la

Guadalcanal. Insula avea o importanţă strategică deosebită; era printre puţinele din arhipelag cu o câmpie suficient de lată pentru a permite amenajarea unei piste, atât de vitală pentru ambele părţi. Iată însă că provocase japonezilor prima înfrângere importantă. Era prima oară când americanii reuşiseră să le cauzeze pagube însemnate, după Pearl Harbour. De aceea, recucerirea ei devenise o problemă de onoare personală pentru ofiţerii Înaltului Consiliu de Război Imperial, în timp ce pentru americani se transformase într-un simbol al succesului.

Cu o noapte înainte de aterizarea lui Mitchell la Guadalcanal atacaseră de-a lungul râului Ulu, la patru mile est de pistă. Forţele navale, superioare numeric, repurtaseră o victorie zdrobitoare. Însă feţele pământii ale răniţilor întorşi în tabără spuneau cu totul altă poveste. Marina americană rămăsese uimită de ferocitatea atacului japonez; din cei opt sute de niponi, se predaseră doar cincisprezece. Restul preferaseră moartea, seceraţi val după val de noile mitraliere americane Browning, în timpul sinucigaşelor atacuri banzai.

Mitchell se întreba cât vă mai rezista oare garnizoana în faţa unor asemenea asedii disperate. Japonezii debarcau trupe fără să se ferească, în partea de vest a insulei. Urmau să fie atacaţi de o forţă superioară.

Mitchell ajunsese în tranşeea săpată pentru staţia radio, mascat de şirurile de palmieri care mărgineau câmpia. Cortul japonez jerpelit din apropiere servea drept adăpost celor trei operatori radio ai Marinei care stăteau permanent de veghe. Se ridica zdrenţuit şi sinistru în semiîntunericul cenuşiu, găurit în nenumărate locuri de schije.

Şanţul nu era mai lat decât o tranşee obişnuită. Măsura cincizeci de picioare lungime şi doar cinci lăţime. Nimeni nu reuşea să stea drept în el. Era acoperit cu buşteni de cocotieri şi saci de nisip pe jumătate goi. Tranşeea era traversată de la un capăt la celălalt de o bordură săpată în pământul negru şi moale. Staţia radio fusese asamblată chiar acolo.

Pe una dintre laturi se afla un bloc-notes şi un telefon de companie; operatorul putea lua imediat legătura cu cartierul general din pagodă.

În timpul unei furtuni, apa se infiltrase prin acoperiş şi se scursese de pe buşteni pe podea, formând un noroi cleios, care se lipea de haine. Când turna cu găleata, operatorii îşi

acopereau preţiosul echipament cu propriile lor impermeabile, ferindu-l de torentele de apă, în timp ce ei înşişi erau udaţi până la piele.

Din fericire, în dimineaţa aceea cerul era senin. O zi frumoasă pentru avioanele de luptă.

Când Mitchell păşi în tranşee, un tânăr înalt, tuns scurt, cu o barbă blondă dichisită, stătea aplecat peste radio. Se auzea un ţârâit înăbuşit.

Înăuntru era răcoare; mai târziu, sub razele dogoritoare ale soarelui, atmosfera va deveni de nerespirat. Pe soldat îl chema Shoup, caporalul Shoup. Se uită la Mitchell când intră în tranşee.

— Nimic, domnule, spuse el.

Mitchell se aşeză şi scoase un pachet de ţigări. Se strâmbă când trase fum în plămâni; Shikishima, marfă de proastă calitate. Nu se găseau ţigări americane pe insulă. Nu aveau decât proviziile capturate de la japonezi.

Era una dintre privaţiunile pe care piloţii Marinei erau obligaţi să le îndure de când aterizaseră în Guadalcanal. Pe *Long Island* avuseseră parte de bunkere confortabile, cantine cu aer condiţionat şi mâncare din belşug.

În schimb, la Guadalcanal, trebuiau să lupte cu căldura, cu ploile torenţiale şi cu hoardele vorace de ţânţari. Ca să nu mai vorbim de raţiile reduse de hrană.

— Dacă cineva ar vrea să se ducă în Iad, îl auzise el odată murmurând pe unul dintre piloţi, ar trebui să vină până aici.

Dormeau în corturi soioase, rupte, puse direct pe pământ. Culcuşul lor se scufunda în noroiul lipicios, în timp ce încercau să prindă câteva ore de somn în răpăitul mitralierelor din junglă.

Soldaţii învăţaseră să îndure totul cu stoicism şi umor negru. În fiecare după-amiază, la ora unu fix, bombardierele japoneze veneau să distrugă ce ridicaseră inginerii lor de curând. Marinarii le spuneau „Ora Tojou”. Bombardierul care secera pista în fiecare noapte fusese denumit „Louie Păduchele”. Cât despre distrugătoarele japoneze, care debarcaseră trupe în capătul vestic al insulei şi aruncau mortiere asupra lor din apele albastre ale golfului Iron Bottom Sound, înainte să se întoarcă nestingherite la Rabaul prin trecătoare, fuseseră botezate „Expresul Tokio”.

Dar, pentru Mitchell şi restul escadronului, umorul negru nu reprezenta o destindere. Ei erau oameni care ştiau ce înseamnă frica; oameni care înfruntaseră moartea de aproape în înaltul cerului în bătăliile de la Coral şi Midway.

Bombele reprezentau însă o experienţă nouă; în timpul bombardamentului, omul este neajutorat. În secundele acelea nesfârşite când aude pentru prima dată şuieratul ghiulelelor şi aşteaptă să cadă, nu ştie unde vor ateriza şi nici cât de aproape de moarte se află. Acesta era un alt gen de frică, o spaimă intensă, care măcina nervii piloţilor.

Cineva care l-ar fi urmărit de aproape ar fi remarcat că lui Mitchell îi tremura mâna când îşi aprinsese ţigara.

De fapt, Guadalcanal se afla pur şi simplu sub asediu. După douăzeci de ore de la debarcarea lor la Guadalcanal, soldaţii fuseseră practic abandonaţi de Marină. Având proaspăt în minte dezastrul de la Pearl Harbour, amiralul James Fletcher preferase să se retragă din Iron Bottom Sound, luând cu el artileria grea şi jumătate din alimente. Marinarii de pe insulă fuseseră părăsiţi, fară să fie protejaţi din aer sau de pe uscat.

Toate acestea se întâmplaseră cu două săptămâni în urmă. Când Mitchell aterizase la baza aeriană Henderson, dăduse peste nişte oameni furioşi, pe jumătate înfometaţi, adevărate fantome ale luptelor din Corregidor.

Sosirea lui Mitchell şi a celorlalţi piloţi de pe Long Island reprezentase prima lor rază de speranţă. Cele nouăsprezece avioane de vânătoare şi douăsprezece bombardiere pe care le aduseseră cu ei marcau începutul unei legende din istoria Guadalcanalului – Forţa Aeriană Cactus.

Mitchell se rezemă de peretele adăpostului şi închise ochii. Era un om slăbuţ, în jur de patruzeci de ani, unul dintre puţinii norocoşi al cărui aer de autoritate impunea respect celor din jur. Avea păr grizonat şi o faţă bronzată, care inspira încredere. Ar fi putut trece drept profesor de colegiu dacă n-ar fi fost ochii aceia. Erau reci şi cenuşii, ca de vânător.

Părea nepotrivit acum cu cascheta albastră de baseball, cu tocul armei prins pe umăr, ieşind pe sub jacheta din piele. Dar chiar şi în această uniformă zdrenţuită care urma să devină nota caracteristică a Forţei Aeriene Cactus, maiorul James Mitchell degaja încredere.

Peste zece minute se auzi un sunet înfundat în căşti şi faţa impasivă a lui Mitchell se încorda. Sări în picioare, aruncând ţigara pe podeaua de pământ.

O voce răsună în colibă. Avea un ton sigur, timbrat şi foarte calm. Îi reamintea lui Mitchell de crainicii BBC pe care-i auzise la Londra.

— Bună dimineaţa, aici este Meteorologul. Transmit de pe Insulele Superioare Solomon. Cerul este senin deasupra Bougainville-ului, Choiseul-ului şi Noii Georgii. Vreme bună pentru zbor. Sunt optzeci şi cinci de grade la umbră.

Mitchell şi caporalul schimbară câteva priviri între ei. Caporalul scria repede pe bloc-notes-ul din faţa lui. Vocea continua imperturbabilă şi precisă.

— Activitatea aeriană a fost foarte intensă în regiunea noastră. Ar trebui să vă pregătiţi pentru seara asta. Am văzut navele: cinci distrugătoare şi un transportor de soldaţi, care se îndreaptă spre trecătoare. Au o viteză de aproximativ zece noduri. După calculele mele, vor ajunge la Savo la noapte, între şase şi opt.

Urmă o pauză. Mitchell se aplecă peste masă. Părea încordat.

— Şi acum pentru piloţi... un escadron de bombardiere torpiloare tocmai a decolat de la Kavieng, îndreptându-se... către... o clipă...

Uruitul avioanelor se distingea clar în căşti.

— Un alt escadron cu patru sau trei aeronave a trecut exact acum. Probabil că l-aţi auzit. Fiţi pregătiţi să întâmpinaţi douăzeci şi patru de bombardiere torpiloare în două valuri, cam peste o oră şi jumătate. Asta-i tot deocamdată. Noroc. Am încheiat.

Shoup notă mesajul şi, de îndată ce se termină transmisia, ridică telefonul şi luă legătura cu Controlul Aerian din pagodă. Pe urmă privi spre maior, dar acesta plecase deja.

Caporalul Shoup scosese un chiot de bucurie şi bătu cu pumnul în masă. În sfârşit aveau nişte informaţii preţioase. Avioanele vor fi gata de luptă.

— O să-i facă pe japonezi să culeagă ce-au semănat.

Corrigan îşi ridicase o colibă din frunze de palmier şi nucă de cocos la adăpostul unui bananier. Era doar un aranjament temporar. De-abia aştepta să plece. Dacă japonezii ar fi dat de ei, l-ar fi împuşcat o dată cu ceilalţi.

Se trezi gândindu-se la Rachel. Doamne Sfinte, ce femeie! Îşi amintea cum stătuse lângă el în cabina şalupei când se întorceau de la Capul Marmari. Chiar dacă-i fusese frică, nu arătase nimic. Şi felul în care scosese glonţul din piciorul preotului... avea mare curaj, trebuia să recunoască.

Ce păcat. Nu-i de mirare că Părintele Goode o ţinuse ascunsă până atunci. Corrigan zâmbi sumbru în beznă. Îi părea rău că nu avusese ocazia s-o cunoască mai bine.

O umbră îi acoperi faţa. Era Sanei. Se strecurase în adăpost tăcută ca o fantomă. Auzi foşnetul pânzei când îşi scoase bluza şi bucata de pânză din jurul taliei şi se băgă goală sub pătura subţire.

Se încolăci în jurul lui şi începu să-i deschidă nasturii de la cămaşă. Îi simţi respiraţia caldă pe obraz.

— Iris!

Aşa îl alinta ea. Era diminutivul de la Irişh[13]. Numai că nu reuşea să-l pronunţe cum trebuie. Înainte îi plăcea cum suna. Acum însă îl deranja. Se mira că se gândea la Rachel. O împinse cu mâna.

— Hai, dormi!

Fata nu-l asculta. Îi simţi limba în ureche.

— Doamne, parcă aş sta lângă o lăcustă. Încetează, pentru numele lui Dumnezeu, sunt obosit.

— Fă-mi pusi-pusi, şopti Sanei.

— N-am chef!

Sanei începu să-i pipăie cu dexteritate coapsele. În cele din urmă găsi ce căuta. Acum nu mai avea încotro.

— Fă pusi-pusi cu mine! şopti ea din nou.

Corrigan oftă. Ce dracu! În fond de ce nu? Nu era nici locul, nici timpul să devină sentimental în alegerea femeilor. Se rostogoli peste corpul cafeniu de lângă el.

În afară de asta, dacă făceau zgomot, îl vor deranja pe Părintele Goode.

---

[13] Irlandez (engl.). *(n.t.)*

Wolfgang Heydrich îşi scoase pălăria jerpelită de paie şi îşi tampona faţa şi părul cu o batistă albă uriaşă. Părul rar, albicios, era îmbibat de sudoare şi-i atârna în şuviţe. Fusese un urcuş lung şi anevoios.

Plantatorul se născuse în ţinuturile mlăştinoase din Flensburg şi, cu toate că trăia în insulele Solomon de cincisprezece ani, se simţea un străin. Probabil că aşa va fi întotdeauna. Transpira abundent şi, după două zile de mers prin junglă, căldura umedă îi cuprinsese vintrele, spatele şi încheieturile braţului.

Marakon, plantaţia lui Heydrich, se afla lângă ocean, pe coasta de vest a insulei. Se aventura foarte rar dincolo de proprietatea sa. Nu se avânta în junglă decât pentru un motiv foarte solid. După părerea lui Heydrich, căutarea lui Ian Manning reprezenta cel mai bun motiv posibil.

Se zvonea că Manning nu părăsise insula la bordul *Melindei,* împreună cu ceilalţi plantatori şi mineri. Japonezii îl căutau cu disperare, dar se izbeau de două lucruri. În primul rând localnicii erau în continuare loiali britanicilor, iar Nakamura primea ştiri confuze şi contradictorii de la băştinaşi. În al doilea rând, japonezii îşi concentraseră forţele la Guadalcanal şi, prin urmare, soldaţii de pe Santa Maria erau recruţi proaspeţi, neantrenaţi în luptele din junglă.

Heydrich avea un atu: era alb. Dacă Manning se mai afla pe insulă şi localnicii ştiau unde se ascunde, poate că lui i-ar spune. Aşa că se hotărî să pornească într-o călătorie peste dealuri, la vest de *Marakon,* unde japonezii nu se aventuraseră până atunci.

Pornise cu trei zile în urmă. Dealurile se ridicau abrupt de pe ţărmurile golfului Rolayo, umbrite de palmierii plantaţiei *Marakon;* după câteva mile, cărarea de pe coastă se pierdea printre copaci uriaşi, hăţişuri de ferigi şi liane. La sfârşitul primei zile, Heydrich se simţise epuizat, dar continuase să meargă mai departe.

Era cea de-a treia dimineaţă a expediţiei lor. Gumu, ghidul său localnic, înainta ascultător ca un câine. Avea doar o *lava-lava* în jurul taliei, iar corpul lui maroniu strălucea în dogoarea umedă. Se născuse pe aceste meleaguri şi părea că se contopeşte cu ele ca o umbră.

Ferigi uriaşe, copaci tineri şi tufişuri de bambus se adunau la poalele pomilor impunători. Liane groase blocau cărarea şi Heydrich era nevoit adesea să sară peste trunchiurile căzute, putrezite de vreme, acoperite cu ciuperci albicioase. La fiecare sută de yarzi trebuia să se oprească şi să-şi smulgă pânza de păianjen de pe faţă şi păr.

Au continuat ascensiunea timp de o oră. Heydrich simţea cum inima îi bate să-i sară din piept. Se făcuse roşu la faţă. Plămânii parcă-i luaseră foc în piept. Bău lacom din sticla cu apă şi o porni mai departe.

Se gândea la ziua când japonezii debarcaseră în portul Vancoro. Heydrich sărbătorise venirea lor cu o sticlă de schnapps[14], păstrată pentru ocazii speciale. Doar erau aliaţii celui de-al Treilea Reich şi reuşiseră să-i pună cu botul pe labe pe englezi. Îi izgoniseră din cuiburile şi casele lor frumoase şi-i împuşcaseră în palatele lor semănate pe tot cuprinsul Asiei.

A doua zi de dimineaţă, Heydrich se prezentase dinaintea colonelului japonez din Vancoro şi fusese revoltat de primirea rece care i se făcuse. Îşi oferise serviciile, dar Nakamura îi examinase indiferent actele şi îi spusese să se întoarcă pe plantaţia sa şi să-şi vadă de treabă.

Se pare că nu-şi dădeau seama de importanţa lui. Dar, în curând, lucrurile se vor schimba.

Wolfgang Heydrich era angajat acum în propriul său război.

Îi dispreţuia pe englezi. Ura aroganţa, ceaiurile, jocurile lor de polo şi bridge; ura răceala superioară cu care-l acceptaseră în cluburile lor de tenis. Ura felul în care ei şi francezii îi umiliseră şi-i subjugaseră ţara în 1919. Îi ura pentru că tatăl său îşi pierduse picioarele la Verdun în 1916, rămânând infirm pentru tot restul vieţii, îi ura pentru că mama lui murise de tuberculoză în 1923, înfometată şi săracă; cu asta se alesese în urma Tratatului de la Versailles.

Îi trebuiseră mulţi ani de muncă şi puţin noroc – şi de ce să nu recunoască, îi înşelase pe ceilalţi ori de câte ori avusese ocazia, ca să poată deveni egalul lor pe această insulă fierbinte şi împuţită. Cu toate acestea, chiar şi aici îl tratau ca pe un cerşetor.

---

[14] Băutură alcoolică tradiţională austriacă. *(n.t)*

Wolfgang Heydrich îi ura dinainte să apară Adolf Hitler. Acum, în sfârşit, sorţii se întorseseră în favoarea sa. Se instaurase o nouă ordine în lume. Şi urma să se instaureze şi pe Santa Maria.

La un moment dat, Gumu se opri în faţa lui şi arătă cu degetul.

— Acolo!

Heydrich zări printre copaci satul cu colibe din stuf şi frunze de palmier. Un fuior de fum plutea în amurgul liniştit al junglei. Javrele localnicilor începuseră deja să latre, aţâţate de mirosul străinilor.

Era un sat obişnuit prin părţile acelea, înconjurat de un gard înalt din bambus, legat cu liane. Înăuntru, în *kraal,* pământul roşiatic fusese bătătorit cu grijă. Câinii, porcii şi copiii se zbenguiau şi se târau pe sub stâlpii de lemn ai colibelor.

Căpetenia aşezării le ieşi în întâmpinare. Gumu îi spuse lui Heydrich că îl chema Tashimboko. Purta un brâu gros din frunze de palmier, peste *lap-lap*-ul frumos ţesut. Când mergea, semăna cu un cocoş. În jurul gâtului îşi atârnase o sfoară subţire cu scoici şi îşi înnegrise dinţii cu betel. Păşi cu o demnitate solemna când se prezentă dinaintea lor.

Plantatorul german îl împinse în faţă pe Gumu.

— Spune-le că-l caut pe *kiap.* Explică-le că trebuie să-i transmit un mesaj important.

Gumu traduse rapid ce-i spusese Heydrich. Căpetenia schimbă câteva priviri îngrijorate cu ceilalţi bătrâni ai satului, veniţi să-şi satisfacă curiozitatea.

Perspectiva lor asupra lumii era deosebit de limitată. De când se ştiau, fuseseră conduşi de *kiap*-ul alb şi nutreau o deosebită afecţiune pentru britanici. Dar războiul se abătuse pe neaşteptate asupra insulelor Solomon şi le venea greu să priceapă ce se întâmplă.

Ştiau doar că albii părăsiseră insula şi fuseseră înlocuiţi de soldaţi galbeni. Cu toate acestea, erau nedumeriţi pentru că Manning se afla undeva pe dealuri şi coborâse în satul lor să le spună că albii îi vor arunca în curând de pe insulă pe cei galbeni. Îl crezuseră, bineînţeles. Deja alţi albi – dintre care unul rănit, întins pe targa – veniseră să se alăture *kiap*-ului.

Dar trebuiau să fie prudenţi. Manning îi prevenise că ascunzătoarea lui era secretă.

Tashimboko cugetă adânc. Alianţele internaţionale depăşeau puterea lui de înţelegere; pentru el era evident că un alt alb îl căuta pe Manning, fugind din calea *japonilor.*

Aşa că, după ce se gândi câteva clipe, arătă înspre dealurile îndepărtate şi-i spuse lui Gumu că tabăra *kiap*-ului se afla la jumătate de zi de mers. Dacă dorea, putea să-i însoţească.

Heydrich fu cât pe ce să izbucnească în râs. De trei zile în şir asudase şi gâfâise străbătând jungla infernală. Vizitase aproape toate satele pe o rază de cinci mile de *Marakon.* Dar meritase efortul. Avusese dreptate. Manning era acolo pe dealuri şi oamenii aceştia îl vor duce la el.

Colonelul japonez va fi recunoscător. Poate că-l va numi guvernator al insulei, cine ştie?

Heydrich se întoarse către ghidul său.

— Spune-le că o să mă întorc peste câteva zile. Atunci voi merge cu ei să-l găsim pe *kiap*-ul englez.

Heydrich uitase acum de durerile sale şi de focul din plămâni. Avea în sfârşit ocazia să se răzbune pe englezi. Şi va începe cu porcul de Manning.

26

— Se ascunde undeva pe această insulă, spuse Nakamura.

— Nu putem fi siguri, Nakamura-san, zise Kurosawa.

— Localnicii susţin că se află aici.

— Cu tot respectul, Nakamura-san, există destui care afirmă contrariul. Spun că a plecat cu ceilalţi europeni, acum câteva luni. S-ar putea să urmărim o fantomă.

— Trebuie să ne convingem, îi zise Nakamura. Avioanele noastre suferă pierderi grele la Guadalcanal. Ori de câte ori trimitem o misiune, americanii ne aşteaptă pregătiţi în aer. Comandamentul Superior al Armatei este de părere că primesc informaţii despre avioanele noastre. În Bougainville am capturat doi englezi cu o staţie radio portabilă. S-ar putea să mai fie şi alţii la Choiseul, Santa Ysabel sau chiat şi aici, pe Santa Maria.

Se întoarse cu faţa la harta atârnată de perete şi puse degetul arătător pe zona înverzită dinspre nord.

— Vom începe căutarea noastră aici, pe dealurile din nord-vest.

Tashiro încuviinţă din cap.

— De acolo are o perspectivă excelentă asupra trecătorii. Probabil că avioanele noastre dinspre Rabaul şi Kavieng trec peste capul lui. Pare logic!

— Atunci băştinaşii din zonă trebuie să ştie unde se ascunde. Ne vor duce direct la el.

Kurosawa îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu batista. Chiar şi colonelul învăţase ce simboliza acest gest. Însemna că nu este de acord.

— Eşti de altă părere, nu-i aşa, locotenente Kurosawa!

Kurosawa îşi puse ochelarii pe nas şi inspiră adânc.

Se temea de Nakamura.

— Nu cred că ar trebui să ne bazăm pe ajutorul băştinaşilor, Nakamura-san. Până acum au refuzat să colaboreze cu noi.

— Şi care ar fi cauza, locotenente?

— Probabil că se tem încă de englezi.

Colonelul se uită la Tashiro.

— Atunci o sa-i învăţăm să se teamă şi mai mult de noi.

Tashiro rânji nerăbdător.

— Desigur, Nakamura-san.

— Dacă este aici, trebuie să-l găsim. Consider că răspunzi de îndeplinirea acestei misiuni.

Tashiro facu o plecăciune.

— O să-l găsesc, Nakamura-san.

Kurosawa îl privi uimit. Tashiro era mult prea încrezător. Puteau să-l vâneze zile în şir prin junglă! Dacă băştinaşii erau împotriva lor, îl vor anunţa pe englez ori de câte ori se apropiau. Aşa că, până la urmă, vor ajunge să se învârtească în jurul propriei lor cozi. Dacă-i speriau, nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile.

— Nakamura-san, îmi permiteţi să sugerez, se bâlbâi Kurosawa. Poate ar trebui să luăm mai mulţi soldaţi. O companie care să întreprindă o învăluire a zonei...

— Cum, o companie de soldaţi? Pentru un singur englez?

Kurosawa tăcu. Nakamura era un soldat bun, dar această hăituiala nu semăna a război. Intra mai degrabă în atribuţiile poliţiei. Aveau nevoie de o reţea de informatori. Dar, atâta timp cât vor continua să trateze băştinaşii ca pe nişte *kichibu,* vor trebui să înfrunte doi duşmani.

Oricum, ştia că este inutil să le explice.

În momentul acela, se deschise uşa. Un soldat păşi înăuntru, salutându-i regulamentar. Nakamura îl privi nervos.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit germanul Heydrich, Nakamura-san! zise soldatul. Doreşte să vă vorbească. Pretinde că este foarte urgent.

Nakamura ezită.

— Bine! latră el. Adu-l aici!

Heydrich intră în cameră răspândind o duhoare groaznică de transpiraţie. Nu-şi schimbase cămaşa de când se întorsese din junglă. Dar, dincolo de murdăria care-i acoperea faţa, era roşu în obraji de agitaţie.

— Colonele Nakamura, exclamă el gâfâind în timp ce mergea alături de soldat. Am nişte veşti excelente în legătură cu *kiap*-ul englez.

Nakamura îl privi aspru, fară să scoată o vorbă. Se întoarse spre Kurosawa.

— Ce vrea?

— Spune că ştie unele lucruri despre englez. Heydrich fu încântat să vadă cum expresia de pe chipul lui Nakamura se schimbă din dispreţ în mirare. Savura fiecare moment în timp ce ofiţerii japonezi îl aşteptau să vorbească din nou.

— Ei bine, zise Kurosawa în cele din urmă, ce-i cu el?

— Ştiu unde se află!

Rânji triumfător.

— Vă duc în vizuina lui, *ya*[15].

27

Rachel îl privea pe Corrigan cum îşi îndesa în rucsac conservele de carne de vacă şi fasole, dăruite de Manning. Era devreme dimineaţă şi de-abia aştepta să plece.

— Ne părăseşti, domnule Corrigan?

— Păi cred şi eu. Nici prin cap nu-mi trece să stau aici şi să-i aştept pe barbarii ăia galbeni şi micuţi să vină să mă împuşte.

— Am vrut să-ţi mulţumesc înainte să pleci. I-ai salvat viata unchiului meu.

---

[15] Da (germ.) *(n.t)*

— Dacă crezi asta, înseamnă că eşti la fel de nebună ca şi el. N-am făcut decât să-i prelungesc chinurile cu câteva zile. Până la urmă, japonezii vor pune mâna pe el şi pe voi toţi.

— Presupun că ai dreptate, zise ea blând.

Lui Corrigan i se facu deodată milă de Rachel. De fapt, nu era decât o fetiţă. Nici nu împlinise douăzeci de ani. Încercase să-şi spele rochia zdrenţuită de bumbac şi, până să se usuce, împrumutase de la Manning o cămaşă cu guler tare, mult prea mare pentru ea. Îşi completase costumaţia cu un *sarong*[16]*.* Părea în acelaşi timp apetisantă şi vulnerabilă.

— Ştii, tu n-ai de ce să rămâi aici, mormăi Corrigan. Dacă Preasfântul vrea să moară ca un martir, tu nu trebuie să-i urmezi exemplul. Vino cu mine! Oricum ai mai multe şanse!

Rachel îi zâmbi.

— Mulţumesc, domnule Corrigan. Dar nu stau aici doar din cauza unchiului meu. Şi cu îi iubesc pe oamenii aceştia. Nu vreau să-i văd subjugaţi de japonezi.

— M-da, preferi să-i vezi subjugaţi de englezi.

— Domnule Corrigan, ştim cu toţii să deosebim răul de bine. Unii dintre noi fug. Alţii rămân şi luptă împotriva lui. Depinde de idealul fiecăruia.

Corrigan o privi uimit.

— Nu ştiu cine ţi-a băgat în cap asemenea tâmpenii!

Îşi săltă rucsacul pe umăr.

— Nu-ţi iei la revedere de la unchiul meu?

— Cred că glumeşti!

Corrigan se îndreptă de spate şi ezită pentru o clipă. Apoi îi întinse mâna.

— La revedere, domnişoară Goode! Să ştii că ai curaj, nu glumă!

— La revedere, domnule Corrigan, şi mult noroc!

— Păstrează-l pentru tine, o să ai mai multă nevoie decât mine!

Corrigan se întoarse şi o porni pe aceeaşi potecă pe care veniseră cu câteva zile în urmă. Sanei alerga pe lângă el să-i ţină pasul. Apoi jungla îi înghiţi în mantia ei verde de nepătruns.

---

[16] Portul popular al femeilor din Arhipelagul Melanezian. *(n.t.)*

Ajunseră la *Marakon* pe înserate. De pe dealul din apropierea plantaţiei zărea bungalow-ul cu acoperiş roşu printre şirurile geometrice de cocotieri. Magazia se afla la aproape un sfert de milă de casă, construită pe scândurile unui ponton din lemn, care înainta în apele golfului.

Corrigan spera să ajungă pe nesimţite lângă şalupă şi să se suie la bordul *Deutschland.* Plănuia să traverseze reciful până să-şi dea seama Heydrich ce se întâmplă.

— Aproape am reuşit, îi rânji el lui Sanei. Mâine pe vremea asta vom fi la jumătatea drumului spre Australia.

Uşa vechii construcţii din lemn se deschisese scârţâind când Corrigan o împinse cu cizma. Se strecură înăuntru.

Duhoarea coprei era de nesuportat. Zăcea îngrămădită în saci puşi unul peste altul într-un colţ. În celălalt, Heydrich adunase vreo zece canistre cu benzen, o velă strânsă, nişte cutii cu kerosen şi patru baterii noi.

Dar *Deutchland* dispăruse.

Corrigan mormăi enervat şi surprins. Se sprijini de perete. Valurile plescăiau, izbindu-se de parii din lemn. Sunetul se amplifica în magazia goală, de parcă ar fi vrut să-i facă în ciudă.

Irlandezul lovi furios cu pumnii în pereţi, crăpând lemnul. Forţa impactului îi juli încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, dezgolindu-i osul.

— Barca nu aici, Iris, şopti Sanei.

— Bineînţeles şi fără ea nu putem pleca nicăieri, zise Corrigan.

Îşi privi mâna. Încheieturile îi sângerau. Înjură prostia de care dăduse dovadă şi o luă către bungalow.

— Încotro dus barca? îl întrebă Sanei.

— Habar n-am!

— Acum întors la *kiap?*

— Şi de ce m-aş duce, mă rog? Vom aştepta aici, până se înapoiază Heydrich cu şalupa.

O cărare bătătorită şerpuia printre palmierii şi hambarele cu copra. Dincolo de ele, se afla bungalow-ul.

Printre copaci, strălucea o lumină palidă, reflectată de colibele băştinaşilor. Când dădu cu ochii de Corrigan, un copil dezbrăcat ţipă şi alergă după maică-sa, o arătare cu nas turtit, sâni lăsaţi şi burtă moale, care-i atârna peste bucata de pânză din jurul taliei. Femeia măcina taro cu un băţ de lemn.

— Unde este Heydrich? o întrebă Corrigan.

Negresa ridică din umeri.

— El dus la Vancoro înainte de răsărit soare! zise ea.

— Porcul ăsta face întotdeauna câte o boacănă, mormăi Corrigan şi o luă pe cărare către bungalow.

Corrigan îşi revărsă furia pe servitori. Se adunaseră pe verandă şi-l priveau cum se apropie de ei cu un amestec de uimire şi nelinişte.

— Aduceţi-mi ceva de băut, ticăloşilor! strigă el unui băiat. Aveţi un oaspete pentru la noapte.

Wolfgang Heydrich trăia în cea mai opulentă splendoare pe care o putea oferi tropicele. Bungalow-ul avea trei dormitoare, o sufragerie, o cameră de zi, un birou şi o bucătărie. Veranda era împodobită cu boungainville purpurii, iar grădinile răspândeau aromele ibiscuşilor, azaleelor şi frangipanilor.

Podelele din lemn de tek lustruit străluceau de curăţenie, iar pe pereţi atârnau tablouri scumpe, importate din Europa. Cărţi masive, legate în piele, se înşirau pe peretele biroului, iar în camera de zi Corrigan găsi un radio şi un patefon. Puse un disc

Era Lili Marlen[17]. Corrigan îl aruncă cât colo.

În birou, descoperi o fotografie a lui Adolf Hitler. O copie alb-negru, înfaţişându-l pe fuhrer în timp ce se adresa *Hitler Jugend*-ului[18]*.* Lângă el flutura un steag cu inevitabila zvastică.

Corrigan se apropie de masa de scris, găsi un toc şi-l înmuie în cerneală. Din câteva condeie, umplu palma fuhrerului. Acum ţinea ceva în mână; ceva care făcea parte din Tratatul de Anatomie al lui Goebbel şi reprezenta un organ deosebit de intim.

Se dădu înapoi câţiva paşi să-şi admire capodopera. Râdea încântat.

În cele din urmă, descoperi ce cauta în cameră. O puşcă Mannlicher de calibrul 65, din 1930. Corrigan se gândi că i-ar putea li de folos, dacă Heydrich avea de gând să facă nazuri.

---

[17] Cântecul preferat al hitleriştilor. (n.t.)

[18] Tineretul german – organizaţie nazistă din timpul celui de-al Treilea Rcich (germ.). *(n.t.)*

Apoi se instală pe verandă, într-un fotoliu de trestie, cu o sticlă de Steinlager nemţesc. I-o adusese menajera. Îşi aşează puşca la îndemână.

— Cum te cheamă? o întrebă el pe fiinţa cu ochi de căprioară care-l servise cu bere.

— Alice Melema'a, răspunse ea.

Alice Melema'a era polineziancă; o rasă mai înaltă şi mai zveltă decât melanezienele din insulele Solomon. Mergea desculţă şi îşi prinsese un boboc portocaliu de ibiscus în părul lung şi drept. Purta o pânză cu model înflorat, strânsă în jurul taliei.

Corrigan zâmbi.

— Unde dormi, Alice?

Fata îşi plecă ochii şi făcu semn către capătul opus al verandei. Acolo se afla dormitorul lui Heydrich.

— Ei bine, şi la noapte tot acolo o să dormi. Dar cu mine.

Alice Melema'a se îmbujora la faţă şi rânji. Reputaţia lui Corrigan îl făcuse cunoscut în toată insula.

În noaptea aceea, după ce dăduse gata zece sticle din gustoasa bere germană Steinlager a lui Heydrich, Corrigan dormi somnul lin al păcătoşilor, cu Alice Melema'a în braţe şi puşca proptită de pat, lângă el.

Când se crăpă de ziuă, Sanei îl deşteptă, zgâlţâindu-l de umăr.

— Trezeşte-te, Corrigan! Trezeşte-te!

Corrigan mormăi şi deschise ochii.

— Ce este?

— Barcă venit, zise ea.

Lui Corrigan îi trecu imediat somnul şi sări din pat direct la fereastră.

— Doamne Isuse Cristoase!

Se holbă cu gura căscată la cărarea care ducea la magazie.

Heydrich se întorsese într-adevăr. Şi adusese cu el jumătate din Armata Japoneză.

28

Corrigan îşi feri ochii de lumina orbitoare a soarelui de dimineaţă. Inima îi bătea să-i sară din piept.

Se sprijini de-un stâlp al verandei. Orgiile bahice ale nopţii trecute începeau să se resimtă.

Apoi, ca un om disperat de pe un vas care se scufundă rapid, se clătină înapoi în dormitor, înşfacă puşca şi îşi îmbrăcă în grabă cămaşa şi pantalonii de pânză.

Alice se trezise şi stătea în pat, urmărind eforturile disperate ale lui Corrigan, care încerca să-şi tragă cizmele.

— Plecat? murmură ea.

— Da, plec şi încă cum! Cu cât mai departe de aici, cu atât mai bine!

Peste câteva clipe, se împletici pe verandă, cu puşca pe umăr. Nici acum nu reuşise să-şi vâre complet piciorul stâng în cizmă. Sanei îl aştepta cu rucsacul în spate.

— S-o luăm spre dealuri, îi spuse Corrigan.

Corrigan stătea în luminiş, cu mâinile în şold, gâfâind ca un ogar.

— Heydrich? se minună Manning. Dar cum de-a aflat că suntem aici?

— Presupun că la fel cum am aflat şi noi. De la băştinaşi.

— Crezi că ne-au trădat?

— Poate că da, poate că nu. Pentru ei, Heydrich este tot un alb. Şi-or fi închipuit că ţine la noi.

Manning se uită la staţia radio şi la generator. Apoi îşi îndreptă privirile către Părintele Goode, care zăcea pe jumătate inconştient într-una dintre colibe. Nu va fi simplu să se deplaseze prin junglă. A încercat să evite această situaţie cât a putut.

— Eşti sigur că japonezii vin aici?

— Ascultă, exclamă Corrigan enervat. Ce doreşti de fapt? Un mandat de percheziţie semnat de însuşi Împăratul?

Manning se întoarse către sergentul Lavella, aflat la câţiva paşi mai în spate, nerăbdător să-şi folosească în sfârşit vechea carabină Lee-Enfield.

— Într-o oră trebuie să fim gata de plecare, ordonă el. Poate că ai salvat chiar mii de vieţi.

— Da, sunt un erou, ce mai! Şi acum bănuiesc că vrei să te ajut să cari toate cutiile astea?

Wolfgang îl împingea pe băiatul negru înainte, pe cărare. Păsări viu colorate zburau prin copaci, scăldându-se în razele strălucitoare ale soarelui. O ceaţă verzuie pătrundea prin imensa boltă de smarald de deasupra lor. În junglă era întotdeauna întuneric. Heydrich de-abia zărea la câţiva paşi înaintea lui, prin tufişurile de liane şi orhidee.

— *Mein Gott!*[19] Un om s-ar putea rătăci aici şi nu i s-ar găsi nici măcar oasele.

Locul era deprimant şi apăsător. Heydrich înjură pe înfundate; mai bine ar fi rămas la el pe plantaţie şi l-ar fi lăsat pe Tashiro să se ocupe de partea cea mai neplăcută.

Dar şmecherul şi ticălosul de japonez nu avusese încredere în el. Îl obligase să vină aici.

Încă nu-şi revenise din şoc, după ce găsise în dormitor cartea de vizită a lui Corrigan. Nesimţitul îi distrusese cele mai bune cearşafuri. Şi fotografia lui Adolf Hitler, pe care i-o trimisese fratele său de la Nuremberg. Că să nu mai vorbim de lada de bere care dispăruse din pivniţă.

Heydrich nu avusese cum să-şi macine supărarea. Tashiro insistase să pornească imediat în căutarea lui Manning. Heydrich îl dusese direct în satul lui Tashimboko.

Tashimboko se îngrozise când îl văzuse pe Heydrich venind cu japonezii. Cum nu putea spune de faţă cu neamţul că nu cunoştea ascunzătoarea lui Manning, se văzuse obligat să-l ofere ca ghid chiar pe fiul său, Menazumi. Imediat după ce au plecat, satul răsună de tânguielile băştinaşilor. Toţi regretau ce făcuseră.

Heydrich pufni în râs când îşi aduse aminte. Câtă loialitate! Acum, pe măsură ce urcau dealurile, căldura devenea tot mai apăsătoare. Aerul era din ce în mai rarefiat, iar plămânii se chinuiau să reziste. Doar Menazumi, care lipăia înainte, părea imun la toate acestea.

Cărarea se transformă într-un urcuş abrupt. Heydrich se opri epuizat, ştergându-şi fruntea cu o batistă îmbibată de

[19] Doamne Sfinte! (germ.) *(n.t.)*

sudoare. Deodată simţi în spate ţeava unei arme. Se întoarse. Era Tashiro.

Porni din nou gâfâind.

Transpiraţia îi ieşea prin toţi porii, umezindu-i degetele. Se scurgea de pe bărbie pe cămaşa albă, pătată. Părul lui încărunţit şi rar i se lipise de cap în şuviţe slinoase.

Menazumi se opri brusc. Ascultă atent şi arătă cu mâna, semn că tabăra se afla aproape. Soldaţii japonezi îşi pregătiră armele.

Heydrich se dădu înapoi să-i lase să treacă. *Himmel*[20]*,* doar nu vroiau să şi lupte pentru ei!

Kurosawa încheia coloana. Heydrich îi zâmbi mieros.

— Este singurul om civilizat dintre toţi! îşi spuse neamţul cu amărăciune.

Tânărul locotenent îşi scoase revolverul şi-l trase pe Heydrich după el.

Cărarea se îngusta. Menazumi arătă cu degetul înainte, după care se trânti în iarbă. Tashiro încercă să-l ridice, dar băiatul refuză cu încăpăţânare să meargă mai departe. Reuşi să scape şi o luă la fugă în jos pe potecă.

Trecu în goană pe lângă Heydrich şi se făcu nevăzut în tufişuri.

Tashiro dădu din umeri. Acum nu mai conta, oricum. Îşi scoase sabia şi îşi îndemnă oamenii să-l urmeze.

În timp ce privea, Heydrich îşi dădu seama că apreciase greşit numărul soldaţilor japonezi. Se răspândiseră rapid prin junglă, mişcându-se pe tăcute ca nişte umbre.

Se strecură mai aproape să-i urmărească. Spera să-l prindă pe Corrigan. Îşi dorea să-l vadă chinuindu-se în ghearele unei morţi lente. Da, o să-i plătească pentru cearşafuri.

Se linse pe buze încântat şi nerăbdător.

Ajunse la marginea unui luminiş. De unde stătea ghemuit, zărea trei colibe de stuf; un fuior de fum se ridica pe cer dintr-un foc stins, dar în rest nu se mai vedea nici un semn de viaţă. Domnea o linişte desăvârşită, cu excepţia ţipetelor stridente ale maimuţelor din copaci.

Deodată, Tashiro fluieră şi imediat izbucni răpăitul mitralierelor.. Maimuţele se agitară îngrozite. Gloanţele ciuruiră primele două colibe, lăsând găuri uriaşe în pereţii de stuf.

---

[20] Cerule (germ.), *(n.t.)*

Tashiro fluieră încă o dată şi focul se opri la fel de brusc cum începuse. Era semnalul pentru oamenii lui să alerge în luminiş, cu baionetele trase.

Se năpustiră în colibă, strigând *Banzai.* Unul dintre ei trăgea cu mitraliera prinsă de şold. Peste câteva secunde, apărură unul câte unul, cu puştile atârnându-le în mâini.

Mirosul acru de combustibil şi lemn ars se răspândi în aer.

Heydrich se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Kurosawa.

— Englezii nu sunt aici.

— Dar... trebuiau să fie.

— Nu, nu sunt aici, zise Kurosawa blând.

Tashiro străbătu luminişul cu sabia scoasă, în drum spre colibe. Intră să vadă dacă Manning nu lăsase ceva în urmă. Nimic.

Turbat de furie, apăru în lumina soarelui şi îşi înfipse sabia în pământul moale. O lăsă acolo, vibrând. Se întoarse către Heydrich.

— Te-ai înşelat! pufni el în japoneză.

Lui Heydrich îi pierise glasul. Se holba la el şi clătina din cap.

— Probabil că i-a prevenit Corrigan! murmură el.

Tashiro îşi înşfacă sabia.

Cât de departe ar fi putut să ajungă? Trebuie să pornim imediat după ei! exclamă el.

— Tashiro-san, n-o să-i găsim niciodată în jungla asta fară ajutorul băştinaşilor.

Tashiro nu-i răspunse. Ştia că locotenentul Kurosawa avea dreptate. Îşi încorda fălcile, încercând să se stăpânească.

— Trimite-l înapoi la *Marakon* pe nenorocitul ăsta! zise el arătând spre Heydrich.

Corrigan îl ajutase pe Manning s-o şteargă exact la timp. Englezul se pregătise de luni de zile pentru o astfel de evacuare. Alesese deja un loc de rezervă pentru tabăra sa, sub o albie secată, acoperită de junglă, pe povârnişurile muntelui Tahunga, în extremitatea nordică a insulei, spre Capul Marmari Avea de mers o zi întreagă prin văi adânci, de-a lungul defileului săpat de râul Ngulini.

Când Corrigan îşi făcuse din nou apariţia cu o seară în urmă, Manning îl trimisese în grabă pe sergentul Lavella în cel mai apropiat sat, să aleagă câţiva oameni pentru căratul bagajelor. Se găseau destui doritori; de când plecaseră europenii, tutunul răsucit, atât de îndrăgit de băştinaşi, dispăruse.

În timp ce se lăsa întunericul, emiţătorul şi generatorul staţiei fuseseră împachetate în lăzi legate cu viţă de stâlpii lungi din bambus. Fiecare povară era dusă de patru localnici.

Alţii cărau proviziile de orez, carne conservată şi benzen, încă doi îl transportau pe Părintele Goode, pe o targa improvizată din bambus.

Când au terminat de împachetat, constelaţia Ursa Mare strălucea deasupra lor ca un pumn de diamante. Se pierduseră în noapte, sărind peste rădăcini, căzând în gropi cu noroi, alunecând pe frunze ude şi iarbă. Trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de japonezi.

Pe măsură ce se afundau în junglă, îşi puseseră pe spate mici licurici sclipitori, ca să se orienteze în beznă. Sergentul Lavella mergea în frunte, păşind din când în când prin pâraie puţin adânci, să li se piardă urma. Luna coborâse în spatele munţilor îndepărtaţi, când Manning le permise în sfârşit să facă un popas. Dormiră ghemuiţi, sprijiniţi de trunchiurile arborilor uriaşi, obosiţi şi îmbibaţi de sudoare. Roiuri de ţânţari bâzâiau în jurul lor.

O dată cu primele raze de soare, Manning îl trezi, îndemnându-l din nou la drum.

Furtuna se dezlănţui deodată, puţin după răsăritul soarelui, măturând insula de la sud la est. Umbrele se năpusteau către ei dinspre mare. Îşi ridicară privirile şi văzură norii negri care astupaseră soarele. În câteva minute începu ploaia, transformând pământul într-un noroi cleios. Alunecau la fiecare pas, epuizaţi de oboseală.

Manning îşi împrăştiase băieţii printre băştinaşii care duceau bagajele. Îi urmărea el însuşi pe cei cu staţia radio. Părea atât de îngrijorat, de parcă ar fi fost vorba de un copil.

Când se declanşase potopul, Manning îi pusese pe băştinaşi să astupe bagajele cu frunze de palmier. Dar torentele de ploaie nu mai conteneau să se scurgă din cer şi oamenii se

căzneau să-şi menţină echilibrul pe pietrele alunecoase din albiile râurilor.

Bărbaţii cărora Manning le încredinţase transportul staţiei radio erau cei mai solizi dintre băştinaşi; dacă vreunul dintre ei aluneca, ţinea mâna în sus să nu încline povara, iar Manning se repezea să-l ajute, până îşi recăpăta din nou echilibrul.

Înaintau foarte greu prin ploaia torenţială. Dar Manning voia să ajungă la noua tabără până la căderea nopţii.

Fiecare oră petrecută în junglă reprezenta un pericol.

Acum pentru Ian Manning conta un singur lucru. Guadalcanal.

Ploaia se revărsa din cer în cascade cenuşii, iar picioarele lor se afundau în noroiul lipicios. La prânz se opriră să se odihnească la adăpostul unei creste de bazalt. Lipitori grase li se căţăraseră pe picioare, vârându-se pe sub cămăşi. Fuseseră nevoiţi să le ardă cu ţigările aprinse ca să scape de ele.

Aşezaseră targa cu Părintele Goode sub un pinten de stâncă. Preotul îşi pierdea tot mai des cunoştinţa; drumul îl obosise mai mult decât se aşteptaseră. Zdruncinăturile de pe poteca alunecoasă îl făcuseră adesea să urle de durere.

Malaria îl prinsese din nou în gheare; din când în când delira din cauza febrei; peste câteva clipe tremura de frig. Scurtele momente când reuşea să adoarmă reprezentau o adevărată binecuvântare.

Acum se odihnea, asudând în umezeala răcoroasă a peşterii. Deschise ochii şi îl văzu pe Corrigan mergând pe cărare, învelit într-un poncho de piele.

— Domnule Corrigan!

Aproape că nu-şi mai recunoştea propria voce.

— Domnule Corrigan!

Irlandezul se opri, aplecându-se la gura peşterii.

— Va să zică te-ai trezit, nu-i aşa?

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Grăbeşte-te, în curând va trebui să pornim!

— Vino mai aproape, te rog!

Corrigan bombăni, dar îi facu pe plac. Îşi vârî capul înăuntru, aşezându-se pe vine, lângă targa.

Un timp, preotul tăcu, semn ca medita adânc. Din ziua în care Rachel plecase cu Corrigan la Capul Marmari, nu încetase

să se frământe. Acum, simţind că este pe patul de moarte, i se părea foarte important să afle adevărul.

— Domnule Corrigan, trebuie să-mi spui sincer. Ai atentat cumva la pudoarea nepoatei mele?

— Vorbeşte clar,pentru numele lui Dumnezeu.

— Mă refeream la nepoata mea. Ai profitat cumva de ea?

Corrigan pufni.

— Nu-ţi stă gândul decât la sex, nu-i aşa?

Părintele Goode se facu că n-aude.

— Aştept să-mi răspunzi, domnule Corrigan. O să-mi dau seama dacă mă minţi.

— Nu, n-am profitat, indiferent cât ţi se pare de incredibil. Dar cum de ţi-a venit asemenea idee?

— Am observat cum te priveşte. A păcătuit cu inima, dar nu cu trupul.

Corrigan se uită într-o parte.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Ba cred că înţelegi.

— Uite, nu ştiu ce gândeşti despre mine, dar presupun că ai dreptate. Dacă aş fi putut, aş fi facut-o. Dar n-am putut, şi cu asta basta. Şi acum, culcă-te! Mai avem mult de mers!

— Las-o în pace, domnule Corrigan! Merită ceva mai bun de la viaţă!

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Se întoarse şi ieşi din peşteră.

În timpul drumului din după-amiaza aceea, se gândi la cuvintele preotului. Doamne Sfinte, ce-ţi era şi cu femeile astea! Îţi aduceau numai necazuri. Cu băştinaşele însă nu avea probleme. Cel puţin, ştiai cum stai. Nu încercau niciodată să complice lucrurile. Simţea că Sanei îl iubea foarte mult, deşi nu pretindea acelaşi lucru de la el!

Ştia că avea şi alte amante şi nu protesta. Dar cu femeile albe era cu totul altceva.

Încetă să-şi măi frământe mintea. Trăia viaţa pe care şi-o dorise şi, de îndată ce va scăpa de pe insula asta blestemată, o s-o ia de la început.

Lua-i-ar dracu' pe toţi!

Seara se lăsă asupra insulei ca un văl întunecat. Ploua torenţial, iar cizmele se îmbibaseră de apă. Noroiul şi frunzele moarte, lipite de tălpi, le făceau grele ca plumbul. Chiar şi băştinaşii, cu picioarele lor mici şi solide, începuseră să obosească tot urcând şi coborând peste văi şi creste alunecoase, acoperite de noroi roşu.

Când ajunseră în cele din urmă la Ngulinni, amurgul se instalase deja deasupra munţilor. Locul ales de Manning se afla la o oră de mers, pe o cărare îngustă, care şerpuia printr-o vale abruptă. La dreapta cobora o sută de picioare în şuvoiul maroniu de ape al râului.

Manning se opri să-şi tragă sufletul. Îl aşteptă pe Corrigan să-l ajungă din urmă.

— Nu mai avem mult, bătrâne!

— Oricum nu contează pentru mine! Atâta timp cât sunt pe insula asta afurisită, nu-mi pasă.

— Trebuie să te conving într-un fel să mă ajuţi. Eşti un om foarte folositor.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, ce-ai de gând să faci?

— Deocamdată mă gândesc.

Înaintea lor, unul dintre cărăuşi scoase un strigăt disperat. Alunecase pe noroi şi căzuse pe spate. Dădea din picioare în aer, încercând să-şi recapete echilibrul. Privi în jur îngrozit şi văzu hăul înspăimântător. Îşi desprinse mâna de pe stâlpii de lemn şi îşi înfipse degetele în noroi.

Celălalt cărăuş se lupta pe viaţă şi pe moarte să nu se prăbuşească, zdrobit de greutatea poverii. În momentul în care camaradul său dăduse drumul capătului de bambus, bagajul se înclinase.

Corrigan ştia ce-o să se întâmple.

— Bateriile! murmură el.

— Doamne Sfinte! strigă Manning.

O luă la fugă spre ei, urmat de Corrigan.

Manning alunecă şi căzu cu faţa-n noroi. Privi neputincios cum cărăuşul din faţă căzu de pe marginea prăpastiei, trăgând după el suportul de bambus cu baterii cu tot.

Corrigan sări peste englez şi facu un efort disperat să-l salveze pe tânărul băştinaş. Întinse mâna să apuce braţul negrului. Pentru o fracţiune de secundă, degetele sale îi prinseră încheietura, în timp ce încerca să-şi găsească un sprijin în noroi.

Apoi braţul ud de ploaie şi îmbibat de sudoare alunecă din strânsoarea lui Corrigan. Irlandezul îi văzu faţa de aproape, cu ochii ieşiţi din cap, terorizat de umbra morţii. Deschise gura şi scoase un urlet jalnic în cădere.

Se rostogoli în hău şi se prăbuşi în apele repezi şi maronii ale râului Ngulinni. Dispăru în câteva secunde, purtat de curent o dată cu suportul de bambus.

Nu scoase nimeni nici un cuvânt. Nu se auzea decât mugetul înăbuşit al apelor din prăpastie. Ceilalţi cărăuşi se opriră să se uite după el.

Manning zăcea pe burtă, uluit şi îngrozit. Îşi cufundă faţa să se mai răcorească în noroiul umed şi rece. Încerca să se gândească la soarta crudă a băiatului, dar îi era imposibil. Nu-l preocupau decât bateriile. Fără ele, staţia radio era inutilă.

Totul fusese în zadar. Mai bine s-ar fi lăsat împuşcaţi de japonezi!

30

Se făcuse întuneric când au ajuns pe culme. Ploaia nu contenise nici o clipă. Se îngrămădiseră toţi sub un colţ de stâncă, obosiţi, uzi şi întristaţi. Încercau să se încălzească. Cum nu puteau să aprindă focul, mâncară o cină frugală, alcătuită din came de vită conservată şi fasole rece, la lumina unei lămpi de gaz.

Poteca se umpluse de sute de lipitori. După ce terminară cu masa, Corrigan îşi aprinse ţigara şi arse oribilele gângănii negre prinse de picioarele lor. Nu se auzeau decât incantaţiile Părintelui Goode în timp ce se zbătea şi se răsucea în ghearele febrei.

Rachel îngenunche lângă el, încercând să-i umezească buzele.

— Cum se simte? o întrebă Corrigan.

— Drumul l-a slăbit foarte mult. L-a apucat malaria.

— Manning are nişte atabrină.

— Acum e prea târziu. Mai bine s-ar odihni.

— Nici nouă nu ne-ar strica!

Rachel îşi coborî vocea.

— Domnul Manning spune că radioul este inutil fară baterii.

Corrigan încuviinţă din cap.

— Da, e ca o barcă fară cârmă!

— Deci toate eforturile noastre au fost în zadar.

— Eu unul nu sunt de aceeaşi părere. Doar suntem în viaţă, nu?

Rachel îi zâmbi.

— Da. Să ştii că eşti un om cumsecade, domnule Corrigan.

— N-am avut de ales. Japonezii mişunau peste tot la *Marakon.*

— Zău, domnule Corrigan? Ai fi putut aştepta foarte bine până ar fi plecat. De ce n-ai facut-o?

— M-da, presupun că ai dreptate, zise Corrigan. Dar fiecare om mai greşeşte în viaţă.

Băgă mâna în rucsac şi scoase o sticlă de whisky. Îi oferi şi ei să bea.

— Ia, o să te mai încălzeşti.

Rachel ezită, apoi trase o duşcă. După aceea, i-o dădu înapoi cu o privire vinovată. Se strădui să nu tuşească.

— Faci progrese. În curând o să devii o degenerată, rânji Corrigan.

— Mulţumesc pentru băutură, domnule Corrigam.

— Cu plăcere, domnişoară Goode.

Sanei îi privea din partea cealaltă a peşterii, cu ochii strălucind în întuneric. Pupilele reflectau tăciunii portocalii ai micului foc. Simţi pericolul pentru prima oară. O sorbea din priviri pe domnişoara albă. Bănuia ea de mai mult timp. Dar acum era sigură.

Ştia despre Corrigan că trăise cu alte băştinaşe, dar n-o deranja, îl interesase numai sexul, bineînţeles, doar era un bărbat alb. Pentru Sanei nutrea cu totul alte sentimente.

Îşi închinase întreaga viaţă lui Corrigan şi era convinsă că într-o zi se va căsători cu ea. Mai erau şi alţi plantatori care se însuraseră cu localnice. Sigur, nu se putea compara cu o femeie albă, dar nu conta. Aşa va fi mult mai respectată de ai ei.

În adâncul sufletului simţea că irlandezul nu se deosebea prea mult de ea. Se potriveau de minune. Se obişnuise cu firea

lui violentă şi cu blândeţea grosolană. Îl văzuse în momentele cele mai rele, când se îmbăta sau când se retrăgea în carapacea lui îmbufnat. Ştia că aceste accese de tristeţe aveau legătură cu anumite lucruri din trecut, pe care dorea să le ascundă. Sigur, îl văzuse şi în clipele de bucurie, când se zguduia de râs, plin de voie bună, molipsindu-i şi pe cei din jur.

Câteodată se purta dur cu ea, dar uneori o alinta tandru, de parcă ar fi fost o mică pasăre în mâinile lui uriaşe.

Îl iubea pe Corrigan. Îi îndrăgea ochii sclipitori, nebunia lui, zâmbetul ştrengăresc şi corpul maroniu atât de masiv. De fapt, Sanei îl adora cu adevărat. Dacă ar fi ştiut, Corrigan poate că s-ar fi speriat de forţa sentimentelor ei. Simţea că l-ar urî la fel de mult pe cât îl iubea dacă ar părăsi-o.

Şi acum, în timp ce-l privea cum discuta cu femeia albă, se hotărî s-o omoare pe Rachel dacă va trebui.

Patrick Corrigan era în toane bune. Tocmai terminase sticla de whisky câştigată de la Manning şi reuşise să-şi alunge gândurile negre din seara trecută.

Îşi aranjară tabăra într-o albie, în inima junglei, departe de poteca folosită în mod obişnuit de băştinaşi. Din vârful unui tek înalt aveau o perspectivă perfectă asupra trecătorii şi a Capului Marmari.

Marşul chinuitor prin noroi, pe cărarea abruptă îi slăbise pe toţi de puteri. Doar Manning rămăsese insensibil la ploaie şi oboseală. Când se lumină de ziuă, îl puse pe Lavella şi pe oamenii săi să construiască o nouă colibă pentru staţia radio şi un punct de observaţie în copac.

Terminară toate pregătirile înainte de apusul soarelui. Trei colibe fuseseră ridicate sub pereţii abrupţi ai văii, cu materialele rudimentare găsite în junglă; una pentru Manning şi staţia radio; una pentru Lavella şi oamenii lui şi alta pentru Corrigan, Rachel şi unchiul ei.

Furtuna se mai domolise în timpul zilei, dar la lăsarea nopţii se deplasă dinspre sud încă o vijelie năpraznică. Corrigan se îngrămădi în colţul colibei, tremurând, în timp ce torentele de ploaie se revărsau peste acoperişul deschis, scurgându-se în pământ.

Un felinar cu sticla fumurie atârna de un stâlp de bambus.

Din partea cealaltă a colibei, Rachel încerca să-i vâre pe gât unchiului ei nişte supă conservată. În ciuda privaţiunilor îndurate pe drum, îşi revenise; febra îl lăsase şi îşi recăpătase cunoştinţa.

— *Curat ghinion!* gândi Corrigan.

Irlandezul deschise cea de-a doua sticlă de whisky, trase o duşcă şi se făcu că nu-i bagă în seamă. Contrar celor spuse lui Rachel, adevărul era că începea să regrete impulsul lui de moment. Se întreba ce-l determinase oare să-l salveze pe Manning de japonezi: ura faţă de Heydrich sau vreun instinct ascuns?

Indiferent ce ar fi fost, începea să-şi dea seama că greşise.

Acum era prins în capcană; pe o insulă umedă, înţesată de ţânţari, cu un martir şi un preot, şi n-avea nici o idee ce va urma. Se proteja instinctiv, consumând tot mai mult alcool. Hotărî să-şi petreacă timpul cât mai plăcut posibil.

Manning intră înăuntru. Şuviţe subţiri de păr i se lipiseră de frunte.

— Ce faci, eşti ocupat cu războiul? îl întrebă Corrigan.

Manning se facu că nu-l aude şi ridică sticla goală de Johnny Walker care zăcea la picioarele sale.

— Doamne Sfinte, Patrick! Ai băut-o pe toată!

— Să ştii că am început-o şi pe cealaltă, bătrâne, îi spuse Corrigan, sorbind cu nesaţ din ea.

— Eu zic c-ar fi mai bine s-o iei mai încet.

— Nu văd de ce. Doar n-am altceva de făcut.

Manning se lăsă pe vine, ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă.

— Am o problemă, prietene!

— Ştiu. Nu funcţionează radioul. Nici nu merită să-l mai despachetezi. Oricum nu-i treaba mea!

Manning îşi coborî vocea, vorbind pe un ton conspirativ.

— Trebuie sâ transmit din nou, Patrick. Doar o exista un loc pe insula asta de unde să iau nişte baterii!

— Păi de ce nu-i faci o vizită lui Heydrich? îi sugeră Corrigan înghiţind încă o gură de whisky.

— Heydrich?

— Are patru baterii noi în magazia pentru bărci. Le-am văzut cu ochii mei. Presupun că le păstrează pentru yachtul lui.

— Exact de ce avem nevoie.

Îl privi agitat pe Corrigan.

— Ce zici, ne ajuţi?

Corrigan lăsă sticla jos şi se holbă la el.

— La ce să vă ajut?

— O sa-l trimit pe Lavella şi oamenii lui să aducă bateriile. Vreau să-i însoţeşti. Ştii mai bine cum să te descurci decât oricare om de aici.

Corrigan scutură din cap hotărât.

— Nu, nici nu mă gândesc. Pe acolo este plin de japonezi. Dacă vrei să te joci de-a soldaţii, n-ai decât. Doar nu este războiul meu. Ţine minte!

Manning îl bătu blând pe umăr. Când îl privi, nu se simţea nici o umbră de reproş în glasul lui.

— Bine, bătrâne. Te înţeleg. Doar ne-ai ajutat destul şi aşa!

Corrigan clătină din cap dezgustat. Ştia că Manning o să se ducă el însuşi după baterii. Omul era obsedat de afurisita aia de staţie radio. Or să-l omoare, ce mai!

Până la urmă, japonezii vor da de ei. Dacă n-ar fi fost Corrigan, ar fi murit cu toţii. În curând, vor trimite avioane să-i caute; sau unul dintre băştinaşi va trăda noua ascunzătoare, pentru bani sau de frică. Era inevitabil.

Îşi imagina sfârşitul lui Manning. Aplecat deasupra staţiei radio... Strigăte şi o rafală neaşteptată de mitralieră când soldaţii japonezi se vor năpusti din junglă. Lavella şi oamenii lui vor lupta eroic, dar în curând se va termina totul. Cel mai bun lucru la care se putea aştepta Manning era să fie ucis rapid de un glonte.

Însă, dacă japonezii îl prindeau viu...

Corrigan privi întristat coliba slab luminată. Rachel se aplecase peste targa unchiului ei. Îl observă şi ridică ochii zâmbindu-i.

Irlandezul se încruntă şi se uită în altă parte.

— Ştii, îmi pare rău, Manning. Aş vrea să te ajut, dar asta este!

— N-are rost să te scuzi, bătrâne! zise Manning vesel, întorcându-se să iasă din colibă.

Apoi, ca şi când şi-ar fi amintit de ceva, se întoarse şi spuse:

— Păcat! Era probabil singura ocazie să scapi de pe această insulă afurisită.

— Ce vrei să spui?

— Păi, de îndată ce pun staţia în funcţiune, voi aranja ca Părintele Goode şi nepoata lui să fie evacuaţi.

— Şi cum dracu' o s-o faci?

Manning se aşează din nou pe vine. Corrigan recunoscu inocenţa prefăcută de pe chipul său. Acum regreta că-i fusese milă de el.

Manning era un ticălos afurisit.

— Cu ajutorul unui submarin, spuse Manning. Americanii s-au oferit să mă evacueze când doresc. Desigur, voi rămâne aici cât va fi nevoie. Dar Părintele Goode are nevoie urgentă de îngrijire medicală şi n-o pot obliga pe domnişoara Goode să rişte alături de noi. S-au orientat greşit de la început când s-au hotărât să vină aici.

— Păi tocmai asta încercam să le explic şi eu.

— Ai avut dreptate.

— Hai, zi înainte, Manning! Care este târgul?

— Urât cuvânt, Patrick, bătrâne! Nu este vorba de un târg, ci doar de o sugestie. Aş putea să mă duc chiar eu după baterii, dar nu sunt la fel de talentat ca tine. Şi este posibil să nu mă mai întorc. Fără mine, vei înţepeni aici, cu Părintele Goode şi nepoata lui. Iată de ce îţi sugeram să aduci bateriile.

— Şi dacă... dacă ţi le aduc. Poţi să ne scoţi de pe insula asta blestemată?

— Aşa cred, zise Manning vesel. Deci, ce zici, bătrâne?

Corrigan înşuruba la loc capacul sticlei de whisky.

— Când plecăm?

31

Hotărâseră ca irlandezul, sergentul Lavella şi cei şase jandarmi ai săi să se ducă pe plantaţia lui Heydrich, în timp ce japonezii răscoleau dealurile în căutarea lor. Trebuiau să ia bateriile şi s-o şteargă în mare viteză de la *Marakon.* Dar, a doua zi de dimineaţă, când Corrigan şi Lavella se târau pe coate şi genunchi printre cocotieri, la două sute de yarzi de bungalow-ul lui Heydrich, îşi dădură seama că nu va fi atât de simplu.

Heydrich şi japonezii se aflau deja acolo.

Corrigan nu mai înţelegea nimic. Crezuse că Heydrich şi aliaţii săi măturau jungla în căutarea lor; n-avea de unde să ştie că locotenentul Kurosawa îl convinsese din prima zi pe Tashiro să renunţe la o asemenea expediţie inutilă.

Irlandezul se întreba cât timp vor mai zăbovi japonezii pe plantaţie. Doamne, dacă se hotărau s-o folosească drept bază temporară?

Briza de seară îi aduse în nări mirosul unui japonez. Era foarte ciudat, semăna cu fânul umed. Nu se vedeau decât vreo zece, ceilalţi luau probabil cina în bungalow.

Din câte îi ştia pe japonezi, aceştia se instalaseră mai mult ca sigur în dormitorul lui Heydrich, se gândi el cu satisfactte.

— Lua-i-ar dracu'! zise Corrigan cu voce tare.

— Vom omorî japoni? îi şopti sergentul Lavella, plin de speranţe.

— Sigur. Dacă am avea un regiment de paraşutişti în spate, îi răspunse Corrigan.

Privi în jos. Oamenii lui Lavella stăteau întinşi pe iarbă, la câţiva paşi în spatele lui.

Erau înarmaţi cu puşti vechi şi ciudate care nu foloseau la nimic într-o eventuală confruntare cu Arikasele niponilor. Mannlicher-ul lui Corrigan era singura armă modernă pe care o aveau la dispoziţie. Corrigan intenţiona să evite pe cât posibil deschiderea focului, în ciuda evidentei dezamăgiri a sergentului Lavella.

— Noi mers casă baterii? îl întrebă sergentul Lavella.

— Eşti tare nerăbdător, nu-i aşa?

Corrigan încuviinţă din cap şi cei şapte oameni se târâră către magazie.

Acolo se aflau doi soldaţi, care se aşezară pe chei, cu puştile între genunchi, fumând liniştiţi. Briza le purta glasurile până departe. Nu le păsa. De fapt ei erau vânători, nu? Nu se aşteptau în nici un caz să fie atacaţi.

Corrigan se gândi că va fi simplu să se ocupe de ei. Dar trebuiau să aştepte lăsarea nopţii.

Sergentul Lavella îşi scoase cuţitul şi facu nişte gesturi sugestive, arătând cum le va tăia gâtul.

Corrigan îl aprobă.

— Da, în ordine. O să aşteptăm până se înserează. Pe urmă, îţi dau voie să sari pe ei.

Irlandezul clătină din cap. Era fericit că Lavella nu trecuse de partea japonezilor.

Şi, ca norocul lor să fie desăvârşit, se ridicase pe cer o lună plină şi strălucitoare. Atârna deasupra oceanului, ca un uriaş clopot de marmură, scăldând într-o lumină argintie magazia şi cocotierii. De parcă ar fi suspendat un felinar pe chei, cu faţa spre golf.

Corrigan merse tăcut în zig-zag, printre copaci, cu un cuţit lung, strâns în mâna dreaptă. De partea cealaltă a crângului, auzea un zgomot îndepărtat, ca un ţipăt de maimuţă. Era Lavella, care le semnala poziţia sa.

Cei doi soldaţi trăncăneau şi râdeau liniştiţi. Ştiau că duşmanul se afla la zeci de mile depărtare, undeva în munţi. După o oră, unul dintre ei se duse după un copac să se uşureze. Tocmai asta aştepta şi Corrigan; Lavella se instalase deja între palmieri, gata să pună mâna pe el.

Camaradul său se aşează în capătul digului, cu puşca pe genunchi şi îşi aprinse o ţigară. Corrigan se strecură la marginea luminişului, mascat de dig. Japonezul stătea cu spatele la el.

Corrigan ezită. Nu-i stătea în fire să ucidă. Gândul că va trebui să înfigă cuţitul în gâtul cuiva nu-i făcea deloc plăcere. Prefera să-l izbească în cap cu prăselele.

Irlandezul se ridică încet în picioare şi ajunse la câţiva metri de santinelă. În clipa aceea, îi îngheţă sângele în vine. Prin umbra copacilor îl zărise pe sergentul Lavella înşfăcându-l de umeri pe celălalt japonez. Lama lată a cuţitului sclipi în lumina lunii.

Soldatul de pe chei îl văzu şi el.

Corrigan alergă şi-i puse mâna uriaşa la gură să nu ţipe. Apoi ridică cuţitul.

Dar japonezul se dovedi mai rapid. Luă arma cu amândouă mâinile şi o aruncă peste cap, cu un gest reflex.

Corrigan se lovi cu încheietura mâinii de ţeava puştii şi scăpă cuţitul. Se roti în aer şi ateriza pe covorul de viţă de sub palmieri.

Gemând de durere, îşi încleşta mâna stângă pe gura omului care se zbătea din răsputeri, iar cu cealaltă încercă să-i smulgă puşca. Deodată, japonezul dădu drumul armei, în acelaşi timp îşi înfipse coatele în spate şi-l lovi în coaste pe irlandez.

Corrigan se îndoi de mijloc, scăpă puşca, izbit de încă două lovituri sub inimă.

Santinela se sculă în picioare şi Corrigan căzu într-o parte în iarbă.

Când îşi ridică privirea, îl văzu pe soldat cu puşca pe umăr. Corrigan se trezi holbându-se în ţeava Arikasei, în timp ce japonezul se pregătea să apese pe trăgaci.

Corrigan simţi ceva tare sub mâna stângă. Era cuţitul! Îl apucă disperat şi-l aruncă cu toată forţa, rostogolindu-se în acelaşi timp din bătaia puştii.

Cuţitul zbură peste capul soldatului. Acesta se trase instinctiv înapoi şi gloanţele ricoşară în copaci. Înainte să apuce să-şi încarce arma, o mână întunecată îi astupă gura şi un cuţit sclipi în beznă. Se prăbuşi cu faţa la pământ, iar sergentul Lavella se aplecă peste el.

Corrigan se ridică în genunchi şi luă arma. Fu surprins să constate că-i tremurau mâinile.

— Trebuia să mă aştepţi să-l lichidez şi pe urmă să acţionezi, îl apostrofă el pe Lavella.

— Te-ai mişcat prea încet! îi reproşa sergentul. *Japonii* terminat! Trebuie omorât pe toţi.

Oamenii lui Lavella o luaseră la fugă spre magazie, tropăind cu cizmele lor pe chei.

— Ar fi bine să ne grăbim! zise Corrigan.

Dar îndemnul său se dovedi inutil.

Din bungalow răsunau strigăte, în timp ce soldaţii japonezi ieşeau din bucătărie. Corrigan văzu un bărbat gras în costum alb alergând pe verandă şi arătând agitat spre magazie.

— Şi când te gândeşti că nu voiam decât să fiu lăsat în pace, bombăni Corrigan şi îşi aruncă puşca de umăr.

Acum era prea târziu să mai dea îndărăt. Vor trebui să găsească un mijloc de scăpare.

Când ajunseră la magazie, japonezii împânziseră deja cărarea. Gloanţele zburau în jurul lor. Unul dintre jandarmi scoase un strigăt şi căzu.

Corrigan îl prinse de braţe şi-l trase înăuntru. Îi picura sânge pe scânduri.

Lavella şi ceilalţi se îngrămădiseră în magazie, de-o parte şi de alta a uşii, ripostând feroce.

Irlandezul îi făcu semn lui Lavella.

— Acum chiar c-am dat de dracu'! N-o să mai ieşim de aici în veci.

— Ba, descurcat foarte bine! mormăi Lavella.

Se aplecă să examineze rana jandarmului. O spumă roşiatică i se prelingea pe buze.

— Foarte grav, zise Lavella. I-a atins plămânul.

Omul deschise ochii. Lavella îi spuse cât se poate de grijuliu:

— Tu mort!

Luna argintie, încadrată de uşile deschise ale magaziei, sclipea pe apele albastre ale golfului ca o picătură înrămată. Arunca o lumină ireală asupra micii clădiri din lemn şi, pentru o clipă, lui Corrigan i se păru că are halucinaţii. *Shamrock* plutea liniştită pe ocean lângă *Deutschland.*

— Probabil că japonezii au venit cu ea până aici, zise Corrigan cu voce tare.

— Noi murit! îi strigă sergentul Lavella. Nu bine deloc!

De parcă ar fi vrut să sublinieze previziunea sa sumbră, unul dintre oamenii săi strigă şi căzu într-o parte pe scânduri, cu sângele ţâşnindu-i din umăr. Altul îi luă locul la uşă, în timp ce gloanţele continuau să ciuruiască pereţii subţiri ai magaziei.

— Pune-ţi oamenii să încarce bateriile pe *Shamrock,* îi strigă Corrigan lui Lavella. O să ne îmbarcăm imediat.

Lavella împărţi câteva ordine. Doi dintre oamenii săi săriră în picioare şi târâră bateriile pe puntea şalupei *Shamrock.* Când terminară, Corrigan le spuse să urce la bord.

Irlandezul îi dădu Mannlicher-ul lui Lavella.

— Ţine-i departe cât poţi mai mult! îi strigă eL

Intră în cabina *Shamrock*-ului şi porni motoarele. Lavella se aruncă pe podea, lângă jandarmul rănit, şi îşi descarcă puşca în soldaţii care înaintau, oprindu-i în spatele primei linii de cocotieri.

Corrigan desfăcu odgonul şi alergă în magazie să-l ia pe sergentul Lavella.

— Ce-i cu el? întrebă irlandezul arătând spre bărbatul rănit la plămâni.

Bingiti zăcea pe spate cu gura scăldată în sânge. Îşi deschisese ochii şi întinsese mâna după Mannlicher.

Lavella i-o încarcă, i-o puse în braţe şi-l rostogoli pe burtă.

Îi şopti ceva la ureche. Pe urmă se ridică în picioare şi sări cu Corrigan în şalupă. Irlandezul mări turaţia motorului şi îndreptă barca spre ocean; avea ciudata senzaţie că naviga spre lună.

De îndată ce micuţa ambarcaţiune îşi croi drum în larg, ţărmul fu scăldat de lumini.

Răpăitul armelor devenise asurzitor. Corrigan se culcă pe burtă în cabină, în timp ce gloanţele zdrobiră geamurile, înfigându-se în lemn.

Întinse o mână pe cârma vasului şi se uită înapoi. Soldaţii japonezi alergau pe chei, spre magazie. Nu se auzea nici un răspuns din partea lui Bingiti.

Bietul de el, o fi murit! se gândi Corrigan.

Japonezii vor porni imediat motoarele Diesel de pe *Deutschland* şi vor veni după ei. Ce păcat că nu avuseseră timp să scufunde yacht-ul lui Heydrich...

În clipa aceea, magazia explodă într-un vârtej portocaliu. O ciuperca de fum negru se răspândi pe cerul nopţii.

— Doamne Sfinte! murmură Corrigan.

— Caporalul Bingiti, îi explică Lavella. I-am spus să tragă în canistrele cu benzen. Gata cu barca! Gata cu japonii!

Acum răpăitul de pe ţărm devenise sporadic. Se îndepărtau deja spre reciful care păzea golful. Peste câteva clipe vor ieşi din raza de acţiune a japonezilor.

— Ei, am trecut peste ce era mai rău, zise Corrigan. Nu ne-a mai rămas decât să cărăm bateriile cinci mile prin junglă, cu japonezii pe urmele noastre. Grozav, n-am ce zice!

Corrigan cunoştea apele din jurul insulei Santa Maria ca pe propriul lui buzunar, hărţile Amiralităţii i se întipăriseră foarte clar în minte. Se îndreptă către nord, spre Capul Marmari. Putea să lase *Shamrock-ul* acolo, în apele puţin adânci ale golfului, la est de sat. Muntele Tahunga se afla la cinci mile sud-vest.

Când intrară în golf, Corrigan sesiză imediat că ceva nu era în regulă. Poate că îi şoptiseră valurile sau poate că era un al şaselea simţ. Se zgâi în beznă, încordat.

Încetini turaţia motoarelor şi lăsă şalupa să plutească înainte peste recifuri.

— Pe unde o luăm? îl întrebă sergentul Lavella, simţind şi el că se întâmplase ceva.

— Nu ştiu, răspunse Corrigan. Ceva nu este în regulă.

Lavella şi oamenii săi aşteptau la pupa, privind temători ţărmul întunecat. *Shamrock* înainta cu motoarele uruind în apele lagunei.

Apoi Corrigan zări ceva strălucind în valuri prin razele argintii ale lunii.

— Un rechin?

— Un peşte zburător?

Încercă să străpungă întunericul şi deodată îşi dădu seama îngrozit.

— O epavă! tresări el.

Luna plină se reflecta pe resturile bombardierului japonez, strălucind în apele puţin adânci ca oasele unei balene. Corrigan roti *Shamrock*-ul, încercând să ocolească.

Era un loc prea îngust pentru manevre. Auzi scrâşnetul îngrozitor al metalului şi lemnului când cala navei se frecă de reciful de corali. Apoi se zgudui violent şi se clătină.

Se opri brusc în cele din urmă, aruncându-i pe toţi pe punte. Corrigan mări la maximum turaţia motoarelor şi încercă să smulgă vasul de pe recif. Cala tremură şi apele se învolburară înjur, dar nu se clinti din loc.

— Gata, terminat?

— Se pare că da, zise Corrigan. Ne-am împotmolit!

Se uită la ceas. Peste câteva ore se va lumina de ziuă şi avioanele japoneze îi vor repera imediat.

— Pe unde o luăm? îl întrebă Lavella.

— Nu există decât o singură soluţie, îi spuse Corrigan. Se pare c-o să ne udăm cizmele.

Rachel stătea în uşa colibei şi-l urmărea pe Manning. Se aşezase pe o cutie goală şi contempla staţia radio tăcută şi nefolositoare. Îşi scoase binoclul din jurul gâtului şi-l aşeză pe masă, lângă el.

Era devreme dimineaţa, dar cămaşa kaki începuse deja să se păteze în spate. Se aplecă înainte, cu capul în mâini.

— Te simţi bine? îl întrebă Rachel.

Manning se întoarse uimit. O văzu şi se strădui să zâmbească.

— Da, mă simt bine. Sunt doar obosit, atâta tot.

— Am auzit bombardierele.

Manning încuviinţă din cap.

— Trei escadroane şi câteva Zero-uri. Mai sunt cinci transportoare care înaintează prin trecătoare. Lovi radioul cu pumnul.

— Se pare că americanii trebuie să se descurce singuri azi.

— Nu putem să facem nimic?

— Nu, fără baterii suntem terminaţi!

Rachel veni şi se aşeză pe una dintre lăzi, lângă masă. Făcu semn cu capul spre staţie.

— Cât de mult îi afecta pe japonezi?

Manning zâmbi trist.

— O, te asigur că le dădea destulă bătaie de cap! Se făcu linişte. Apoi Rachel inspiră adânc şi spuse:

— Eu nu vreau să plec!

Manning rămase uimit.

— Nu înţeleg!

— Nu vreau să plec de pe insulă. N-ai decât să-l trimiţi pe unchiul meu cu submarinul. Şi pe Corrigan la fel! Pe mine însă te rog să mă laşi aici, să te ajut! Nu mă tem!

Manning se holbă uluit. Cine era ea de fapt? O fată de nouăsprezece-douăzeci de ani? Nu putea să tolereze aşa ceva. În plus, fusese educat în ideea că femeile nu aveau ce căuta în război.

— Nici nu mă gândesc, zise el cât se poate de simplu.

— Pot să fac exact ce faci şi tu!

Manning zâmbi sumbru.

— Probabil că ai dreptate. Dar tot nu sunt de acord. În orice caz, îţi admir curajul!

— Unchiul meu m-a învăţat întotdeauna să nu fug din faţa greutăţilor.

— Mai bine l-ar fi învăţat şi pe Patrick!

Rachel se încorda.

— Domnul Corrigan nu este lipsit de curaj!

— Da, bineînţeles! Ştiu asta! zise Manning, surprins că Rachel sărise imediat să-i ia apărarea irlandezului.

— N-am vrut să spun asta!

— Atunci ce-ai vrut să spui?

— Poate că ar fi mai bine să-i pui această întrebare lui Patrick.

Rachel îl studie cu atenţie pe Manning.

— Se pare că ştii multe lucruri despre el!

— Poate, dar asta nu înseamnă că îl şi înţeleg. Sunt de câtva timp pe această insulă şi am avut de multe ori ocazia să discutăm. Mi-a povestit despre diavolii din capul lui. Şi noi îi avem pe-ai noştri, bineînţeles! Dar nu se compară cu ai lui Patrick!

Manning tăcu. Rachel ştia că nu trebuia să insiste. Manning era un englez desăvârşit, care n-ar fi trădat încrederea altui om!

Se duse la uşa colibei.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

— A, nu trebuie să-ţi faci griji în această privinţă. Se va întoarce cu baterii cu tot! Indiferent de alte lucruri, Patrick ştie să se descurce.

Ajunseseră în tabără a doua zi după-amiază.

Merseseră toată ziua şi jumătate de noapte, cărând pe umeri preţioasele baterii; îşi jupuiseră pielea, iar doi dintre oamenii lui Lavella aveau arsuri pe braţe şi mâini din cauza acidului.

Corrigan aşteptase refluxul. Peste puţin timp, înotând prin apa până la brâu, porniseră spre ţărm cu valoroasa lor încărcătură, înveliseră bateriile într-un impermeabil vechi, recuperat de Corrigan din cabina şalupei.

Când au ajuns în sfârşit în tabără, erau epuizaţi. Fuseseră nevoiţi să-l lase în urmă pe caporalul rănit. Pierduse mult sânge şi leşinase.

În momentul în care-şi făcură apariţia, Manning se afla în coliba staţiei radio. Nota mişcările vaselor observate în trecătoare în dimineaţa aceea, în carneţelul lui cu coperţi de piele. Când Corrigan păşi în luminiş, ieşi din colibă cu mâinile în şold, zâmbind satisfăcut.

— Am adus bateriile, îl anunţă irlandezul.

— Grozav! exclamă Manning. Ştiam că pot conta pe tine.

Apoi, fară să mai scoată vreo vorbă, intră la loc în colibă.

33

Wolfgang Heydrich privea ruinele fumegânde ale magaziei sale şi îi venea să plângă. Buza de jos îi tremura de furie, în timp ce se holba la pilonii carbonizaţi şi la scheletul şalupei *Deutschland.* Acum zăcea pe fundul oceanului în cele cincisprezece picioare de apă sclipitoare.

Îl înjură pe Corrigan în limba sa natală. Apoi scuipă în apă amarul care-i venea pe gât. Cadavrele celor cinci soldaţi japonezi fuseseră înşirate lângă chei. Începuseră deja să miroasă. Erau acoperite cu o prelată kaki plină de muşte.

Heydrich strâmbă din nas dezgustat şi o luă înapoi pe potecă, spre bungalow. Îl găsi pe Tashiro stând de vorbă cu Kurosawa pe verandă. Ofiţerul japonez se albise la faţă de furie, dar Heydrich era mult prea preocupat de propria sa nenorocire ca să-şi dea seama.

Kurosawa îl zări primul pe plantatorul german. Se opri la jumătatea frazei şi îl privi fix.

— Da, ce doreşti?

— Întreabă-l ce are de gând cu yacht-ul meu! zise Heydrich.

Tashiro se întoarse spre el. Se holba ameninţător cu ochii lui negri, dar Heydrich hotărâse să nu se lase impresionat. Doar era un arian din rasa superioară a lui Hitler. N-o să le permită acestor barbari galbeni să-l trateze ca pe un băştinaş.

— Tashiro-san nu vorbit acum! zise Kurosawa.

Heydrich îl ignoră.

— Întreabă-l ce are de gând cu yacht-ul meu.

Kurosawa tăcu încăpăţânat. Nu intenţiona să-i traducă nimic lui Tashiro. Ştia cum ar reacţiona colegul său. Nu-l înghiţea pe plantatorul grăsan, dar se săturase de violenţe.

Din păcate pentru Heydrich, Tashiro pricepu despre ce era vorba. Pentru o clipă, zâmbi cinic. Apoi îşi trase brusc sabia din teaca de piele prinsă în jurul taliei. Heydrich zbieră când vârful ascuţit i se înfipse sub bărbie.

Căzu pe scândurile de lemn. Tashiro îl ţintui acolo, turbat de mânie.

Vârful săbiei îi pătrunse în piele şi plantatorul simţi cum i se scurge sângele pe gât şi pe cămaşă. Nici nu îndrăznea să

respire. Îşi aţintise privirile asupra lamei de oţel. Ştia că Tashiro i-ar fi retezat arterele dacă şi-ar fi mişcat puţin mâna la dreapta sau la stânga.

Trecură câteva secunde sau chiar minute. În cele din urmă, Heydrich se uită drept în ochii călăului său. Tashiro îl privea amuzat. Neamţul îşi dădu seama îngrozit că se gândea dacă să-l omoare sau nu.

Heydrich nu mai trecuse niciodată prin asemenea spaimă. Încercă să vorbească, dar nu reuşi; murmură nişte vorbe fără şir ca un muribund.

Apoi simţi cum i se scurge ceva umed şi fierbinte pe cracul stâng al pantalonului. Făcuse pe el.

Acest act involuntar îi salvase viaţa. Tashiro văzu pata din regiunea vintrelor şi pufni în râs.

Încântat şi satisfăcut, îşi puse sabia la loc în teacă. Pe urmă, cu o mişcare bruscă, îl înşfacă de guler pe Heydrich, aruncându-l pe treptele propriului său bungalow.

Tremurând de frică, Heydrich se ridică cu greu în picioare şi o luă spre hambarele cu copra. Peste câteva minute, Kurosawa şi Tashiro auziră ţipetele unei fete undeva în colibele servitorilor. Era Alice Melema'a.

Heydrich găsise în sfârşit o fiinţă pe care să-şi reverse supărarea şi umilinţa.

34

Era exact ora şase.

Mitchell stătea lângă radio. Shoup îşi puse căştile pe urechi. De-abia aştepta să deschidă staţia. Se adunaseră încă vreo zece piloţi. Se îmbrăcaseră deja în costum de zbor, gata să plece în misiune.

Mitchell sorbea nişte cafea dintr-o cană de tablă. Nu ştia de ce, dar marginea de aluminiu era întotdeauna cu zece grade mai fierbinte decât conţinutul. Îi făcea bine să bea lichidul cald; aşa resimţea mai puţin efectele zorilor reci de la tropice.

În cameră domnea o atmosferă de nelinişte. După aproape şase săptămâni de teroare, oamenii de la Guadalcanal întrezăriseră prima umbră de speranţă. Trecuseră testul cel mai dur, imediat după apusul soarelui. Distrugătoarele japoneze din

Canalul Skylark[21] declanşaseră un baraj de foc timp de douăzeci de minute, atacând poziţiile Marinei pe culmea de est a pistei de aterizare de la Henderson. Apoi se instalase o linişte ciudată. O flamă roşie învăluise coasta, scăldând jungla din jur într-un roşu sângeriu. La puţin timp după aceea, strigătele *Banzai* şi pârâitul petardelor despicară noaptea. Japonezii atacaseră Compania Baker[22] a lui Mike Edson Cel Roşu.

Timp de două nopţi, Mike şi oamenii lui ascultaseră în corturile lor cum larma bătăliei se apropia tot mai mult. Soldaţii Marinei fuseseră aruncaţi de pe culme. Edson reuşise în cele din urmă să-i respingă pe japonezi, deschizând focul cu mitralierele Howitzer. Măcelărise inamicul cu artileria de la numai cincizeci de yarzi. Tunurile trăgeau cot la cot cu infanteriştii, aceeaşi tactică folosită cu optzeci de ani în urmă la Pittsburg, în bătălia de la Bull Run.

A doua zi de dimineaţă, Mitchell îi văzuse pe supravieţuitorii Companiei Baker, întorcându-se cu ochii înroşiţi, plini de viziuni apocaliptice. Sleiţi de puteri, renunţaseră să-şi urmărească duşmanul înfrânt. Japonezii lăsaseră în urmă şase sute de morţi. Soldaţii marinei botezaseră locul Culmea Sângeroasă.

În ziua următoare, Forţele Navale străpunseră încercuirea. Amiralul Kelly Turner pierdu purtătorul de avioane *Wasp*[23] dar ajunse în cele din urmă la Iron Bottom Sound cu A Şaptea Divizie de puşcaşi marini şi o mie tone de alimente.

Celălalt factor care contribuise la înclinarea balanţei în favoarea americanilor fusese fără îndoială Meteorologul.

Avioanele *Wîld Cats*[24] *Grumann* din Forţa Aeriană Cactus erau inferioare Zero-urilor japoneze. Nu se comparau nici ca viteză, nici ca uşurinţă în manevrare. Dar avioanele japoneze ajungeau la Guadalcanal cu rezervoarele aproape goale. Veneau de departe, de la Kavieng sau Rabaul, încetinite de cantitatea suplimentară de combustibil pe care trebuiau s-o care.

Conta însă foarte mult că Mitchell şi oamenii săi ştiau când sosesc. Singurul mod de a contracara performanţele superioare ale Zero-urilor era să le ataci de deasupra; faptul că

---

[21] Ciocârlia (engl.). *(n.t)*
[22] Brutar (engl.). *(n.t)*
[23] Viespe (engl.). *(n.t.)*
[24] Pisici sălbatice (engl.). *(n.t)*

Meteorologul îi anunţa cu două ore înainte, le dădea timp să sară în aparatele lor şi să urce la altitudini de treizeci de mii de picioare. Când japonezii ajungeau în cele din urmă pe insulă, escadronul lui Mitchell îi aştepta în aer, gata de atac. În momentul acela, se lăsau asupra lor şi-i făceau bucăţi.

Deşi japonezii îşi dădeau seama ce se întâmplă, n-aveau ce face. Dacă ar fi încercat să zboare în jurul insulelor către nord, nu le-ar mai fi rămas suficient combustibil până la Guadalcanal; iar, dacă ar fi zburat prea sus, ar fi fost reperate de radarele americanilor.

Atâta timp cât Meteorologul continua să transmită, îi secerau fără probleme pe piloţii japonezi.

Deodată, radioul începu să prindă viaţă.

— Bună dimineaţa, aliaţi, aici este Meteorologul. S-au adunat câţiva nori deasupra Bougainville-ului şi Noii Georgii, dar se pare că se înseninează spre nord-est. Acum o jumătate de oră, trei eşcadroane de bombardiere au trecut la est de acest punct. Cam la zece mii de picioare după aprecierea mea. Avioanele de vânătoare se deplasează dinspre Bougainville să le escorteze. Le văd foarte bine. Astăzi o să aveţi multă treabă. Vă urez mult noroc, soldaţi americani! Am încheiat transmisia.

Shoup notă mesajul în carnet şi întinse mâna să ridice telefonul. Când se întoarse, nu mai era nimeni în colibă. Probabil că piloţii o luaseră deja la fugă spre pistă, căţărându-se pe fuselajele măslinii ale avioanelor de vânătoare. Îi aştepta o zi mare.

35

Colonelul Nakamura se aplecă peste biroul din faţa lui, sprijinindu-se cu mâinile de suprafaţa netedă din mahon. Vocea lui ameninţătoare semăna cu şuieratul unui şarpe.

— Cum a fost posibil?

— Oamenii mei nu s-au aşteptat la un asemenea atac, zise Tashiro. Am fost luaţi prin surprindere.

— Da, asta-i clar, îl întrerupse Nakamura.

Se ridică în picioare şi începu să se faţâie prin cameră, cu mâinile strânse la spate. În cele din urmă, se întoarse cu faţa la harta care atârna pe perete.

— Trebuie să fie aici, zise el, indicând zona haşurată cu verde din partea de nord a insulei.

— Chiar în momentul acesta, oamenii mei cutreieră jungla în căutarea englezului.

Nakamura rânji.

— Dar băştinaşii ce zic?

— Jură că nu l-au văzut pe englez. Au promis că n-or să-l ajute. Ştiu ce-i aşteaptă dacă-l prindem în satele lor.

Nakamura plecă de lângă hartă şi se uită pe fereastră, contemplând pătratul de pajişte frumos întreţinut şi valurile înspumegate din golf.

Rămase aşa câteva clipe, încruntat. Tashiro aşteptă respectuos.

— Bătălia de la Guadalcanal nu merge bine pentru noi. Americanii ripostează din ce în ce mai puternic. Comandamentul Superior al Armatei este de părere că inamicul primeşte informaţii referitoare la mişcările noastre pe mare şi pe uscat. Pagubele sunt incalculabile. Nu putem tolera aşa ceva.

— O să-l prindem, Nakamura-san, zise Tashiro.

— Ne-a costat şi aşa destul de mult! pufni Nakamura. Câţi oameni aţi pierdut?

— Cinci morţi, trei răniţi, raportă Tashiro mecanic. Gustul amar al înfrângerii îi învenina sufletul. Sub calmul aparent, era măcinat de o arzătoare dorinţă de răzbunare.

— Câţi v-au atacat?

— Nu pot să apreciez exact. Era întuneric...

— Englezul avea şapte poliţişti înarmaţi pe insulă. Să presupunem că i-au rămas credincioşi. În plus, irlandezul şi preotul au trecut de partea lui. Asta înseamnă cel mult zece oameni. Nu mi se pare o forţă de temut.

— Printre resturile magaziei am găsit corpul neînsufleţit al unui poliţai local.

— Grozav! Halal victorie, n-am ce zice! Deci au mai rămas nouă. Îţi dau încă două plutoane. Fă tot ce poţi să descoperi ascunzătoarea englezului. Trebuie neapărat să-l prinzi!

36

— Cum se simte? întrebă Manning.

— Are nevoie de un medic. Eu una am făcut tot ce m-am priceput.

Rachel se aplecă peste unchiul ei şi slăbi bandajul de la picior. Părintele Goode murmură şi mişcă din cap. Zăcea pe patul de bambus, scăldat în propria-i sudoare. Faţa ca de ceară semăna cu o păpuşă de cârpă.

Manning o urmări cum îl pansa şi se strâmbă. Piciorul se umflase, iar zona din jurul rănii căpătase o culoare vineţie. Când fata îi scoase bandajele, simţi în nări duhoarea cărnii putrezite.

Manning puse o mână pe umărul lui Rachel.

— Americanii mi-au promis că vor trimite un submarin cât mai curând posibil.

— Aşteptăm deja de-o lună. Din zi în zi este mai rău. Dacă mai stăm mult, s-ar putea să fie prea târziu.

Manning se înfurie.

— La Guadalcanal se dă o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Doar n-o să trimită un submarin tocmai acum pentru...

Se opri.

— Pentru un preot prăpădit şi nepoata lui tâmpită.

— N-am vrut să spun asta.

Rachel zâmbi împăciuitor.

— Îmi pare rău. Doar nu ne-ai cerut să venim aici!

Manning ridică din umeri.

— Americanii vor veni cât se poate de repede, zău!

— Ştiu, numai că nu suport să-l văd cum se stinge pe zi ce trece. Chiar dacă o să supravieţuiască, va fi infirm.

Manning nu ştia ce să-i spună. Îşi dăduse de mult seama c-o apreciase greşit. Deşi era atât de tânără, avea nervi de oţel. El unul tremura de frică în fiecare zi, în timp ce această fetiţă nu se gândea la altceva decât la sănătatea unchiului ei.

Exemplul ei îl îmbărbăta.

O să respire uşurat când o să-i vadă la bordul submarinului. Prezenţa lor în tabără reprezenta o răspundere şi o povară suplimentare. Izbucnirile Părintelui Goode în timpul delirurilor sale prelungite cutremurau liniştea nopţii. Manning ştia că ţipetele ascuţite ar putea atrage atenţia patrulelor japoneze, în caz că s-ar nimeri vreuna prin apropiere.

Pe urmă, mai era şi Corrigan, morocănos, imprevizibil şi beţiv. Ca să nu mai vorbim de Sanei, tăcută ca o umbră, cu ochii întunecaţi şi răutăcioşi. Fiecare ameninţa în felul său misiunea

lui. Cea mai periculoasă părea să fie însă tensiunea dintre Sanei şi Rachel. Nu se manifesta pe faţă, dar era cu atât mai primejdioasă. Ce se întâmplase oare?

O privi pe Rachel şi-i spuse:

— Ar fi trebuit să pleci cât mai exista o şansă. Eu unul am încercat să te avertizez.

— Am rămas din aceleaşi motive ca şi tine.

Manning râse acru.

— Zău, nu prea cred!

— Nu toţi îşi riscă viaţa doar pentru Rege şi Ţară. Unchiul meu consideră c-o face pentru Dumnezeu. Eu cred totuşi că are şi un motiv personal.

Manning se încruntă.

— Acesta este un punct de vedere foarte cinic.

— Unchiul Matthew ţine tot timpul să-şi dovedească ceva. Găseşti că este cinic?

— Presupun că nu. De fapt, cred că fiecare gândeşte la fel!

O privi cum termină de bandajat rana, legând-o cu ultimele fâşii de muselină rupte din rochie. Se ridică, netezindu-şi pânza de tapa, de parcă ar fi purtat cele mai bune haine de duminică.

— Spune-mi un lucru, o întrebă Manning. De ce te-a ajutat Corrigan?

— Îl subestimezi, domnule Manning.

— Nu cred. Îl cunosc pe Patrick de când s-a stabilit pe această insulă. Tipul este o haimana şi un şarlatan. Crede-mă, ţi-o spun ca prieten al lui. Dumnezeu ştie ce-o fi la gura duşmanilor.

— Am ştiut să-i trezesc conştiinţa.

— Nu are aşa ceva.

— Atunci, cum îţi explici? îl întrebă Rachel.

Manning se uită în jos stânjenit.

— Presupun că are un motiv personal.

Rachel se făcu stacojie la faţă şi întoarse capul.

— Chiar dacă ar avea, eu oricum nu ştiu nimic, zise ea.

După aceea, se îndreptă spre uşă şi ieşi din colibă.

Cam la patru sute de iarzi de tabără, unul dintre pârâurile montane care alimentează Râul Ngulinni săpase în malul dur de bazalt, formând o albie de partea argiloasă a dealului. De acolo

se revărsa într-o cascadă, căzând de la aproximativ treizeci de picioare, într-un bazin lat şi întunecat.

Aici apa era rece ca gheaţa, ascunsă în spatele unei perdele dese de ferigi şi plante agăţătoare. Rachel venea de multe ori acolo să-şi spele sudoarea junglei aburinde.

În după-amiaza aceea auzise voci pe cărarea îngustă, în timp ce se îndrepta spre albia râului. Îi recunoscu imediat. Erau Corrigan şi Sanei.

Ezită. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă. Probabil că făceau baie împreună. În loc să asculte glasul raţiunii, se trezi mergând înainte. Parcă ar fi atras-o un magnet puternic

Cascada astupa zgomotul paşilor ei. Se afla la numai câţiva metri de marginea apei, când îi văzu. Corpurile lor suple şi maronii contrastau cu verdele undelor. Erau dezbrăcaţi amândoi, cufundaţi în apă până la brâu.

Rachel se lăsă pe vine, cu răsuflarea tăiată.

Corrigan stătea cu spatele la ea. Sanei îşi încolăcise braţele de gâtul lui. Îl stropea cu apă, fugea şi se bălăcea zveltă ca o gazelă.

Corrigan o ajunse şi o trase în jos, în apă, cufundându-se apoi amândoi. Strigau şi râdeau veseli. Sanei încercă să se elibereze, dar Corrigan o apucă de încheietura mâinii şi-o luă în braţe. Deodată, îşi înclină capul şi începu s-o sărute pe gât. Chiotele lui Sanei se transformară în gemete de plăcere. Începu să gâfaie şi-l facu pe Corrigan să-i cuprindă sânul cu gura,

Rachel se înroşi la faţă în timp ce-l privea pe irlandez plimbându-şi mâinile lacom pe corpul fetei. Simţi şi ea cum i se întăresc sfârcurile şi o cuprinde o senzaţie ciudată în zona întunecată dintre picioare. Acest sentiment puternic o facu să scoată un strigăt înăbuşit.

Atunci înţelese cât se poate de limpede că îl dorea pe Corrigan. Da, îl dorea mai mult decât orice pe lume. Nu-i păsa de unchiul ei, de Dumnezeu, de nimic. Îl dorea şi gata.

Ochii lui Sanei sclipeau de plăcere. Gura i se căscase şi scoase ţipătul animalic pe care Rachel îl auzise pentru prima oară în dimineaţa aceea lângă biserică. Deodată, îşi deschise ochii şi o privi drept în faţă, surprinsă şi surâzătoare.

Rachel încremeni pentru o clipă. Apoi, se ridică şi o luă la goană. Alergă până simţi că nu mai poate şi în cele din urmă se

prăbuşi epuizată în genunchi, lângă un copac acoperit cu muşchi. De-abia mai răsufla.

Gâfâitul se transformă în scâncete de disperare şi izbucni în plâns; era ca o eliberare după toate aceste luni de chin şi teroare. Vărsa lacrimi amare, jelind cei douăzeci de ani pe care-i trăise fără să se cunoască pe sine însăşi.

37

Kumasi se chinuise toată noaptea, urmărit de gânduri, ca un câine îngrijorat pentru osul lui. Era nedumerit, trist şi înspăimântat. După-amiaza trecută, unul dintre tinerii satului se întorsese de la pescuit. Venise să-l anunţe că-i văzuse pe japonezi în golf. Acest fapt nu putea avea decât o singură explicaţie. Îl vânau pe *kiap.*

Sătenii de la Capul Marmari ştiau că Manning îşi ridicase tabăra pe dealurile din apropiere. De multe ori, mergeau acolo şi făceau troc, oferind fructe, peşte sau câte un pui sălbatic.

Dar soldaţii *japoni* veniseră şi-i ameninţaseră. Le spuseseră să nu-i ajute pe europeni şi să-i anunţe dacă dădeau de urma lor.

Kumasi ridicase din umeri şi se prefăcuse că nu înţelege.

Băştinaşii nu ştiau cum să se comporte cu japonezii. Trăiseră timp de cincizeci de ani sub protecţia guvernului britanic şi avuseseră parte numai de beneficii. Britanicii le aduseseră medicamente, mărfuri, şi le impuseseră legile *Gubernului,* care puseseră capăt războaielor între triburi.

De aceea le venea greu să se împace cu noii stăpâni. Japonezii impuneau mereu să le care poverile, dar nu-i plăteau niciodată aşa cum făcuse Manning şi ceilalţi *kiap*-i englezi dinaintea lui. Dar, ceea ce-i deranja cel mai mult, era faptul că japonezii le jefuiau grădinile.

În fiecare an, munceau luni de zile să-şi cultive pământul. Smulgeau terenul arabil din ghearele junglei fiindcă trebuiau să-şi hrănească familiile. De obicei, plantau cartofi dulci, taro, banane şi papaya.

Japonezii luau mai mult decât aveau nevoie; distruseseră până şi cocotierii, cărora le trebuie cincisprezece ani să crească, îi doborâseră la pământ să culeagă doar câteva nuci.

Un bătrân din satul lui Kumasi îi găsise pe soldaţi prădându-i grădina cultivată recent cu taro. Legumele erau atât de tinere, încât nu avuseseră timp să se formeze, aşa că nu se puteau mânca. Revoltat, bătrânul încercase să-i oprească.

Îl împuşcaseră ca pe un câine.

Un gest barbar, pe care băştinaşii nu putuseră să-l ierte sau să-l înţeleagă.

Totuşi erau înspăimântaţi. Japonezii ameninţaseră că-i vor executa pe cei care dădeau ajutor europenilor. Dacă soldaţii albi se aflau într-adevăr pe aproape – aşa cum le spusese *kiap*-ul englez –, atunci de ce se mai ascundea în junglă ca un fugar?

Poate că japonezii aveau dreptate – războiul se terminase, iar Santa Maria făcea parte acum din Imperiul Nipon. Celălalt alb, Heydrich, colabora cu japonezii, aşa că s-ar fi putut să fie adevărat.

Băştinaşii fuseseră toţi profund şocaţi de plecarea neaşteptată a albilor. Până atunci, îi consideraseră de neînvins; şi, cu toate că nutreau o oarecare loialitate faţă de *kiap*-ul englez, doreau în primul rând să fie lăsaţi în pace.

Bătrânii satului se adunaseră să discute problema. Unii dintre ei se întrebau dacă mai puteau avea încredere în *kiap.*

În caz că *japonii* descopereau tabăra lui aflată atât de aproape de Capul Marmari, ar fi fost mai înţelept să-l ucidă şi să-l ducă în faţa comandantului japonez.

Îl priveau pe Kumasi, aşteptând confirmarea lui.

Kumasi era *luluai,* căpetenia satului, numit de Manning însuşi. Îşi câştigase această poziţie în primul rând fiindcă ştia englezeşte. Învăţase când era tânăr, pe plantaţiile de trestie de zahăr din Queensland.

Dar acesta nu era adevăratul motiv al influenţei lui Kumasi. Deşi Manning nu ştia, Kumasi deţinea de asemenea şi titlul de Mare Om sau *mumi.* Pentru a obţine această onoare, cheltuise o mare parte din averea sa dând prânzuri festive sau făcând sacrificii impresionante pentru spirite, după moartea fostului şef. De aceea, ceilalţi membri ai tribului îi purtau respectul. Râdeau copios când făcea câte o glumă, îi respectau opiniile şi-l urmau orbeşte. Influenţa şi talentul său de conducător erau se pare nişte calităţi înnăscute.

În afară de bogăţie, *mumi* se putea folosi şi de prestigiul său pentru a-şi lăuda sau certa supuşii. Prin urmare, oamenii din sat îl ascultau în calitate de *mumi,* şi nu de *luluai* al lui Manning.

Kumasi hotărâse deja că nu trebuiau să-l trădeze pe *kiap,* în ciuda pericolului la care se expuneau. Pe lângă faptul că japonezii nu prea făcuseră nimic să câştige încrederea băştinaşilor, Kumasi avea şi alte motive personale. *Kiap*-ul se ascundea împreună cu femeia albă, aceeaşi femeie albă care-i salvase viaţa lui Kumasi, când simţise focul în burtă.

Kumasi enumera motivele cu toată forţa şi elocvenţa de care era capabil, încheindu-şi cu următoarea explicaţie discursul: dacă-i trădau pe englezi, vor trebui să răspundă într-o zi în faţa regelui George.

Ba chiar mai mult decât atât, *kiap*-ul îl avea de partea lui şi pe Părintele Goode, aşa că vor trebui să dea socoteală şi Fecioarei Maria.

Cum ambele fiinţe îşi câştigaseră o importanţă mistică, rivalizând chiar cu spiritele strămoşilor, oamenii din Marmari recunoscură că *mumi* al lor era un om deosebit de înţelept. Prin urmare, reuşi să-şi impună punctul de vedere. În afară de asta, le reaminti că mai există şi misterioasa problemă a mărfurilor pentru negoţ.

Ian Manning putea dormi liniştit. Cel puţin pentru moment.

După această discuţie, Kumasi îl trimise pe fiul său Wesu în tabăra lui Manning, să-l prevină că japonezii se aflau la Marmari. Wesu porni a doua zi, cu noaptea în cap, luând-o spre dealuri, pe potecile bine cunoscute din junglă.

Un papagal viu colorat ţâşni dinaintea lui. Penele sale albastre şi galbene străluceau în razele de soare care străpunseseră bolta verde a copacilor. Wesu mergea repede, croindu-şi drum printre liane şi plante agăţătoare, căţărându-se prin trecătorile înguste, spre buza albiei, unde se întindea tabăra lui Manning.

Deodată, una dintre ferigi se ridică şi-i vârî o armă sub nas. Wesu scoase un strigăt şi căzu în genunchi.

Feriga începu să înainteze spre el. Avea ochii albicioşi şi braţele maronii. Acum îi vorbea.

— Care nume ai tu? îl întrebă feriga.

Şocat, Wesu îşi dădu seama în cele din urmă că feriga nu era altcineva decât sergentul Lavella, unul dintre poliţiştii *kiap*-ului. Îşi atârnase ramuri întregi pe tot corpul. Wesu rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse aşa ceva până atunci.

— Mă numesc Wesu. Vrut vorbit *kiap,* zise el. Venit *japonii.*

Sergentul Lavella lăsă puşca jos şi-l obligă să se ridice.

— Hai, grăbeşte-te, zise el conducându-l în tabără.

Ian Manning simţi cum i se strânge stomacul de frică. Câteodată îşi permitea să uite că japonezii se aflau pe urmele lui. Îşi închipuia că totul nu era decât un joc fantastic pe această insulă frumoasă, acoperită de junglă. Da, uneori reuşea să estompeze realitatea, ignorând coşmarul în ungherele propriei sale imaginaţii.

Dar acum, în timp ce asculta îngrozitoarea relatare a băştinaşului, frica punea din nou stăpânire pe el. Pentru o clipă îi fu imposibil să vorbească. I se uscase gâtul şi i se părea că se sufocă.

Auzi în schimb glasul lui Corrigan.

— Nu mai avem nici o şansă. Ticăloşii ăştia sunt în stare să taie toţi copacii de pe insulă ca să ne găsească. Spuie-le americanilor să ne ia de aici la noapte.

— Imposibil, prietene! îi spuse Manning, surprins de vocea sa calmă.

În realitate, nu era deloc liniştit.

— Şi ce-o să facem, mă rog?

— Să mutăm tabăra.

— Isuse, de-abia am ajuns aici.

— N-avem de ales.

— Dar ce, ai înnebunit? Afurisitul ăla de vicar poate să-şi piardă piciorul din clipă-n clipă. Dacă încerci să-l mişti din loc, s-a terminat cu el.

— Ai vorbit frumos, Patrick.

Se întoarse spre sergentul Lavella, care-i aştepta instrucţiunile cu degetul pe trăgaciul puştii.

— Ia-ţi oamenii şi supraveghează poteca spre satul lui Kumasi. Dar ai grijă să nu tragi. Doar dacă n-ai încotro!

Sergentul Lavella dădu din cap. Înţelesese. Nu va trage decât dacă va fi obligat s-o facă.

Adică în caz că se va isca o ambuscadă.

38

Locotenentul Kurosawa stătea sprijinit de marginea şalupei, urmărind zborul păsărilor bellama, fregatele Pacificului. Se învârteau la prora vasului, graţioase. Înaintea lor, uscatul se întindea ca un deget de smarald în apa verzuie, presărată de corali. Pe ţărm, frunzele palmierilor impunători se înclinau în bătaia brizei.

Vântul aducea pe aripile sale mirosul satului de la Capul Marmari. Simţea în nări fumul lemnului ars, aromele porcului pus la frigare, duhoarea vegetaţiei putrede şi parfumul dulce şi ameţitor al florilor de nucă betel.

Dar Kurosawa nu admira peisajul. Era chinuit de o senzaţie de nelinişte iritantă, persistentă ca bâzâitul unui ţânţar într-o cameră întunecată. Se temea, pentru prima oară de când se înrolase; parcă şi-ar fi presimţit sfârşitul.

Se trezi gândindu-se din nou la pelerinajul pe care-l făcuse în capitala Narei, lângă Kido, înainte să plece la război. Nara era străvechiul oraş unde îşi avea originea budismul din Japonia. Se spunea că îţi aducea noroc dacă urcai în vârful templului din lemn. Aici fuseseră cântate sutrele de călugări chinezi din secolul al optulea. Parcă se mai auzeau şi acum răsunând în aer, printre munţi şi copacii de chiparos...

... corpul omenesc este fragil şi muritor...
... nu are nici o putere, la fel ca şi pământul,
... este instabil la fel ca şi vântul
... este trecător şi sortit pieirii...

— Ce solemn eşti, Kurosawa!

Se întoarse uimit. Era Tashiro.

— Mă gândeam.

— Gândeşti prea mult. Ăsta este defectul tău.

Kurosawa clătină din cap.

— Probabil că ai dreptate, Tashiro-san, murmură el.

Ştia că Tashiro îl dispreţuieşte. Deşi erau camarazi, proveneau din medii complet diferite.

Tatăl lui Tashiro era samurai; tatăl lui Kurosawa era fermier înstărit din Nachioji, de partea cealaltă a oraşului Tokio. Familia lui avea un cal de curse, iar el studiase la colegiul Keio,

o instituţie cu influenţe vestice. Petrecuse câtva timp în Statele Unite la Universitatea din Michigan.

Tashiro nu studiase la colegii. Se instruise la *Rikugen yonen gakko* – o şcoală guvernamentală pentru pregătire militară – când avea doisprezece ani. Armata reprezenta pentru el însăşi viaţa.

Tashiro se înrolase voluntar. Kurosawa fusese chemat sub arme. Tashiro dorea să lupte. Kurosawa nu ştia cum să evite violenţa. Şi, în timp ce Tashiro visa la glorie, Kurosawa dorea să supravieţuiască.

Cu toate acestea, Tashiro dispreţuia şi se temea în acelaşi timp de inteligenţa lui Kurosawa. Camaradul său îi amintea de propria sa slăbiciune. Îndoielile lui Kurosawa îl deranjau mai mult decât voia să recunoască.

— În curând o să punem mâna pe ei, zise Tashiro. De data asta nu ne mai scapă.

— Trebuie să acţionăm cu grijă, Tashiro-san! Avem nevoie de ajutorul băştinaşilor.

— Auzi, băştinaşii! Or să ne ajute fiindcă nu au încotro.

Ca mulţi din generaţia sa, Tashiro considera că cei care nu aparţineau poporului japonez erau *kichibu* – animale. Aşa se explicau atrocităţile armatei japoneze din China.

Kurosawa nu-i răspunse. Ştia că n-avea rost să discute în contradictoriu. Prefera să se cufunde în reflecţiile întunecate ale propriilor sale gânduri.

Şalupa ajunsese la numai câţiva yarzi de plajă. Duduitul înfundat al motoarelor răsună în jurul lagunei şi al colibelor cu acoperişul de stuf, presărate printre palmieri. Când intrară în apele nisipoase, puţin adânci, soldaţii săriră pe ţărm. Tashiro se aşeză în fruntea lor, cu sabia scoasă.

Dar satul era pustiu. Rămăsese doar Kumasi.

— N-are rost! îi spuse Sam Doo locotenentului Kurosawa, în timp ce Tashiro îl chestiona pe băştinaş. Spune că nu ştie nimic despre *kiap*-ul englez.

— Întreabă-l unde au plecat sătenii! insistă Kurosawa.

— Sunt înspăimântaţi. Au fugit.

Acesta era de fapt jumătate de adevăr. Majoritatea tinerilor băştinaşi îl ajutau pe Manning să care staţia radio undeva în munţi, la altitudine mai mare. Bătrânii, femeile şi

copiii se ascunseseră în junglă. Kumasi rămăsese pe loc, sperând să-i convingă pe japonezi să nu dea foc satului. Nu încăpea nici o îndoială că ar fi făcut-o dacă îl găseau pustiu ca acum.

Tashiro trimise câţiva soldaţi să percheziţioneze colibele. Kumasi îl privea temător. Îşi clătina capul zbârcit şi îşi rostogolea ochii în orbite. Cei doi ofiţeri japonezi îşi concentrară din nou atenţia asupra lui Sam Doo. Îl foloseau pe micuţul chinez ca interpret. Vorbea *pidgi,* puţină japoneză şi destul din fiecare dialect al insulei ca să se facă înţeles. Deprinsese folosirea limbilor străine ca rezultat al meseriei sale. Ţinea cârciuma deschisă în Mările Sudului de ani de zile, iar clientela sa era cât se poate de cosmopolită.

— Întreabă-l unde este *kiap*-ul*,* îi spuse Kurosawa lui Sam Doo. Trebuie să ştie!

Micuţul chinez rânji, făcu o plecăciune, se întoarse către Kumasi şi i se adresă în dialectul local.

— Vrea să afle unde se ascunde englezul. Trebuie să-i spui. Zi-i că nu ştii.

Sam Doo nu-i înghiţea pe japonezi.

— Nu ştiu, zise Kumasi.

— Spune că nu ştie, anunţă Sam Doo.

Kurosawa îi traduse lui Tashiro. Locotenentul se încruntă.

Era convins că Manning se afla pe aproape. Dacă avea dreptate, omul acesta trebuia să ştie. Nimeni nu se putea deplasa prin munţi fără să afle băştinaşii, mai ales când cărau staţii radio şi provizii.

Nu se poate aşa, se gândi Tashiro posomorât. *Trebuie să fac din tipul ăsta un exemplu pentru ceilalţi.*

Se auzi un strigăt şi sergentul lui Tashiro ieşi din coliba lui Kumasi cu o eşarfă albă din muselină strânsă în mâna dreaptă. I-o dădu lui Tashiro.

Nepoata misionarului!

Tashiro se întoarse spre bătrân şi i-o vârî sub nas.

— Întreabă-l de unde o are!

— Vrea să ştie de unde o ai, îi traduse Sam Doo. Spune-le să-i ia dracu'!

— Este a nepoatei misionarului, răspunse Kumasi sincer. A lăsat-o cu mult timp în urmă. Mi-a salvat viaţa atunci!

— Ei? întrebă Tashiro.

Sam Doo se gândi repede. Observase că bătrânul şef nu ştia să mintă.

— Zice că unul dintre săteni a cumpărat-o din Vancoro pe un dinte de rechin.

Tashiro se înroşi la faţă. Ochii îi ardeau în cap ca doi tăciuni aprinşi.

— Spune-i să îngenuncheze, zise el.

Kurosawa ezită, apoi repetă ordinul.

Sam Dod se holbă fără să înţeleagă. Se întoarse să-i traducă lui Kumasi. Bătrânul tremură. Privea fix în ochii ofiţerului, presimţind ce o să urmeze.

Se gândi la fata care scosese spiritul rău din el în noaptea aceea, cu multe luni în urmă. Pipăi cu degetele mâinii drepte cicatricea de deasupra vintrelor şi îşi aminti. Viaţa nu-i mai aparţinea. Fata fusese cea care i-o dăruise. Acum îşi va plăti datoria.

Se lăsă încet în genunchi.

Tashiro latră un ordin. Doi soldaţi prinseră braţele bătrânului şi le suciră la spate. Se auzi scrâşnetul oţelului când Tashiro îşi scoase sabia din teacă.

— Spune-i, îi zise Tashiro lui Kurosawa, spune-i că, dacă nu mărturiseşte unde se află englezul, o să moară.

Kurosawa se întoarse spre colegul său.

— Doar n-o să ne războim cu bătrânii! Pune la loc sabia, Tashiro-san.

Sam Doo înţelegea destul ca să priceapă ce se întâmplă.

— Nu ştie unde sunt! exclamă el disperat.

— Hai, spune-i!

Bătrânul şef tremura. Fusese cuprins de convulsii. Mâinile prinse la spate parcă-i ieşiseră din încheieturi. Un fir de salivă i se prelinsese pe buzele pătate de betel. Începu să scrâşnească.

— Ce spune? întrebă Tashiro.

Sam Doo dădu din cap înspăimântat.

— Se roagă strămoşilor, murmură el. Se pregăteşte să moară.

— Foarte bine, zise Tashiro şi ridică sabia deasupra capului.

Lama de metal sclipi sângeriu în razele soarelui de după-amiază, înainte să cadă asupra gâtului bătrânului, tăind tendoanele şi oasele. Corpul decapitat se zbătu şi apoi cei doi soldaţi care-l ţineau de braţe pe Kumasi îi dădură drumul. Trunchiul se prăbuşi la pământ, revărsând valuri de sânge.

Sam Doo se întoarse şi vomită. Kurosawa îşi privi colegul împietrit.

— Ăsta nu-i război! zise el;

— Vorbeşti ca o femeie! îl apostrofa Tashiro.

Şterse lama cu grijă pe frunza lată de palmier şi băgă sabia în teacă.

— Îi vom învăţa pe aceşti oameni cum să coopereze cu noi. Vom pune mâna pe englez. Acum vor vedea ce-i aşteaptă dacă nu ne ascultă. O să aflăm în sfârşit unde se ascunde *kiap*-ul!

Sergentul Lavella se uită pe furiş prin frunzişul cocotierului şi-i privi cum înaintau. Erau în jur de douăzeci de soldaţi şi doi ofiţeri, înşiraţi pe un singur rând, de-a lungul potecii. Trei soldaţi duceau o mitralieră Nambu şi trepiedul ei.

Manning insistase să nu tragă până când japonezii nu ajungeau în tabără. Lavella îşi luase libertatea să se abată puţin de la aceste instrucţiuni. Îşi postase oamenii la pândă, pe cărarea care ducea în satul lui Kumasi. După părerea lui era mai bine să ataci duşmanul decât să te laşi atacat. Lavella descindea dintr-o faimoasă familie de luptători, iar conceptul de retragere tactică îi era complet străin.

În plus, ceea ce vedea nu mai avea nevoie de explicaţii. *Japonii* îl uciseseră cu sânge rece pe *mumi.* Nu putea să-i lase nepedepsiţi.

Lavella îşi dădea seama că el şi oamenii lui erau depăşiţi numeric cu cel puţin patru la unu. Dar avea avantajul atacului prin surprindere şi, aşa cum se întâmplă de obicei în junglă, japonezii nu vor observa de la început că au de înfruntat doar şase inamici.

Vor deschide focul, după care se vor topi în junglă. N-or să le lase timp japonilor să monteze mitraliera. *Kiap*-ul numea această tehnică „trage şi fugi”.

Caporalul alesese cu grijă locul ambuscadei.

La jumătatea albiei acoperite de junglă, deasupra Capului Marmari se întindea un luminiş. Acolo ocupaseră poziţii Lavella şi oamenii săi, în spatele ferigilor şi al copacilor. Bătrânul băştinaş ştia că cei care urcă pe o asemena căldură se opresc întotdeauna în spaţii deschise să-şi tragă sufletul. În momentul acela se vor strânge umăr la umăr şi vor declanşa atacul.

Lavella aştepta cu faţa lipită de ţeava caldă a puştii. Poteca trecea la numai cincizeci de yarzi pe sub el. Ştia că undeva, în masa verde de nepătruns, cei cinci oameni ai săi pândeau la fel de încordaţi. Lavella trebuia să tragă primul. Acesta va fi semnalul. Japonezii nu se aşteaptă la aşa ceva. Vânătorul se va transforma în vânat.

Acum primul soldat al şirului ajunsese foarte aproape. Mergea cu capul în jos, oprindu-se pe poteca abruptă, cu puşca pe umăr, cu faţa strălucind de sudoare, îmbibat de transpiraţie din cap până-n picioare.

Ajunse în luminiş şi se opri, sprijinindu-se de un copac, întinse mâna după sticla de apă, gâfâind.

Peste puţin timp, apăru şi restul plutonului; se răspândiră în luminiş, trântindu-se la poalele copacilor. Alţii îşi dăduseră jos raniţele, căutând sticlele cu apă.

Lavella îi urmărea, alegându-şi ţinta. În cele din urmă, îl găsi. Era ofiţerul cu sabia. Lavella rânji nerăbdător. Acum *japonul* va plăti pentru viaţa bătrânului.

Apăsă cu degetul pe trăgaciul puştii Enfield.

Dar Lavella nu fusese niciodată un ţintaş prea grozav, aşa cum îşi închipuia el. Când trase, smuci ţeava cu mâna stângă, de parcă ar fi încercat să proiecteze glonţul cu mai mare viteză. Şi, în ciuda strădanilor lui Manning din lunile trecute, apăsă cu putere pe trăgaci, în loc să-l declanşeze încet, cu grijă.

Aşa că glontele nu nimeri ţinta; dar, cum soldaţii japonezi stăteau îngrămădiţi unii în alţii, găsi totuşi o victimă. Se înfipse în pieptul unuia dintre militari, omorându-l pe loc.

La cea de-a doua încercare îl lovi pe Tashiro în braţ. Locotenentul căzu pe spate.

Deodată izbucni o larmă asurzitoare de împuşcături, Oamenii lui Lavella deschiseseră şi ei focul. Lavella văzu câţiva soldaţi seceraţi de ploaia de gloanţe.

Ceilalţi japonezi se aruncară în tufişuri, încercând disperaţi să se adăpostească. În panica de nedescris care se crease, unii dintre ei îşi abandonară puştile.

În luminiş zăceau şase oameni. Lavella auzi alt japonez urlând de durere, undeva în hăţişurile dese de sub el. Caporalul nu mai putea de bucurie. Acum era timpul să se întoarcă în tabără, până să se dezmeticească japonezii.

Un glonte despică trunchiul deasupra capului său. Trebuia să se grăbească. Peste câteva secunde împuşcăturile şuierau prin aer. Japonezii trăgeau orbeşte din junglă.

Focul continuă câteva minute, după care îşi dădură seama că duşmanul dispăruse. Sergentul Lavella şi oamenii săi se topiră în jungla deasă. Se pregăteau să înfrunte mânia *kiap*-ului

Rachel intră în coliba lui Corrigan. Îşi scosese o sanda şi se uita la talpa piciorului stâng. Ţinea în mână cuţitul cu mâner de fildeş şi îl ştergea cu grijă de cracul şortului.

— Ian spunea că te-ai rănit la picior.

— Mi-a intrat un ghimpe.

— Vrei să-l scoţi cu cuţitul?

— L-am spălat mai întâi.

— Cuţitul?

— Nu, piciorul.

— N-o să faci mare lucru.

— Ai o idee mai bună?

Rachel nu-i răspunse. Îi smulse cuţitul şi-l aruncă pe jos. Apoi se aplecă, luă piciorul în mână şi-l examina. Vedea foarte clar capul ghimpelui sub degetele mijlocii.

— Dacă-ţi ciopârţeşti pielea cu cuţitul ăla, o şă te infectezi! Lasă-mă să-l scot eu!

Corrigan se sprijini pe coate şi rânji.

— Şi cum intenţionezi s-o faci?

— Cu dinţii.

Corrigan se gândi câteva clipe. În cele din urmă exclamă.

— Da, pare interesant. Cel puţin pentru mine ar fi o nouă experienţă.

— Nu ţi-au rămas prea multe lucruri pe care să nu le fi încercat, nu-i aşa? murmură Rachel.

Îşi înfipse dinţii în carnea din jurul ghimpelui, trăgând cât putea de tare.

Corrigan încercă să-şi elibereze piciorul.

— Isuse!

Rachel se opri să-şi examineze opera. Urmele roşiatice ale dinţilor ei se înfipseseră pe suprafaţa albă a pielii.

— Fără îndoială, practici o medicină barbară, mormăi Corrigan.

— Nu întotdeauna. Depinde de pacient.

Corrigan rânji.

— Îi tratezi aşa pe toţi bărbaţii tăi?

Rachel se mulţumi să studieze piciorul mai departe.

— Cred că te-a bătut soarele în cap, Patrick Corrigan!

— Mă rog, pe toţi prietenii. Doar nu vrei să-mi spui că n-ai avut nici un prieten!

— Am venit aici să-ţi scot ghimpele din picior. Nu să discut despre viaţa mea personală.

Deodată, Corrigan se întinse şi o mângâie pe braţ. Atingerea lui era deosebit de blândă. Fata se simţi şocată; ce mult îi plăcea... Îşi ridică privirile. Se aplecase înainte şi îşi apropiase faţa de a ei. Zâmbea, dar era cu totul altceva decât rânjetul acela ştrengăresc, pe care-l remarcase de atâtea ori. Tandreţea şi căldura lui o luară prin surprindere.

Se trase înapoi, uimită de intimitatea momentului şi îşi înfundă dinţii în piciorul irlandezului.

Corrigan zbieră, dar de data aceasta protestele sale fură astupate de strigătele de afară.

Se întorsese Lavella.

40

Manning stătea pe lada de lemn din colibă şi îşi ştergea transpiraţia de pe faţă cu un prosop înfăşurat în jurul gâtului. Slăbiciunea şi ameţeala puneau tot mai des stăpânire pe el în ultimele zile. Se întreba cât o să mai reziste oare.

Ascultă epuizat relatarea lui Lavella. Nu era la fel de entuziasmat ca sergentul. Deci ucisese nişte japonezi. Şi ce dacă? Vor trimite şi mai mulţi.

— Câţi au pierit? întrebă el din nou.

— Şapte morţi, cincisprezece răniţi, zise Lavella. Ca orice războinic îi plăcea să exagereze.

Corrigan râse amuzat, sprijinit nepăsător de unul dintre stâlpii de bambus.

— Împarte la jumătate şi tot cred că exagerează. Cine ştie, o fi lovit pe vreunul în braţ ş-atâta tot!

Sergentul Lavella îl privi îmbufnat. Deşi se temea de statura impunătoare a irlandezului, nu-i plăcea să fie luat peste picior de fiecare dată.

— Doar ţi-am spus să nu tragi decât dacă eşti pregătit s-o faci.

Sergentul Lavella prefera să tacă. Nu înţelegea în ruptul capului de ce micuţa cutie neagră în care vorbea Manning în fiecare zi era mai folositoare decât puşca lui. El unul cunoştea doar o singură posibilitate eficientă de a scăpa de duşman.

— Ei, acum tot nu mai poţi îndrepta lucrurile, zise Corrigan. S-au lămurit unde ne aflăm şi vor răscoli toată jungla până or să ne găsească.

— Ai pierdut vreun om? îl întrebă Manning.

— Un tip nou-venit, zise Lavella ruşinat. Caporalul Volulu.

— Doamne Sfinte! Dacă au pus mâna pe el!

— Nu; avut grijă, nu vorbit, spuse Lavella. Bun băiat!

Manning clătină din cap.

— Nu putem risca. Vom schimba locul de tabără acum, la noapte.

— Sunt pentru prima oară de acord cu tine, prietene!

Manning privi dezgustat.

— Mulţumesc, sergent Lavella. Nu mai am nimic de adăugat.

Sergentul Lavella salută reglementar şi ieşi.

După ce plecă, Patrick Corrigan trase una dintre cutiile de lemn şi se aşeză lângă Manning. Englezul îşi pironise privirile în pământ. Ţinea capul plecat, iar umerii i se încovoiaseră de oboseală. Începuse să se resimtă după atâta încordare.

Corrigan îi puse o mână pe umăr.

— Nu mai poţi continua aşa. Nu arăţi prea bine.

— Îţi faci griji pentru mine, Patrick?

— Uită-te şi tu, eşti cu un picior în groapă. Vreau doar să-ţi dau un sfat. Ţi-ai făcut datoria. Este timpul să închei socotelile. Adu submarinul ăla şi hai s-o pornim spre tărâmuri mai liniştite.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pur şi simplu nu pot. Trebuie să rămân. Nu vreau să fug.

Corrigan clătină din cap.

— Să fiu al dracului dacă pricep de ce. Totuşi...

— Ştiu. Sunt cu un picior în groapă.

Corrigan contemplă obrajii supţi şi cenuşii ai lui Manning şi ochii obosiţi, duşi în fundul capului.

— Da. Şi n-o s-o mai duci mult, zise el.

În dimineaţa aceea, spiritele strămoşilor îl părăsiseră pe Volulu. Rănit la şold de un glonţ, în timpul ambuscadei, fusese lăsat în urmă de camarazii săi, care se topiseră în junglă înainte să-şi dea seama ce se întâmplase.

Timp de aproape o oră zăcuse în agonie, incapabil să-şi mişte piciorul. Glonţul îi perforase femurul. Încercase să-şi oprească sângele vârându-şi degetul mare adânc în rană. Se abţinuse să nu urle de durere, de frică să nu-l audă ceilalţi.

Până la urmă leşină. Pierduse prea mult sânge.

Când îşi recapătă cunoştinţa, se trezi holbându-se la locotenentul Tashiro, care rânjea sălbatic.

Braţul lui Tashiro era bandajat la piept. Mâneca tunicii atârna ruptă, îmbibată cu sânge.

Tremura de furie. Pierduse cinci oameni. Încă trei fuseseră grav răniţi.

Tashiro îşi scoase sabia.

— Leagă-l de copac, şopti el.

Doi soldaţi îl forţară pe Volulu să se ridice în picioare, în ciuda strigătelor sale sfâşietoare. Îi traseră braţele la spate şi-l legară de trunchiul unui copac de calofilă.

— Ei, şi acum o să-mi spui unde se află tabăra englezului, zise Tashiro.

Spunând acestea, îl apucă de cămaşă pe Sam Doo şi-l aruncă la picioarele lui Volulu.

— Spune-i că poate muri repede sau încet. Are de ales.

Volulu se uită la japonez prin pânza care-i împăienjenea ochii şi-l scuipă drept în faţă.

Zdreanţa însângerată legată de copac nu mai semăna cu o fiinţă omenească. Spada lui Tashiro îl desfigurase. Dar Volulu nu scoase nici un sunet. Acum, când trăgea să moară, nu mai putea oricum să vorbească.

Tashiro înfipse sabia cu atâta putere în pieptul băştinaşului, încât se înţepeni în trunchiul copacului. Ochii lui Volulu se holbau ciudat de albi în contrast cu masa de sânge în care se transformase faţa lui. Corpul său mutilat atârna de frânghiile înfăşurate în jurul pomului. Scoase un oftat lung şi se cufundă în bezna veşnică.

Răcorit, Tashiro fu nevoit să recunoască umilinţa înfrângerii.

Îl va prinde pe englez. Nimic nu-l mai putea opri acum. Nimic. Absolut nimic.

Bezna nopţii tropicale se aşternu de îndată peste dumbrava de palmieri. O lună uriaşă, galbenă, se ridică încet ca un spectru din marea tăcută. Arunca o lumină ciudată peste câmpul Henderson, reflectându-se prin frunzişul palmierilor. Copacii foşneau în bătaia brizei, iar turnul de control îşi proiecta umbrele scheletice pe plajă.

O flacără despică cerul de catifea al nopţii. Când dispăru, se stârni un amalgam de claxoane, glasuri şi bubuituri. Mâini agitate băteau în canistrele goale de benzină.

Luminile se stinseră în zona corturilor, de parcă ar fi fost spulberate de o mână nevăzută. Răsunară miorlăituri şi fluierături stridente. De şapte nopţi la rând oamenii nu reuşeau să vadă sfârşitul filmului.

Pe câmp, avioanele îşi încălzeau motoarele, aruncând trombe de fum negru, înecăcios. *Grumann*-urile se pregăteau să atace avioanele japoneze, în timp ce bombardierele americane *Douglas Dauntless* şi *P400* erau şi ele gata de pornire. Trebuiau să se ferească până se termina totul.

Mitchell ieşi din cort şi o rupse la fugă spre cea mai apropiată tranşee. Propriul său avion fusese ciuruit de gloanţe în lupta de după-amiază şi nu se putea folosi de el deocamdată. Va trebui deci să îndure bombardamentul la sol, împreună cu ceilalţi.

Apoi auzi uruitul clar al bombardierelor japoneze. Betty probabil, se gândi el, încercând să distingă siluetele avioanelor pe cerul nopţii.

— Vine! auzi pe cineva spunând de undeva de aproape. Maşina de spălat Charlie!

Reflectoarele brăzdau cerul cu luminile lor albe, concentrându-se din când în când asupra unui bombardier. De la marginea pistei auzi bubuiturile constante ale brigăzii antiaeriene.

Distinse ţiuitul strident al bombelor şi se ghemui, încercând să se strângă cât mai mult posibil. Îşi aminti să deschidă gura; aşa evita riscul unui şoc, în caz că bomba cădea aproape. Pe urmă, nu-i rămase altceva de făcut decât să se roage.

— Uite-o cum vine! auzi el strigându-se înjur.

Un uruit asurzitor urmat de *bum, bum, bum.* Pământul se zgudui sub el şi ecourile detunăturilor se răspândiră în junglă şi munţi.

În timp ce bombele continuau să cadă, se ghemui şi mai mult în tranşeu. Schijele ţiuiau deasupra lui, despicând aerul. Bubuiturile nu mai conteneau.

Fu surprins să constate că, în ciuda groazei care-l cuprinsese, nu se gândea la soarta lui, ci la Meteorolog.

În dimineaţa aceea, vocea calmă şi blândă anunţase ca de obicei vremea şi mişcările japonezilor, dar mai adăugase încă ceva. Îi înştiinţase că fuseseră obligaţi să-şi mute din nou tabăra. Două avioane cercetau insula în căutarea lui. Mitchell distinsese pentru prima oară un accent de disperare în glasul liniştit şi măsurat.

Pentru Mitchell, Meteorologul devenise o problemă strict personală. Se întreba unde o fi acum. La Choiseul? Bougainville? Bănuia că la Bougainville. Sus, pe unul dintre vârfurile acelea din nordul insulei, cu faţa spre trecătoarea Buka.

Japonezii îl căutau probabil înnebuniţi. În ultimele săptămâni, sorţii bătăliei începuseră să se întoarcă împotriva lor. Acum două nopţi, flota americană le dăduse o primă lovitură însemnată. Întâlniseră Expresul din Tokio dincolo de Capul Speranţei şi scufundaseră două crucişătoare, avariindu-l pe-al treilea. Acum japonezii nu mai puteau afirma că stăpâneau trecătoarea.

Nimitz le trimisese divizia americană. Erau doar nişte puşti; tăietori de lemne şi fermieri din Minnesota, care-şi petrecuseră ultimele luni sub soarele Noii Caledonii. Curând, vor prinde gustul războiului, se gândi Mitchell cu amărăciune. Până atunci, Vandergriff avea încă trei sute de oameni rezervă.

Fortăreaţa de la Guadalcanal se întărea. Şi, în plus, exista Meteorologul, asul lor din mânecă. Până acum, japonezii măturaseră probabil toate insulele din jurul trecătorii, încercând să-l găsească. Ce fel de om era oare? Cum putea să trăiască într-o asemenea tensiune? se întreba Mitchell. Un profesionist, mai mult ca sigur. Probabil un om din Serviciul de Spionaj al Marinei, implantat în spatele liniilor japoneze.

Oricum, n-ar fi avut nici o şansă fară el. Zero-urile i-ar fi măturat demult din aer.

În după-amiaza aceea, le venise din nou în ajutor. Îi prevenise că două escadroane de bombardiere escortate de Zero-uri se îndreaptă spre Baza de la Henderson.

Mitchell îi aşteptase cu escadronul său. Se năpustiseră peste ei ca nişte pescăruşi lacomi într-un năvod plin de peşti. Îi loviseră o dată şi încă o dată, iar cei care reuşiseră să scape nimeriseră în barajul de bombe aruncate de crucişătoarele şi distrugătoarele Marinei din Golful Purvis.

Timp de aproape o oră, aerul din Guadalcanal se transformase într-o căldare a morţii. Avioane în flăcări şi bucăţi fumegânde de fuselaje şi motoare se prăbuşiseră în ocean şi-n junglă.

Mitchell se întreba câte nimeriseră oare. El personal distrusese trei. Avea nouăsprezece „chifteluţe” – mici steguleţe ale Soarelui Răsare – pictate pe fuselaj. Reprezentau numărul avioanelor doborâte. Alţi trei camarazi aveau deja peste douăzeci. Sigur, nici japonezii nu mai erau cei de la început.

Din ce în ce mai mulţi piloţi doreau acum să înfrunte Zero-urile. Aviatorii japonezi încercaţi pieriseră aproape toţi, iar cei care le luaseră locul erau mai tineri şi mai puţin experimentaţi. Piloţii Marinei americane îi secerau ca pe nişte muşte.

Mitchell închise ochii, încercând să-şi şteargă din memorie aceste imagini de coşmar. Şi el se temea de moarte, la fel ca toţi oamenii. Deşi trimisese destui pe lumea cealaltă, spectacolul nu-i făcea deloc plăcere. La fel ca mulţi alţi piloţi, nu chiuia de bucurie când dobora un avion japonez.

După ce ateriza la încheierea unei misiuni, nu simţea altceva decât o imensă uşurare. Păcălise încă o dată moartea.

Dar mai exista întotdeauna şi ziua de mâine.

Bombardamentul se oprise. O flacără verzuie se răspândi pe cer. Părea aproape albă sub razele strălucitoare ale lunii. Luminile începură din nou să se aprindă în jurul pistei. Caporalul Kates pornise deja cu buldozerul să astupe craterele proaspete.

Când se caţără afară din tranşee, Mitchell îşi dădu seama că Meteorologul devenise talismanul său personal. Atâta timp cât era în stare să supravieţuiască în junglă zi după zi, înconjurat de duşmani, pândit din toate părţile, Mitchell ştia că avea şanse să scape cu viaţă.

Îşi scutură noroiul de pe jachetă. Capul lui Shoup apăru deodată lângă el.

— A cam bubuit noaptea asta, nu-i aşa, maiorule?

— Ce-i cu tine? Doar nu vrei să trăieşti o veşnicie?! exclamă Mitchell.

— Ba sigur că vreau.

— M-da. Şi eu la fel! răspunse Mitchell şi se îndepărtă rânjind.

42

Părintele Goode zăcea pe micul pat din bambus. Se lupta cu fantomele care-i bântuiau coşmarurile, scăldat în sudoare şi clocotind de febră.

Drumul prin munţi îl distrusese complet. Mărşăluiseră două zile în şir, orientându-se după Steaua Sudului. Manning îi dusese către nord, spre ultima tabără, sub căldarea ascunsă a Muntelui Teatupa.

Aici, spinările ascuţite ale munţilor coborau până în văile adânci; în afară de vârfurile înnegrite, totul era învăluit în mantia verde a junglei. Copacii pluteau într-o ceaţă cenuşie.

Pe aceste platouri înalte ploua în fiecare după-amiază. În timp ce înaintau pe cărările abrupte şi noroioase doar băştinaşii cu tălpile lor late puteau să-şi păstreze echilibrul. Acesta era ţinutul ţânţarilor anofeli şi al gândacilor uriaşi. Muşcătura lor te lăsa paralizat în mâlul lipicios.

Junglă de nepătruns filtra razele soarelui. Jos, la poalele copacilor, nu ajungea decât o lumină verzuie, difuză. Liniştea desăvârşită era întreruptă doar de strigătul papagalilor albi.

Fuseseră nevoiţi să înoate în noroi până la şold, croindu-şi drum printre liane încâlcite, ierburi uriaşe, puternice şi fine ca o plasă de pescuit. Păianjeni mari cât o farfurie mişunau peste tot.

Locul ales de Manning se afla sus pe o creastă vulcanică, noroioasă şi ferită de ţânţari; dar pentru preot nu mai avea nici o importanţă. Fusese cuprins de mâna fierbinte a malariei şi septicemiei. Era un adevărat miracol că supravieţuise până acum. La un moment dat, piciorul păruse că se vindecă, dar călătoria prin munţi îi deschisese rana. Infecţia se instalase din nou. Rezistenţa în faţa bolii scăzuse din cauza unui nou atac de malarie, iar starea lui generală se deteriorase cu o rapiditate înspăimântătoare.

Acum Rachel se aşezase lângă el, pe o ladă de lemn. Îl ştergea pe frunte cu o cârpă umedă. Căuta să se întărească pentru ceea ce trebuia să facă. Nu avea de ales. Ţinea în mână o sticlă de whisky. Era ultima din provizia lui Manning.

— Unchiule, hai bea puţin!

Îi turnă câteva picături pe buze. Preotul se ridică tuşind şi scuipând.

— Fiertura diavolului! zbieră el. Ia-o de aici!

Dădu din mâini vărsând o parte din conţinut pe pământ.

— Trebuie să bei. Îţi va uşura durerile, zise ea şi încercă să-i înţepenească braţele, aplecându-se peste el. Îi turnă repede lichidul printre buzele întredeschise. Preotul scuipă încăpăţânat.

— Lumea o să jelească şi o să scrâşnească din dinţi! zbieră preotul.

Reuşi să-şi elibereze braţul stâng şi o izbi pe Rachel în gură trântind-o jos.

Rămase acolo, simţind cum îi dau lacrimile de durere. Îşi duse mâna la nas şi-şi şterse sângele cald.

Părintele Goode îşi întoarse capul spre ea, înnebunit de febră şi otrava care-i umbla prin corp. Fata nu-şi dădea seama dacă era conştient sau nu, dar avea senzaţia că îi privea direct în suflet.

— Desfrânare! murmură el. Păcat şi desfrânare!

— Trebuie să bei whisky. Îţi vă alina durerile.

— Voi femeile sunteţi toate nişte desfrânate! Dumnezeu va revărsa asupra voastră foc şi pucioasă! strigă el.

— Dacă nu bei de bună voie, o să te forţez s-o faci!

Dar Părintele Goode nu o auzea. Fantomele Satanei nu încetau să-l chinuiască. Pentru preot, lumea devenise un loc fierbinte şi infernal.

Rachel distinse silueta lui Corrigan în soarele târziu de amiază. Se sprijinise de trunchiul unui copac şi părea că aţipise.

Fata se apropie în vârful picioarelor, cu sticla de whisky în mână. Îl privi câteva clipe, urmărind mişcările lente ale pieptului masiv şi trăsăturile sale distinse. Când dormea, semăna cu un înger.

— Sticla asta este cumva pentru mine? o întrebă el deodată.

Rachel tresări fără să vrea şi facu un pas înapoi. Fusese treaz tot timpul.

— Lasă-l să sufere. Doar ştii că-i place.

— Domnule Corrigan, mă pregătesc să-i tai piciorul cu o macetă. Cred că un om merită puţin ajutor într-o asemenea încercare. Ce zici?

Corrigan se ridică privind-o uluit.

— Isuse, Marie şi Sfinte Iosife, eşti cea mai afurisită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Uită-te la tine! O fată de vârsta ta ar trebui să culeagă flori şi să cânte la pian.

— Poate că într-o zi aşa o să fac. Dar acum unchiul meu are nevoie de mine.

Corrigan se sprijini de triunchiul copacului şi o privi atent. În ultimile luni, fusese obligat să-şi revizuiască părerile despre Rachel Goode. Nu numai că era foarte atrăgătoare, dar îi întrecea în tărie de caracter şi curaj pe mulţi bărbaţi.

Transformarea fusese uimitoare. Fata încrezută şi palidă pe care o dusese la Capul Marmari – oare trecuse mai puţin de un an?

Soarele îi arsese pielea. Acum roşeala se schimbase într-un bronz auriu. Nu-şi mai purta părul strâns în coc. Îl lăsa să-i cadă pe umeri în valuri negre-albăstrui. Era îmbrăcată într-o cămaşă de-a lui Manning şi îşi înfăşurase o pânză tapa în jurul taliei. Umbla desculţă.

Părea o fiinţă atrăgătoare şi vulnerabilă în acelaşi timp. Corrigan ştia că această combinaţie este groaznic de derutantă.

Îşi fixă privirile pe gleznele ei maronii.

— Ţi-am mai spus vreodată că ai nişte picioare frumoase?

Rachel se îmbujora şi îşi pipăi cu un gest reflex nasturii cămăşii. Avea senzaţia c-o dezbracă din priviri. Bărbatul ăsta era incorigibil.

Din după-amiaza aceea, când îl văzuse cu Sanei la cascadă, se străduise să nu rămână singură în compania lui. Totuşi, ori de câte ori îl privea alături de negresă, râzând, îmbrăţişându-se sau şoptindu-şi vorbe de alint, o cuprindea gelozia.

Câteodată îi zărea în luminişul de lângă tabără sau înapoindu-se de la pârâu. O dezgusta că se purtau atât de neruşinat. Uneori, dispăreau toată dimineaţa. Odată Manning crezuse că fuseseră prinşi de japonezi. Tocmai se pregăteau să mute tabăra, când îşi făcură apariţia.

Rachel se simţea dezgustată şi atrasă în acelaşi timp de bărbatul ăsta imposibil care făcea paradă de sex şi instincte sub nasul tuturor. Se întreba dacă nu cumva apropierea morţii o făcea să-l găsească atrăgător.

Deşi educaţia ei de catolică o obliga să se revolte, în adâncul sufletului ar fi dorit să ia locul creaturii mititele din patul lui. Dar acum, când Corrigan flirta cu ea, nu ştia cum să se poarte.

Încercă să se concentreze asupra treburilor sale.

— Mă ajutaţi să-i torn whisky?

Se mira cât de răguşit îi suna vocea.

— Sigur că da. Ba chiar o să te ajut să-l şi operezi dacă aşa numeşti tu acest act de barbarie. Să ştii că am început să mă obişnuiesc. Dacă eşti în stare se rezişti, atunci nici eu n-o să fiu mai prejos.

Rachel îl privi cum se ridică în picioare, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor de bumbac.

Îi zâmbi.

— Mulţumesc, domnule Corrigan.

Corrigan râse din toată inima. Rachel vibra din cap până-n picioare.

— Cu plăcere, domnişoară, îi răspunse el.

Zicând acestea, o urmă în luminiş, unde Părintele Goode se lupta cu diavolii şi duhurile Gomorei.

— Va trebui să-i legăm mâinile la spate.

Corrigan încuviinţă din cap.

— Cum doreşti. Doar tu eşti doctorul.

— Dacă te propteşti pe umerii lui, va fi suficient.

Se întoarse spre Manning şi sergentul Lavella. Stăteau amândoi în uşă, şovăind.

— Dacă-l ţineţi de picioare, sunt gata să mă apuc de lucru.

Faţa lui Manning căpătase culoarea alabastrului.

— Nu există altă posibilitate?

— Uită-te la el! zise Rachel calmă. Otrava s-a răspândit în tot corpul. Dacă nu-i amputăm piciorul, moare în patruzeci şi opt de ore.

Manning îl studie pe bietul preot. Dormea, respirând sacadat. Pielea căpătase o culoare cadaverică. Cearcăne adânci îi încercuiau ochii arşi de febră.

— Ce şanse are? întrebă Manning.

Corrigan răspunse în locul ei.

— Hai să zicem că n-ar trebui să pariezi pe el, decât dacă ai avea bani de aruncat.

— Fac şi eu ce pot! îl completă Rachel. Dar este foarte slăbit. Dacă nu moare din cauza şocului peste câteva minute, va muri mâine de infecţie. Ar fi un miracol să supravieţuiască.

— Şi o binecuvântare dacă nu ar supravieţui, mormăi Corrigan.

Rachel se întoarse spre el cu ochii sclipind de mânie.

— N-ai decât să crezi ce vrei despre el, domnule Corrigan. Dar a avut grijă de mine zece ani, când eram singură pe lume. Nu pot să uit asta.

— Bine, îmi pare rău, murmură Corrigan. Hai să-i dăm drumul odată!

Rachel luă o bucată de sfoară, îl întoarse pe preot într-o parte şi-i legă mâinile la spate cât mai blând posibil. Apoi îl aşeză din nou cu faţa în sus.

Când termină, Corrigan îngenunche şi îşi aşeză mâinile sale uriaşe pe umerii preotului. Manning şi sergentul Lavella se lăsară pe vine la picioarele Părintelui Goode, apăsându-se cu toată greutatea pe încheieturile sale.

Rachel scoase sticla de băutură.

— Trebuie să înghită câteva guri.

Se aplecă peste Părintele Goode şi-i săltă capul. Îi strânse nasul între degete şi-i vârî sticla în gură.

Preotul oftă cutremurându-se sub greutatea celor trei bărbaţi. Apoi întoarse capul într-o parte şi aruncă un jet de whisky cald în faţa lui Corrigan.

— Isuse, exclamă Corrigan. Rezist la sânge, dar nu suport să văd cum se iroseşte băutura. E clar că nu vrea!

— Nu contează! îi răspunse Rachel.

Îi deschise din nou gura şi-i turnă whisky.

După aproape treizeci de minute, Rachel reuşi să-i toarne pe gât aproape o jumătate de sticlă. Acum zăcea sforăind răsunător.

— S-ar putea să moară de intoxicaţie alcoolică zise Corrigan – dar nu va simţi nici o durere ţi-o garantez!

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, spuse Rachel.

Se ridică în picioare şi ieşi să aducă maceta pusă la fiert.

43

Tashiro se prezentase la ordin, în faţa colonelului Nakamura.

— Ţi s-au vindecat rănile? îl întrebă Nakamura.

Îşi aşezase mâinile pe masă, impasibil.

— Nu-i nici o problemă, Nakamura-san! zise Tashiro.

Nu îndrăznea să privească în ochii colonelului. Se holba cu stoicism la peretele din spatele biroului.

În realitate, Tashiro suferea foarte mult. Glontele se localizase în umăr, zdrobind humerusul braţului stâng. Era bandajat peste piept, pe sub tunica deschisă. Pierduse mult sânge şi nu reuşise încă să-şi scoată glonţul.

Japonezii instalaseră acum un post înaintat de observaţie la Capul Marmari.

Tashiro fusese obligat să se întoarcă la Vancoro şi să-i raporteze personal lui Nakamura despre ultima înfrângere suferită de soldaţii săi din cauza bandiţilor de englezi.

Trecuse puţin pe la spital. Îi spusese chirurgului să-i pună un pansament şi atâta tot. Apoi, cu un suprem efort de voinţă, urcase pe poteca spre bungalow. În căldura insuportabilă, glontele îl frigea ca un foc viu. Durerea i se reflecta în privirile sticloase.

— Inamicul te-a luat din nou prin surprindere, îi spuse Nakamura.

Tashiro primi reproşul fară să clipească. Nakamura îl studie în linişte, timp de câteva clipe.

— Câţi oameni ai pierdut?

— Cinci morţi, trei răniţi, Nakamura-san. Unul dintre ei a fost atins în piept. Nu va supravieţui.

Nakamura inspiră adânc. Se stăpânea cu greu.

— Ce-o să raportez eu Înaltului Comandament Imperial? exclamă el. Este aproape sigur că englezul acţionează de luni de zile în această zonă ca spion. Nu ne dăm seama exact de pagubele pe care le-a provocat. A informat în permanenţă inamicul în legătură cu mişcările noastre pe mare şi în aer. Iar acum, a început să ne atace şi soldaţii.

Glasul lui Nakamura se stinse într-un oftat prelung ca sâsâitul unui şarpe.

Tashiro rămase tăcut. Alt val de durere îl izbi cu forţa unui şoc electric. Îşi muşcă limba, simţind gustul sărat al propriului sânge. Se clătină uşor pe picioare.

— Aţi căzut în capcană şi v-au împuşcat ca pe nişte câini, continuă Nakamura fară milă. Cum a fost posibil aşa ceva?

În cameră se lăsă o linişte adâncă. Picături de sudoare se scurgeau de pe fruntea lui Tashiro, prelingându-i-se în ochi. Se strădui să-şi înfrângă ameţeala. Era cât pe ce să se prăbuşească.

— Am cerut Înaltului Comandament să ne trimită câini poliţişti. Între timp, vei conduce operaţiunile de la Capul Marmari. Trebuie să te concentrezi asupra munţilor de nord. Peste puţin timp, va sosi aici altă companie de soldaţi, sub conducerea maiorului Harada. Se va ocupa el însuşi de această operaţiune.

— Am înţeles, Nakamura-san.

— Şi acum, trebuie să aduc la cunoştinţa superiorilor rezultatele tale.

Nakamura îşi ridică privirile.

— Eşti liber. Du-te să-ţi îngrijeşti rănile şi apoi întoarce-te la îndatoririle tale.

Tashiro simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi. Tremura de durere şi umilinţă. Salută, se întoarse şi ieşi din cameră.

Rachel o luă pe partea îngustă, care ducea în vârful culmii. De pe coama stâncii, către vest, Trecătoarea Kandava se desfăşura la orizont în toată splendoarea ei. Insuliţe de smarald punctau suprafaţa întinsă a oceanului. Era seară şi stele sclipeau pe cerul lăptos de culoarea perlei.

Nuanţele de verde şi albastru ale oceanului se schimbau într-un cenuşiu metalic, iar strigătul papagalilor din copacii înalţi ai junglei lăsa loc foşnetului insectelor de noapte.

Rachel se aşeză pe o stâncă tremurând.

Bătea un vânt călduţ, dar fata simţea cum o cuprinde frigul din cap până-n picioare. Voia să-şi şteargă din memorie ultima jumătate de oră.

Unchiul ei murise. Făcuse tot posibilul, dar era prea slăbit să reziste şocului. După ce-i tăiase piciorul, încercase să-i cauterizeze rana, dar murise în câteva minute, din fericire fără să-şi recapete cunoştinţa. Fusese un sfârşit oribil după lupta îndelungată cu otrăvurile din corpul lui. Acum îi părea rău că-l chinuise. Mai bine l-ar fi lăsat să moară liniştit.

— Ai făcut tot ce s-a putut.

Se întoarse. Era Corrigan.

— N-ar fi trebuit să mă bag. Ştiam că n-o să reziste!

Vocea ei suna ciudat în lumina amurgului.

— Oricum ar fi murit. N-ai de ce să te învinuieşti.

Rachel dădu din cap. Nu mai îndrăznea să deschidă gura.

Îşi dădu seama că tremura. Corrigan se aşeză lângă ea şi-i cuprinse umerii cu braţele. Începu deodată să plângă cu sughiţuri. Se agăţă cu braţele de gâtul lui.

Nu ştia cât au stat aşa. Câteva minute sau poate câteva ore. Suportase groaznica operaţie, îndurase agonia morţii unchiului ei. Acum, toată frica, toate emoţiile pe care le ţinuse ascunse în ultimile luni izbucniseră din adâncul fiinţei ei.

Când îşi reveni, îşi ridică privirile, cutremurată să vadă blândeţea întipărită pe chipul lui Corrigan. Irlandezul se aplecă deodată şi-o sărută.

— Corrigan...

— Nu, te rog să nu spui nimic! îi şopti el.

— Nu se cade să fac asta.

— Îţi trebuie un sprijin. Nu-i nimic rău! Toţi avem nevoie din când în când de puţină tandreţe. Chiar şi tu, domnişoară Goode.

Dar o parte din ea rămăsese nepoata misionarului. Se revoltă la gândul că unchiul ei nici nu se răcise bine, iar ea se şi aruncase în braţele omului pe care el îl dispreţuise atât de mult.

Îi era silă. Se comporta ca o târfa şi ca o trădătoare. Se smulse de lângă el şi fugi înapoi, spre tabără.

44

Mitchell şi Shoup stăteau în adăpost. Ascultau ploaia care pătrundea prin acoperiş şi se scurgea pe podeaua de pământ, formând bălţi întunecate.

Puseseră două cutii de lemn între şiroaiele de apă şi se aşezară fumând. Undeva, pe culmea Edson, auziseră răpăitul unui Browning. Probabil că unul dintre americani n-avea ce face.

— Ştii, se spune că este localnic! zise Shoup deodată.

— Cine?

— Meteorologul. Eu am crezut că face parte din serviciul de spionaj. Dar am aflat între timp că este un simplu funcţionar guvernamental. S-a oferit să rămână în spatele liniilor. Nu a fost instruit special. De fapt, este o persoană obişnuită.

— Pe care insulă o fi?

— Nu se ştie precis. Poate Noua Georgie sau Choiseul. Tu ce crezi?

Mitchell ridică din umeri şi îşi aprinse încă o ţigara. Ploaia îl călca pe nervi.

— Trebuie să fie un tip straşnic! zise Shoup. Mă întreb cum arată oare.

— Nu m-am gândit niciodată la asta! minţi Mitchell.

— Nu-mi dau seama cum rezistă zi de zi, cu toţi japonezii ăia pe urmele lui, fară să ştie ce intenţii au băştinaşii. Mă întreb cum îşi temperează frica.

Mitchell rămase tăcut. Nu voia să vorbească despre Meteorolog. Nu în seara aceasta. Câteodată avea impresia că discutau despre un mort. Şi îşi dorea tare mult ca Meteorologul să reuşească. Dacă el era în stare să supravieţuiască în asemenea condiţii, atunci poate că şi lui îi rămăsese o şansă.

— Te gândeşti mult la el? îl întrebă Shoup.

— Nu prea mult, zise Mitchell

Apoi nu mai scoase nimeni nici un cuvânt.

Părintele Goode fu îngropat într-un luminiş, chiar sub culmea muntelui.

Îi înveliră corpul într-o husă de pânză şi-l coborâră cu frânghiile. Rachel citi câteva rugăciuni din Biblia groasă, legată în piele, a unchiului ei, şi aruncară fiecare câte o mână de pământ negru şi umed în mormânt.

Rachel se întoarse singură în tabără.

— Nu fi atât de amărât, îi zise Corrigan lui Manning. Ar fi putut fi mult mai rău. De exemplu, ce-ai fi zis să fim noi în locul lui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Patrick!

— Uite, ştii ce, eu nu sunt ipocrit şi nu pot să mă prefac. Doar ştii bine că nu l-am putut înghiţi niciodată pe nesuferitul ăla de bătrân!

— Indiferent ce-ai spune despre el, Patrick, a fost un om foarte curajos. A făcut ceea ce a considerat că este mai bine.

— Da. Şi uite unde a ajuns!

— Fiecare trebuie să creadă în ceva. Altfel, eşti ca şi mort.

Corrigan îşi frecă bărbia.

— Oricum, el a murit. Şi nu s-a schimbat absolut nimic. Japonezii sunt tot aici şi băştinaşii se închină în continuare rechinului. Mai bine ar fi plecat cu mine în şalupa lui Heydrich.

— De ce? Toată viaţa lui se afla aici.

— Pretutindeni este la fel. Nu contează unde stai.

— Viata înseamnă mai mult decât femei şi băutură, Patrick.

— Mi s-a mai spus. Şi, mă rog, ce anume?

Manning simţea că se înfurie. Câteodată, atitudinea nepăsătoare a lui Corrigan îl amuza, dar altădată – ca acum de exemplu – îl umplea de nervi.

— Îmi pare rău pentru tine, prietene! murmură el.

Zicând acestea, se întoarse şi o urmă pe Rachel sus pe deal.

Corrigan îl privi cum se îndepărta, surprins de mânia bruscă întipărită pe faţa lui Manning. Apoi ridică din umeri. Îi studia pe sergentul Lavella şi pe cei doi oameni ai săi care aruncau pământul umed în groapă.

Zgomotul ritmic al lopeţilor suna melancolic, iar pământul greu care cădea peste cadavrul preotului îi dădea un sentiment ciudat de nelinişte.

Privi în goană şi se închină. O reacţie involuntară în faţa morţii; pe care n-o mai avusese de mult, din biserica înălţată în golful Dundrum. Fără să vrea, îi veniră în minte cuvintele care îi preocupau pe toţi în dimineaţa aceea.

— Cine oare va fi următorul?

45

Pe Manning îl apucase disperarea.

Acum câteva zile, îl trimisese pe Chomu la Vancoro să lucreze pentru japonezi. Voia să afle ce se întâmplă. Băiatul le transmisese că japonezii construiseră o cupolă uriaşă de oţel deasupra bungalow-ului. Manning îşi dădu seama imediat despre ce era vorba. Instalaseră un echipament goniometric.

De aici înainte, transmisiile sale vor fi cât se poate de scurte.

Manning alesese bine locul de tabără. Colibele fuseseră ridicate la adăpostul unei albii secate de râu, invizibilă din aer, datorită stâncilor din jur şi vegetaţiei luxuriante care creştea peste tot.

Curenţii de aer se deplasau în sus, peste munte, aşa încât, ori de câte ori trebuiau să încarce bateriile staţiei, zgomotul motorului diesel era împrăştiat de vânt.

Singura potecă ducea la o fisură în stâncă, pe unde de-abia se putea strecura un om. Deasupra lor, albia râului ajungea până în spatele culmii protejate de ambele părţi de copaci tek, înalţi de opt picioare. Manning îşi construise postul de observaţie între frunzele unui tek. De acolo, avea o perspectivă amplă asupra Trecătorii Tangawa şi Strâmtorii dinspre vest. Japonezii i-ar fi văzut doar dacă ar fi venit de sus, din vârful muntelui. În fiecare zi, în zori şi mai târziu după-amiaza, un *Zero* japonez zbura la joasă altitudine, încercând să-i repereze. O dată, le trecuse chiar pe deasupra capetelor.

Manning se întreba cât va mai dura până o să-i prindă. După părerea lui, era o chestiune de săptămâni, poate chiar zile.

Încercase încă de două ori să organizeze o evadare din Golful Jervoise; de fiecare dată, fusese amânată, pentru că submarinul care urma să-i ia de pe insulă era implicat în confruntări importante în altă parte.

Aşa că nu le rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Toţi deveniseră nervoşi şi încordaţi.

Japonezii nu reprezentau singurul motiv al tensiunii din tabără. Sanei era din ce în ce mai tăcută şi mai retrasă. O privea duşmănos pe Rachel cu ochii ei căprui.

Sergentul Lavella n-o înghiţea nici el pe Rachel. O considera un fel de blestem tabu.

— Nu bine deloc, don'şoară, îi spuse el într-o zi. Sanei asta vrut omorât pe tine, don'şoară.

Rachel se cutremură şi se rugă lui Dumnezeu să vină mai repede submarinul. Dar, în fiecare zi, avea de-a face cu o nouă grozăvie. De când se ştia, Rachel suferea de rău de înălţime. Ca toate fobiile, teama ei nu-şi avea nici o explicaţie logică. Un pod de sfoară traversa defileul. Ducea la un bazin cu apă curată, între pereţii stâncoşi. Pentru ea, fiecare traversare reprezenta un coşmar de neîndurat. Cu toate acestea, Rachel făcea acest efort în fiecare dimineaţă.

Nu era doar dorinţa de a se spăla de sudoarea lipicioasă a junglei. Se transformase într-un adevărat ritual. Un exerciţiu prin care îşi scotea la suprafaţă toate spaimele sufletului. Şi se forţa zi de zi fără cruţare să le depăşească. Seara, se lăsau răcoarea şi întunericul. Norii negri de deasupra munţilor, străpunşi de raze aurii, îmbibau verdele junglei într-o lumină blândă, care accentua umbrele văilor.

Când Rachel ieşi din bazin, se simţi cuprinsă de un tremur uşor, în timp ce-şi ştergea corpul şi părul. Se bronzase în formă de V pe gât, iar picioarele maronii contrastau cu pielea albă ca laptele. Se îmbrăcă repede cu cămaşa şi îşi strânse pânza de tapa în jurul taliei.

O luă înapoi pe cărare. Părul negru şi des îi cădea în valuri pe umeri. Picături reci de apă i se scurgeau pe cap şi obraz. Mergea repede. Era nerăbdătoare să traverseze podul.

Îşi făcuse un obicei pe care-l respecta cu stricteţe; într-un anumit punct al drumului, începea să inspire adânc. După zece respiraţii ajungea la pod. După încă douăzeci, trecea de partea cealaltă.

Dar, în momentul acela, văzu ceva care o opri în loc. O fiinţă stătea pe vine, sub un copac de mahon, în capătul celălalt al podului. O aştepta. Era Sanei.

Rachel îşi aminti de vorbele sergentului Lavella. *Sanei asta vrut omorât pe tine, don 'şoară.*

Ezită. Simţea cum i se strânge stomacul de frică. Îşi aminti de ziua când Corrigan venise la Misiunea Catolică. Sângele îi şiroia din umăr.

Sanei se ridică în picioare şi începu să înainteze spre ea, pe pod.

Sanei asta vrut omorât pe tine, don 'şoară.

Rachel ţinea capul sus şi continua să meargă. Doar n-o să mă las intimidată, îşi spuse ea. N-o să-i dau satisfacţie.

Când ajunse în mijlocul podului, Rachel îşi dădu seama că Sanei n-o să-i dea voie să treacă. Ştia de asemenea că negresa avea şi alte avantaje faţă de ea. Era o fată de la munte, obişnuită cu podurile de funie. Dacă Rachel ar încerca să înainteze, i-ar fi foarte uşor s-o îmbrâncească în torentul sălbatic de ape care bolborosea la o sută de picioare sub ea.

Rachel se opri.

— Ce doreşti?

Sanei nu-i răspunse. O privea doar. Deodată, îi zâmbi răutăcios. Se prinse cu mâinile de funiile podului şi începu să-l balanseze. Rachel îşi încleşta instinctiv degetele de funie şi încercă să-şi păstreze echilibrul. Apele înspumegate fierbeau şi mugeau în defileu.

Sanei balansa podul din ce în ce mai repede acum. Îşi fixase picioarele pe scândurile de lemn şi se rotea, descriind arcuri ameţitoare.

— Încetează! zbieră Rachel.

— Corrigan este al meu!

— Încetează.

Pereţii defileului şi apa clocotitoare îi împăienjeniră ochii. Ştia că se va prăbuşi în hăul de sub ea dacă îi va aluneca piciorul de pe scânduri.

Rachel închise ochii, încercând să-şi învingă amorţeala care o copleşise. Prin ceaţa roşie a groazei şi a disperării distingea urletele lui Sanei.

— Corrigan este al meu! Tu nu luat pe el! Este al meu!

— ÎNCETEAZĂ!

Rachel simţea c-o lăsau genunchii. Se agăţa înnebunită de funii, îngropându-şi unghiile adânc, în palmă.

— ÎNCETEAZĂ!

— Corrigan este al meu!

Sanei continua să răcnească. Rachel închise ochii şi se încorda. În cele din urmă, coşmarul luă sfârşit.

Când deschise ochii, podul de sfoară se clătina uşor în bătaia vântului. Nu se auzea decât pârâitul funiilor şi mugetul torentului. Suspină adânc. Tremura din cap până-n picioare.

Sanei stătea la câţiva paşi de ea, rânjind triumfătoare.

— Frică de moarte, nu?

— Pleacă de aici! murmură Rachel.

— Tu nu murit, zise ea de parcă ar fi vorbit cu un copil. Podul bun. Tu nu murit.

— Pleacă!

Sanei întinse mâna şi începu să mângâie părul lui Rachel.

— Corrigan este al meu. Priceput, don'şoară?

Rachel ar fi vrut s-o împingă, dar nu îndrăznea să-şi desprindă mâinile de pe funie.

— Pleacă de lângă mine! repetă ea.

Sanei râse. Apoi îi întoarse spatele. Calcă fără să şovăie pe scândurile umede de lemn.

Timp de câteva minute, Rachel nu îndrăzni să se mişte. Închise din nou ochii. Gâfaia, epuizată de spaimă.

Îi răsunau în minte cuvintele lui Sanei:

— Corrigan este al meu!

Încordarea din ultimele luni afectase foarte mult sănătatea lui Ian Manning.

Distrus de afecţiunea sa pulmonară, măcinat de frică şi umezeala nesănătoasă a junglei, ajunsese la capătul puterilor. Ochii i se înfundaseră în cap şi rămăsese numai piele şi os.

— Nu mai poţi rămâne mult timp pe insula asta, Manning! îi spuse Corrigan. Dacă nu faci ceva, o să murim cu toţii.

— M-am gândit şi la această posibilitate, prietene!

— Atunci, hai să te întreb altceva. Când ai de gând să ne evacuezi? Poate că tu vrei să devii erou, dar eu unul n-am nici un chef.

— Fac tot ce pot, Patrick! I-am rugat de nu ştiu câte ori să ne evacueze. Gândeşte-te şi tu!

— Puţin îmi pasă de război. Tu şi afurisitul ăla de preot m-aţi băgat în încurcătura asta şi acum te poftesc să mă scoţi dracului de aici.

46

Trecuseră aproape trei săptămâni de la moartea Părintelui Goode când Corrigan primi veştile pe care le aştepta.

Se lăsa înserarea. Manning era în coliba staţiei radio. Ceilalţi stăteau afară, aşezaţi pe lăzi, în jurul focului stins. Mâncaseră o cină frugală, compusă din orez şi peşte sărat, şi acum tremurau în vântul rece al nopţii.

Deodată, Manning se năpusti din colibă, agitând triumfător în mână 6 bucată de hârtie.

— Ei, se pare că o să scap în sfârşit de voi! zise el cu o veselie forţată.

Rachel întrebă nerăbdătoare.

— Americanii, nu-i aşa?

Manning îi înmâna mesajul.

— Peste două nopţi. Vor aştepta în golful Jervoise. Săptămâna viitoare pe vremea asta veţi fi în Australia.

— Nu-i prima oară când ne promiţi, murmură Corrigan.

— De data asta este sigur.

— Nu cred, până nu văd.

— Venit barca? îl întrebă Sanei pe Corrigan.

— El aşa zice.

— Plecăm?

— Eu unul n-am de gând să mai stau.

Speranţele lor fuseseră înşelate de prea multe ori ca să-şi mai facă iluzii. Stânjenit, Manning intră în colibă şi liniştea se instala din nou. Se zgâiau la tăciunii încinşi, cufundaţi în propriile gânduri.

Rachel se trezi tremurând în toiul nopţii şi îşi trase pătura peste cap. Nu mai putea să adoarmă. Frica şi tristeţea o ţineau trează în adăpostul cufundat în beznă.

Prin uşă zărea cerul luminat de fulgere. Curioasă, se ridică să vadă despre ce era vorba. Sclipirile albicioase veneau dinspre sud-vest. Atunci îşi dădu seama ca nu erau fulgere, ci focuri de artilerie.

Guadalcanal.

Războiul şi groaznica înfruntare armată se desfăşurau foarte aproape de drama lor anonimă pe această insulă

îndepărtată. Simţi cum se cufundă din ce în ce mai mult în bezna disperării.

Căţăratul în vârful platformei de observaţie îi luă zece minute lui Manning. De-abia se mai ţinea pe picioare. Sergentul Lavella îl privea încruntat şi îngrijorat. Tusea i se înrăutăţise. Iar când se uita în ciobul de oglindă, zărea o fantomă cu obrajii supţi, holbându-se jalnic la el.

Încercă să tragă aer în plămâni. Dealurile şi oceanul îndepărtat îi jucau în priviri şi corpul i se acoperise cu sudoarea rece a spaimei, în timp ce se străduia să se agate de ramurile bananierului.

Închise ochii câteva clipe, luptându-se cu valul de ameţeală care-l cuprinsese. O parte din el îl îndemna să-şi dea drumul. Ar fi aşa de uşor să moară; mult mai simplu decât să reziste; îşi alungă gândurile negre. Nu, nu va renunţa. Nu putea. Nu acum.

Încet, încet i se limpeziră ochii şi începu să respire mai uşor. Continuă să urce.

Situaţia era disperată. Sergentul Lavella nu mai rămăsese decât cu trei oameni; îl pierduse pe jandarmul Anea. Fusese rănit la braţ în timpul incursiunii la *Marakon* şi apoi se infectase. Manning intenţiona să-l evacueze împreună cu Corrigan şi Rachel, dar murise acum câteva zile.

Altă cruce de bambus fusese înălţată lângă mormântul Părintelui Goode, sub culme.

Pentru prima oară, Manning se gândea să plece şi el împreună cu ceilalţi. Ştia prea bine că zilele pe insulă îi erau numărate. Ce Dumnezeu, nimeni n-ar fi putut să-l condamne. Stătuse timp de nouă luni în spatele liniilor inamice şi era evident pentru toată lumea că nu mai avea cum să acţioneze mult timp.

Urcă cu grijă până la platformă şi se opri să-şi tragă sufletul. Apoi se aplecă peste binoclul de la trepied, cercetând oceanul spre vest.

În trecătoare se aflau cinci distrugătoare japoneze, suple şi cenuşii ca nişte lupi. Înaintau rapid, aruncând valuri înspumate în prora. Se îndreptau spre sud, urmate de şase transportoare. Păreau nişte jucării pe lângă munţii înalţi şi norii albicioşi care pluteau peste insulă.

Manning notă cu grijă în carnetul său cu coperţi de piele şi apoi îl puse la loc în buzunarul de la piept. Pe urmă începu să coboare încet.

Mai avea vreo zece picioare până jos când îşi dădu seama că n-o să reuşească.

Se învârtea totul în jurul lui şi-i vâjâiau urechile. Scoase un strigăt, încercând să-şi prindă mâinile în jurul trunchiului, dar nu reuşi.

Se prăbuşi în gol.

În clipa aceea îşi spuse: „Gata. S-a terminat.”

Apoi pământul se grăbi să-l întâmpine şi se facu linişte.

47

— Are trei coaste rupte şi o fractură la încheietura mâinii. S-a lovit şi la cap. Deocamdată nu se observă leziuni interne.

Rachel termină de bandajat braţul lui Manning şi se îndreptă de spate, dându-şi la o parte o şuviţă de păr.

— Este un miracol că nu a murit.

Corrigan şi sergentul Lavella veniseră lângă Rachel în coliba staţiei radio, unde Manning zăcea semiinconştient pe patul său de bambus. Irlandezul mormăi şi se aşeză într-un colţ, pe o cutie de metal.

— Deci războiul s-a sfârşit pentru el. Ar fi mai bine să o ştergem de pe insulă cât mai există oameni care să transporte rănitul.

— Nu ştiu dacă va suporta călătoria, zise Rachel.

— Dar nici n-o să se însănătoşească aici, în vârf de munte, nu-i aşa? Submarinul soseşte noaptea viitoare. Ar fi bine să ne ia pe toţi.

Rachel îi evită privirile. În timp ce-i trata rănile lui Manning îi venise altă idee. Un gând îngrozitor şi irezistibil: în acelaşi timp. Se întreba cum să-i spună lui Corrigan. Probabil că va încerca s-o oprească, dar nu exista altă soluţie. Va trebui să-i explice.

Manning deschise ochii şi gemu.

— Păcat că i-am dat vicarului ultimele picături de băutură, zise Corrigan. Bietului Manning nu i-ar fi stricat puţin whisky acum.

— Americanii... murmură Manning... trebuie să le spunem.

— Ce vrea?

— Venit nave japoneze, le explică sergentul Lavella, arătând spre ocean. *Kiap* vrut vorbit în cutie.

— Staţia de radio! explică Rachel. Probabil că a văzut nave în trecătoare.

— Oricum, pe noi nu ne mai priveşte.

— Americanii... gemu Manning... Trebuie să afle... Trebuie să-i anunţăm...

— Ce tot vorbeşte acolo?

— Cred că vrea să-i înştiinţăm pe americani în legătură cu mişcările flotei japoneze în trecătoare.

— Înseamnă că nu mai este zdravăn la cap. Tu ţi-ai făcut datoria, ca să nu mai vorbesc de mine, un biet irlandez aşa-zis neutru. Pentru un tip care n-are nici o treabă cu războiul, am spart destule capete de japonezi până acum.

— Sunt de acord.

— Bun. Atunci hai să ne pregătim de plecare. Avem de mers o zi întreagă până în golful Jervoise.

Rachel rămase mult timp lângă patul lui Manning, studiindu-i trăsăturile. Nu era genul de om pe care l-ai fi caracterizat drept curajos. Slăbit şi neputincios cum arăta acum, semăna cu un profesor de şcoală sau cu un preot. Rezistase până îl lăsaseră complet puterile.

Acum propria ei spaimă ajunsese să conteze mai puţin decât conştiinţa. Cineva trebuia să ia locul lui Manning. Dacă irlandezul nu voia, atunci va fi nevoită să se sacrifice.

De fapt, nu era aşa de greu, îl văzuse de multe ori pe Manning manevrând staţia radio. Oricine avea două mâini şi două picioare putea să urce pe platforma de observaţie. Mai erau şi foile de hârtie din *Jane's Book of Ships* care o vor ajuta să indentifice navele din trecătoare precum şi schiţele în creion ale avioanelor japoneze de luptă, desenate de Manning.

Nu avea practic nici un motiv să şovăie.

Cu toate acestea, i-ar fi fost atât de uşor să le lase pe toate baltă. O aştepta perspectiva unei mâncări gustoase, în loc de orez şi taro, şi un somn bun, între cearşafuri de bumbac. Mai mult decât orice, îşi dorea să petreacă o noapte fără să tresară la fiecare strigăt de maimuţă sau trosnet de crengi.

I-ar fi fost uşor să se gândească doar la propria ei siguranţă.

Totuşi, la numai câteva mile depărtare, oamenii mureau în junglă, pe apă şi în aer, luptându-se pe viaţă şi pe moarte cu japonezii. Nu ştia cât de importantă era staţia radio de pe Sfânta Măria, dar se hotărâse.

Nu putea să fugă.

După aproape o oră, Corrigan intră în colibă şi o găsi pe Rachel exact unde o lăsase. Adică lângă patul lui Manning, holbându-se la staţia radio.

— Ei bine, eşti gata?

— Nu vin cu voi!

Lui Corrigan nu-i venea să creadă.

— Ce?

— Dumneata poţi să pleci, bineînţeles, domnule Corrigan. Eu însă o să rămân aici.

Irlandezul râse acru.

— Sper că nu vorbeşti serios

— Ba chiar foarte serios.

— Ai înnebunit!

— Poate!

Corrigan privi drept în ochii ei verzi şi zări hotărârea aceea de neclintit pe care o observase din prima seară, când îi ceruse s-o ducă cu barca la Capul Marmari.

Deci n-avea de gând să renunţe.

— Doamne Sfinte. Văd că nu glumeşti deloc!

— L-am urmărit săptămâni în şir pe domnul Manning. Cred că pot să mă descurc cu staţia radio. Sergentul Lavella şi oamenii lui vor rămâne aici şi mă vor ajuta.

— Îţi dai seama ce faci? Ştii ce-o să ţi se întâmple dacă... nu, când te vor găsi japonezii?

— Toţi ne naştem pentru a muri.

Corrigan simţea că explodează de furie. N-avea nici un rost. Oamenii din jurul lui păreau dispuşi să-şi irosească vieţile. O apucă pe Rachel de umeri şi o scuturâ cu putere.

— Nu fi idioată! Aici nu-i de joacă! Dacă dau de tine şi de afurisita asta de staţie, or să te violeze pe rând. Or să te lege de copacul ăla şi or să te facă bucăţi până n-or mai putea de oboseală. Pe urmă, te vor lăsa în seama furnicilor şi păsărilor. Uite, asta o să ţi se întâmple! N-o să te ridici la ceruri înconjurată de îngeri pe un nor şi n-or să-ţi cânte heruvimii Land

of Hope şi Bloody Glory! Dacă ai noroc chior, poţi spera să te împuşte din greşeală. Ei, ia zi, asta doreşti?

Rachel era şocată de furia lui Corrigan şi mai ales de vorbele sale. Încercă să se smulgă din braţele irlandezului, dar nu reuşi.

— Te rog dă-mi drumul! zise ea blând.

Corrigan se holba negru de mânie. În cele din urmă, îşi luă mâinile de pe fată.

— O să vii cu noi.

— Ba nu!

Se uită fix în ochii celuilalt. Corrigan cedă primul.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă el.

— Din acelaşi motiv pentru care n-am putut să-l las să moară pe şeful de la Capul Marmari. Spre deosebire de tine, domnule Corrigan, nu pot să întorc spatele lumii.

— Dar asta-i sinucidere curată! N-o să realizezi nimic.

— Nu cred.

Corrigan oftă.

— Te-aş putea obliga să vii cu noi, zise el.

— Da, ai putea. Dacă m-ai lega de mâini şi de picioare şi m-ai căra în spate. Sau ai putea distruge staţia radio. Dar, în cazul ăsta, ar însemna că nu eşti neutru, nu-i aşa?

— Atunci, să te ia dracul! Dacă vrei să te legi pe o cruce, n-ai decât!

— Îmi pare rău,

— N-ai de ce. Mie unul puţin îmi pasă.

Zicând acestea, se năpusti afară.

Încărcaseră destule provizii pentru marşul lor de-a doua zi spre portul Jervoise. Sergentul Lavella urma să fie ghidul lor. Beni, unul dintre jandarmi va pleca împreună cu ei.

Ceilalţi doi, vor rămâne cu Rachel.

Manning, chinuit încă de dureri, îşi recăpătase cunoştinţa. Stătea la umbra unui bananier, pe o targa improvizată de sergentul Lavella din doi stâlpi de bambus şi pânză de cort. Corrigan îngenunche lângă el.

— Cum te mai simţi?

— Nu-ţi pierde vremea cu mine, Patrick! îi şopti el. N-o să rezist la drum.

— Nu vorbi prostii! O să te descurci tu. N-ai decât nişte zgârieturi, atâta tot.

Manning clipi din ochi. Până şi acest gest reprezenta un efort pentru el.

— Ce-i cu staţia radio? întrebă el.

— Nu te supăra, dar mai bine se alegea praful de ea. Vreau să vorbeşti cu fata. I-a intrat în cap să rămână pe insulă.

— Slavă Domnului!

— Ce tot spui? şuieră Corrigan. Asta-i sinucidere curată! Doamne Sfinte, afurisită femeie!

Manning îşi întoarse capul.

— Cineva trebuie s-o facă, prietene!

Corrigan se îndepărtă dezgustat. O găsi pe Rachel în colibă, studiind însemnările lui Manning. Îşi ridică privirile când intră Corrigan.

— Gata?

Corrigan încuviinţă din cap.

— Sergentul Lavella mi-a spus să-ţi dau asta.

Puse lângă ea, pe o ladă, preţioasa puşcă Lee Enfield.

— Mulţumesc.

Corrigan părea stânjenit.

— Lavella şi Lavoro vor veni direct aici după ce se despart de noi. Nu vor lipsi mai mult de câteva zile.

Rachel îl aprobă, fără să scoată o vorbă.

— Nu-i prea târziu să te răzgândeşti! îi zise Corrigan.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine.

Corrigan se încorda.

— Cum adică?

— Te-ai putea întoarce să mă ajuţi.

— Da, sigur, aş putea la fel de bine să-mi zbor creierii. M-aş chinui mai puţin, în orice caz.

Rachel ridică din umeri.

— M-am suit pe platformă şi am supravegheat trecătoarea. Manning are dreptate. Sunt o mulţime de vase acolo. Distrugătoare, mai mult ca sigur.

— Din partea mea, n-au decât să atace şi Polul Sud! exclamă Corrigan. Cristoase, ce păcat!

Rachel îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Păcat de picioarele tale superbe şi de Dumnezeu ştie ce mai ascunzi pe sub fustă. Poate că nu ţi-aş fi spus niciodată, dar află că eşti o femeie atrăgătoare.

Rachel îi întoarse spatele.

— Este mai bine să pleci, domnule Corrigan. Mult noroc!

— Domnişoară Goode... Rachel...

— Te rog, pleacă!

Corrigan stătea în uşă cu pumnii încleştaţi. Furia, ruşinea şi amărăciunea îi ardeau gâtul ca un foc. Îşi aminti de o situaţie asemănătoare, cu mult timp în urmă, când rugăminţile sale se dovediră la fel de zadarnice. Dar, de data aceasta, îi venea mult mai greu să-şi desprindă privirile de la această femeie subţirică şi încăpăţânată, postată lângă staţia radio. Îl durea că trebuie să plece fară s-o audă spunându-i bun rămas.

48

Locotenentul Mashita Tashiro sări din barca de cauciuc în apele nisipoase ale golfului Jervoise. Când ajunse pe plajă, îşi aşteptă oamenii să tragă barca la mal şi să se regrupeze.

În spatele lor, altă plută cu locotenentul Kurosawa şi restul plutonului se îndrepta către ţărm.

— Pe unde o luăm, Tashiro-san? îl întrebă Kurosawa.

— Eu o iau spre sud, către pădurile de mangalieri, îi răspunse Tashiro. Tu şi oamenii tăi veţi merge spre nord. Dacă găsiţi vreun băştinaş, aduceţi-l aici să-l interoghez.

Kurosawa încuviinţă din cap. De aproape două săptămâni patrulau coasta de vest a insulei Santa Maria. Peste tot era la fel. Băştinaşii se dovediră neprietenoşi şi nici nu le trecea prin cap să coopereze cu ei. Kurosawa se simţea trist şi deprimat.

— Tashiro-san, n-o să-i găsim niciodată în felul ăsta, îi zise el încet camaradului său, ca să nu-l audă soldaţii.

Tashiro nu-l luă în seamă.

— Ne întâlnim aici la întoarcere. Lasă doi oameni să păzească bărcile.

Kurosawa dădu din cap.

— Aşa nu o să realizăm nimic, mormăi el.

— Trebuie să respectăm ordinele, îi reaminti Tashiro.

— Am înţeles, Tashiro-san, răspunse Kurosawa.

Se întoarse pe plajă, să organizeze patrulele.

Plutea în mijlocul lagunei. Părea chiar ciudat, în comparaţie cu apele strălucitoare ale oceanului şi cocotierii de

smarald de pe ţărm. Golful era liniştit, cu excepţia vuietului valurilor sparte de recif şi oftatului brizei dinspre mare. Doar această prezenţă rău-prevestitoare indica primejdia.

— Doamne Sfinte, murmură Corrigan enervat.

Spre ghinionul lor, şalupa japoneză se afla în acelaşi golf unde trebuia să apară submarinul în noaptea aceea.

Corrigan îşi concentra binoclul asupra fâşiei albe de nisip din dreapta. Plaja era pustie. Doar un copac solitar de calofil se înălţa dincolo de palmieri, întinzându-şi trunchiul peste apele strălucitoare, de parcă s-ar fi ferit de vreo primejdie fără nume, ascunsă în junglă.

Corrigan luă binoclul de la ochi şi trânti o înjurătură.

Îl lăsase pe sergentul Lavella şi pe ceilalţi în pădure, în timp ce el încerca să găsească o cărare prin mlaştina de mangalieri, care înconjura golful. Până acum, şalupa japoneză de patrulare fusese ascunsă de valuri.

N-aveau de ales. Trebuia să stea şi să aştepte.

Corrigan se întreba ce se va face comandantul submarinului când va vedea barca japonezilor ancorată în golf. Va risca? Sau va trage concluzia că fuseseră capturaţi şi se va întoarce la Noumea?

— Cristoase, n-o să mai scap niciodată de pe insula asta blestemată, murmură Corrigan.

Se ridică în picioare şi o luă către mlaştini să le spună bucuria şi celorlalţi.

Mlaştina de mangalieri era un loc întunecat şi periculos. Rădăcinile răsucite ale copacilor se întindeau pe malurile acoperite cu noroi ca nişte degete descărnate ale unei bătrâne zgripţuroaice. Desişul de crengi şi frunze oprea lumina soarelui.

Corrigan îşi croi drum de-a lungul malului, bălăngănind Enfieldul pe umărul drept. Înota cu greu prin noroiul lipicios. Insecte negricioase săreau în jurul lui speriate. Mirosul fetid al mâlului împânzise atmosfera.

Crabi cu carapace portocalie strălucitoare se târau hidos pe ţărm. Din când în când, Corrigan zărea câte un gândac viu colorat în roşu, albastru şi galben furişându-se spre rădăcinile mangalierilor. Odată, auzi plescăitul unei vietăţi mai mari, care sărise în apele murdare.

Tăcerea junglei era greu de interpretat, dar urechea lui Corrigan se obişnuise. Până şi clipocitul mlaştinilor conţinea câte un mic sunet: strigătul unui papagal uriaş sau orăcăitul broaştelor.

Dar, când se mişcau oameni prin apropiere, îţi dădeai seama imediat.

Corrigan tresări deodată. Îşi ridică privirea şi văzu un cacadu alb sus pe ramurile unui cocotier gălbui ca fildeşul. Se uita în jos urmărind ceva cu mare atenţie.

Irlandezul se opri să asculte. Se auzeau voci, venind dinspre mangalieri.

Se lăsă în noroi şi stătu liniştit. Nici nu îndrăznea să respire. Simţi cum i se strânge stomacul de frică.

Japonezii!

Corrigan se târî la adăpostul unui buştean găunos, care zăcea pe mal, peste rădăcinile de mangalieri. Îşi ridică capul şi privi înainte.

Erau cel puţin douăzeci. Veniseră mai mult ca sigur cu barca ancorată în golf. Se îndreptau direct spre el, de-a lungul malului.

— Sfântă Fecioară şi Isuse Cristoase! murmură Corrigan. Acum îi zărea cât se poate de clar, cu uniformele lor kaki, mişcându-se prin vegetaţia luxuriantă a junglei. Peste câteva clipe, vor trece chiar peste el. Şocat şi îngrozit, Corrigan privi îndărăt şi îşi văzu urmele întipărite cât se poate de clar în noroiul moale; va fi propriul său Iuda. Îşi roti privirile înjur disperat.

De-o parte se aflau apele întunecate ale golfului, iar de cealaltă jungla. Se gândi să înconjoare prin spate soldaţii care avansau prin mlaştină. Dar ştia că ar fi inutil.

— Labele tale uriaşe, împrăştiate peste tot prin mâl îl vor duce direct la tine, Patrick băiete.

Singura soluţie era să se întoarcă, să-şi acopere urmele şi apoi să traverseze pe celălalt mal.

Se târî pe burtă prim mâlul lipicios şi începu să se scufunde în apă.

Apoi îl văzu.

Era un crocodil. Plutea la suprafaţa mlaştinii, la mai puţin de cincizeci de paşi de el. Ochii săi răutăcioşi îl priveau fară să clipească.

Corrigan simţi că i se opreşte respiraţia. Nu mai avea scăpare. Căzuse în cursă.

Ieşi din apă şi se târâ în spatele buşteanului. Îşi săltă capul câţiva inci şi zări primul sopldat japonez îndreptându-se către el, la cinzeci de yarzi de locul unde se afla.

— Până aici ţi-a fost, Patrick, băiete! îşi zise Corrigan. Ai dat de dracu', ce mai!

Ochii reci şi rotunzi ca de porc continuau să-l privească neclintit.

Îşi încreţi botul cald când începu să se mişte, apropiindu-se de mal. Spinarea îi strălucea în lumina soarelui; în cele din urmă, îşi scoase din apă corpul său masiv, acoperit cu platoşe. Era un exemplar uriaş; măsura în jur de optsprezece picioare. Labele sale scurte şi îndoite se scufundară în mâlul negru, puturos.

Când se ridică pe mal, îşi deschise fălcile o fracţiune de secundă şi Corrigan zări şirurile de dinţi galbeni, scurţi. Duhnea îngrozitor a peşte putrezit.

Soldaţii se apropiaseră şi mai mult. Corrigan îi auzea vorbind. Vocile lor sunau hârşâit şi sacadat

Deodată, crocodilul începu să alerge spre el. Se mişca mai repede decât îşi închipuise Corrigan. Se lipi de buştean şi ridică puşca. În clipa aceea, ştiu că avea de ales între groaznica moarte între fălcile animalului şi un glonte în spate tras de soldaţi.

— Prefer o moarte curată! se gândi Corrigan. Săltă arma, ţintind între ochii fiarei. Apăsă pe trăgaci. Nimic.

Trase din nou. Nimic.

Se blocase mecanismul.

Doamne Sfinte, nu, îşi spuse Corrigan. Intrase apă pe ţeava. Era complet lipsit de apărare.

Înţepeni în loc.

Asta este. O să moară şi gata.

Caporalul Hirro Haniguchi mergea nepăsător. Primise responsabilitatea să conducă patrula şi în momentul acela se concentra asupra drumului. Păşea greoi prin mâlul lipicios al mlaştinii, peste rădăcinile mangalierilor.

Nu văzu crocodilul decât mult prea târziu.

Auzi hârşâitul burţii animalului, în timp ce se târa prin noroi spre el. Ridică ochii şi observă capul alungit şi spatele lucios, sclipind sub razele soarelui.

Încercă să ridice puşca, dar fiara se dovedi mai iute. Îşi căscă fălcile uriaşe şi-i cuprinse şoldul. Scoase un urlet şi trase în acelaşi timp. Glontele ricoşa în tufişurile de mangalieri.

Camarazii lui reacţionară cu întârziere. Crocodilul începu să-şi târască victima prin noroi, spre golf. Îl va scufunda în apele fetide ale mlaştinii şi apoi îşi va savura prânzul pe îndelete în vizuina sa subacvatică.

Dar se aventurase prea departe de sanctuarul său lacustru. Soldaţii japonezi îşi reveniră repede şi descărcară o rafală de împuşcături în corpul masiv, acoperit cu platoşe al gigantului animal. Dădu drumul omului şi se chirci sub impactul gloanţelor.

Încercă să fugă în golf, dar se opri la jumătatea distanţei spre apă, răsturnându-se pe spate. Îşi expuse burta lui moale, albicioasă şi izbi de câteva ori cu coada în noroi, prins în ghearele morţii.

La câţiva paşi de corpul animalului, caporalul Hanguchi se agăţă îngrozit de ciotul piciorului său drept. Cealaltă jumătate fusese smulsă de fălcile crocodilului. Sângele de un roşu aprins gâlgâia pe jos în noroiul alunecos.

Locotenentul Tashiro alergă desfacându-şi brâul. Îl imobiliza cu genunchiul pe soldatul care se zbătea urlând şi-i înfăşură bucata de pânză în jurul şoldului.

— Du-l îndărăt pe plajă! strigă Tashiro.

Pe şalupă era un medic. Haniguchi mai avea o şansă, dacă nu pierdea prea mult sânge.

Doi dintre oamenii lui Tashiro îşi aruncară puştile pe umăr şi îl ridicară pe camaradul rănit în braţe. Alţi doi îi săltară picioarele; sau ce mai rămăsese din ele. O porniră prin mlaştină, înapoi de unde veniseră.

Tashiro o luă după el. Înjura în gând crocodilul. Acum nu-i mai putea convinge pe oamenii săi să străbată mlaştina.

Când animalul ieşise din apă, îndreptându-şi spre el corpul său uriaş, susţinut de patru picioare scurte şi puternice, Corrigan apucase puşca de ţeava, ca pe o bâtă. Abia în ultimul moment îşi dădu seama că nu-l vâna pe el.

Soldatul japonez din fruntea plutonului reprezenta o ţintă mult mai tentantă şi uşoară. Se afla mai aproape de golf şi stătea drept. Corrigan, ghemuit în spatele tufişurilor n-avea cum să-l vadă, dar auzi urletele şi scrâşnetul îngrozitor al fălcilor uriaşe, sfărâmând oasele.

Strigătele disperate ale omului erau astupate de răpăitul puştilor şi ţiuitul asurzitor al gloanţelor. Coada crocodilului şuiera prin aer, izbind noroiul în agonia morţii, la numai câţiva paşi de el.

Corrigan îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

În cele din urmă, se lăsă liniştea, întreruptă doar de strigătele soldatului rănit. Apoi, japonezii începură toţi să urle.

Corrigan şi-i imagina strânşi în jurul victimei, încercând să-l bandajeze. Zbieretele neomeneşti ale rănitului îl îngrozeau pe Corrigan. Primul şoc trecuse şi durerea sfâşietoare îi cuprinse tot corpul.

Corrigan se trase mai aproape de buştean. Nu ştia ce să facă. Să încerce să fugă acum, când erau preocupaţi de soarta camaradului lor? Sau să rişte şi să rămână pe loc?

Nu, japonezii se aflau prea aproape. În clipa când se va mişca, unul dintre soldaţi s-ar putea să se întoarcă şi să-l vadă.

Se hotărî să rămână unde era.

Omul urlă din nou, acoperind vocile soldaţilor care-l cărau; dar apoi, gemetele şi amestecul de glasuri se estompară. Corrigan îşi dădu seama că o luaseră în altă direcţie, spre barcă.

Aşteptă câtva timp înainte să privească prudent peste buştean. Văzu japonezii împiedicându-se şi căzând în mâlul aburind al mlaştinii. Stăteau cu spatele la el, dar unul din soldaţi întoarse capul pentru o clipă şi Corrigan îl recunoscu speriat.

— Tashiro! murmură el. Păcat că n-ai fost tu în locul rănitului.

După câteva minute, zbieretele japonezului infirm se topiră în junglă şi Corrigan se trezi înconjurat de liniştea apăsătoare a mangalierilor.

Se ridică încet în picioare. Crocodilul mort zăcea pe spate, la câţiva paşi depărtare, ciuruit de gloanţe. Mai încolo, pe noroiul negru lucios se înşirau urmele de sânge ale caporalului Haniguchi.

Corrigan se aşeză pe cadavrul reptilei şi clătină din cap. Ce norocos fusese!

— Ei bine, Pat băiete, tatăl tău avea dreptate. Fereşte-te de femei şi o să trăieşti o sută de ani!

În noaptea aceea, micul grup se strânse în junglă, privind focul de pe plajă. Acolo îşi aşezaseră tabăra japonezii. Din când

în când, glasurile lor erau purtate de briză din partea cealaltă a golfului.

Cum ei nu puteau să aprindă focul, de frică să nu fie văzuţi de niponi, mâncară câteva banane şi pulpa unei papaya, iar apoi se îngrămădiră unul în altul la pământ, încercând să adoarmă.

Manning stătea întins lângă Corrigan. Respira întretăiat. Corrigan se întreba dacă va supravieţui până la sosirea submarinului, mirosea la fel ca preotul înainte să-şi dea duhul. Ce mai, duhnea a moarte.

— Cum te simţi? îi şopti Corrigan în beznă.

— Fata, zise Manning răguşit. Mă gândesc tot timpul la ea.

— Nu numai tu.

— Trebuie să te întorci s-o aduci. Nu poţi s-o laşi singură!

— N-ai decât să te duci tu, dacă vrei. Nu te opreşte nimeni.

— Dacă ai fi fost un bărbat adevărat, n-ai fi permis asemenea lucru. Eşti un monstru!

— Dar n-am obligat-o eu să rămână. Dacă vrea să se sinucidă, n-am chef să mă tragă şi pe mine după ea.

Manning oftă. Gândul că nepoata Părintelui Goode se află singură în junglă îl umplea de disperare. Durerea din piept i se accentuase, în timp ce încerca să-l convingă pe Corrigan.

— Nu-mi vine să cred că poţi fi atât de laş încât s-o laşi pradă destinului pe această fată curajoasă.

Corrigan simţi cum clocoteşte de furie. Oare ce voiau toţi oamenii ăştia de la el?

— Ştii ce, este numai vina ei. Eu unul nu răspund de viaţa domnişoarei Goode. Dumnezeu ştie că am făcut tot ce-am putut pentru nişte idioţi ca voi. Dacă vrea să se sinucidă, n-are decât.

Manning întoarse capul să-şi ascundă lacrimile de ciudă şi neputinţă care-i ardeau obrajii. Era un gest lipsit de sens. În bezna absolută din jur, Corrigan n-avea cum să distingă nici măcar propria-i mână.

— Trebuie să te întorci, prietene. Trebuie! îl imploră Manning.

— Culcă-te!

— Simt un foc în piept. Nu pot să dorm!

— Da, dar eu pot. Aşa că taci din gură!

Manning nu înţelegea astfel de oameni. Nu-şi vedeau decât propriile lor interese. Englezul ţinea în primul rând să-şi respecte obligaţiile, iar intransigenţa lui Corrigan îl uluia.

— De cine fugi tu, Patrick?

— De indivizi ca tine!

— Nu poţi fugi veşnic. Odată, şi odată va trebui să te opreşti şi să te dedici unui scop sau unei persoane. Altfel, viaţa va fi lipsită de sens.

— Este oricum lipsită de sens.

— Dacă aşa crezi, îmi pare rău pentru tine.

— Ai mai spus-o. Şi află că şi mie îmi pare rău de mine. Îmi pare rău că m-am lăsat vârât în toată nebunia asta. Şi acum, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură şi lasă-mă-n pace.

Sergentul Lavella facu primul de pază în noaptea aceea. Corrigan se ghemuise sub o pătură cu Sanei şi încerca să adoarmă. Dar nu reuşi. Stătea cu ochii deschişi, zgâindu-se la stele. Peste doar două ore, când îi luă locul sergentului era la fel de treaz şi simţea o durere adâncă în suflet. Nu ştia de ce.

50

Rachel stătea întinsă în beznă, pe patul îngust de bambus al lui Manning, în coliba staţiei radio. Se ruga.

Unchiul ei o învăţase că rugăciunea reprezenta un mijloc de devoţiune care trebuia folosit pentru adorarea Creatorului şi atâta tot. Nu însemnase niciodată nimic pentru ea până atunci şi nici nu credea că o să însemne vreodată.

Rachel nu era sigură că Dumnezeu exista într-adevăr. Dar acum, mânată de un instinct pe care nu-l pricepea, se rugă cum nu se rugase în viaţa ei; nu aşa cum îi arătase Părintele Goode, ci pentru propria ei mântuire.

Regreta deja hotărârea ei încăpăţânată de a rămâne pe insulă. Cu o zi înainte fusese convinsă că făcea un lucru just; singurul posibil. Acum fiecare ţipăt de bufniţă din junglă, fiecare trosnet de creangă, fiecare bufnitură şi orăcăit al broaştelor o călcau pe nervi. Ajunsese să-şi blesteme impetuozitatea.

Primele îndoieli îi încolţiseră în inimă atunci când îşi dăduse seama cu groază că cei doi japonezi localnici s-ar putea să nu-i fie atât de loiali cum îi fuseseră lui Manning. Era vorba de

Silas Tenpound[25], băştinaşul solid din Rendells, cu misteriosul tatuaj „10”, pe braţul stâng şi caporalul Solomon, un malaezian indolent, posomorât şi tăcut. De când plecase Corrigan, nu-i vorbise nici unul. Ba chiar, îi surprinsese discutând între ei pe furiş.

Înţelesese că cei doi oameni îi datorau supunere lui Manning, *kiap*-ul insulei, dar nu şi ei. În ochii lor, nu era decât o femeie. Nu exista nici o garanţie că vor mai fi în tabără a doua zi de dimineaţă. O cuprinse frica.

Corrigan avusese dreptate. Se legase de bunăvoie pe cruce. Fusese o aroganţă din partea ei să-şi închipuie că va supravieţui în junglă.

Acum, Chomu trimise vorbă din Vancoro că japonezii debarcaseră câinii poliţişti. Plasa se strângea în jurul ei; într-o zi, cât de curând, vor da de ea.

Cel mai rău era că nu ştia când va veni moartea. Se putea strecura noaptea, vestită doar de trosnetul inofensiv al unei crengi, sau putea veni în dogoarea amiezii, când stătea aplecată peste staţia radio. Patrula japoneză ar li putut nimeri oricând în luminiş din greşeală, ca să nu mai vorbim de avion. Zbura la joasă altitudine şi până la urmă va zări antena. Nu era exclus s-o trădeze chiar unul dintre băştinaşi. Fiecare faţă neagră întruchipa un posibil luda.

Încercă să-şi alunge gândurile negre şi să adoarmă.

Când deschise ochii, văzu un submarin scufundându-se în apele golfului; când valurile albastre acoperiră învelişul metalic, Rachel se pomeni şoptind un cuvânt în noapte, ca o binecuvântare.

— Corrigan.

Patrick Corrigan puse binoclul la ochi şi privi dincolo de apele sclipitoare ale golfului, spre fâşia albă de plajă. Fusese acolo încă din zori, studiind împrejurările.

Noaptea se dovedise de nesuportat. Ţânţarii zburaseră în raiduri dese. Adulmecaseră sânge cald şi se năpustiseră dinspre mlaştini. Aproape de miezul nopţii, Manning delirase din nou şi se văzuseră nevoiţi să-l astupe cu pături. Se temeau să nu-i audă japonezii. Sunetele erau purtate de vânt peste golf, spre tabăra niponilor.

---

[25] Zece lire (engl). *(n.t.)*

Corrigan nu dormise. Nu-i ieşise din minte fata. De ce nu venise cu ei? I-ar fi scutit de necazuri inutile.

Cum îl numise Manning seara trecută? Un monstru, Isuse! Îşi riscase pielea pentru ei de nu ştiu câte ori. Iar acum voiau să rămână pe insulă şi să devină un martir pentru o cauză în care nu credea.

Trebuie să te întorci, prietene. Trebuie.

Corrigan era nervos, nedumerit şi dezgustat de toată povestea asta. Nedumerit de durerea adâncă din suflet, care nu-l părăsise; dezgustat de responsabilitatea care-l apăsa şi pe care nu şi-o dorise; nervos fiind că Manning avea prea multe pretenţii de la el.

Era o dimineaţă fierbinte şi aerul rarefiat purta mirosul mării şi aroma greoaie a florilor. Vântul adunase norii deasupra insulei. Semănau cu nişte macrouri poleite în alb.

Un fuior subţire de fum se ridica din spatele primei linii de palmieri, acolo unde îşi întinseseră tabăra japonezii. Pe plajă şi în şalupa cenuşie de patrulare care plutea în mijlocul lagunei albastre era mare agitaţie.

— Haideţi, căraţi-vă odată, ticăloşilor! murmură Corrigan în timp ce privea prin binoclu.

Ştia că submarinul i-ar fi aşteptat încă o noapte. Dacă japonezii nu plecau azi, submarinul nu va risca să zăbovească mult timp în ape inamice.

În timp ce privea, distinse uruitul îndepărtat al unui motor şi văzu o barcă de cauciuc desprinzându-se de şalupa de patrulare. Peste câteva minute, trase pe nisipul alb şi japonezii începură să încarce echipamentul la bord. Văzu doi soldaţi ducând o targa acoperită de-o pătură.

Corrigan îşi aminti de atacul crocodilului din ziua precedentă. Deci, omul murise.

— Bine că nu sunt eu în locul lui, îşi zise Corrigan.

— Ce anume văzut? îi şopti Lavella. *Japonii* plecat?

— Aşa se pare, îi răspunse Corrigan. Mai avem o şansă.

Corrigan şi Lavella se târâră înapoi prin hăţişuri, până se îndepărtară de plajă. Apoi, se ridicară în picioare şi începură să meargă, împotmolindu-se printre rădăcinile de mangalieri.

De îndată ce vor pleca japonezii Corrigan hotărî să-l transporte pe Manning la malul apei şi să-şi aşeze tabăra acolo.

Vor trebui să aştepte până la lăsarea nopţii. Atunci se vor convinge dacă bravul căpitan al submarinului înfruntase primejdia până la capăt.

Dar, cu puţin noroc, se va sfârşi totul: sudoarea lipicioasă, frica, orezul apos şi apa infestată. Săptămâna viitoare pe vremea asta ar putea bea o bere rece ca gheaţa într-un bar din hotelul George.

Ar fi trebuit să plutească de fericire. Spre surprinderea lui, constată însă că era deprimat.

Mitchell zări din carlingă escadronul de *Zero*-uri aflat la multe mii de picioare sub el, strălucind în soarele amiezii. Siluetele lor încadrate de nori albi care se profilau pe albastrul oceanului. Mitchell le urmări, conducându-şi escadronul său de avioane de vânătoare *Grumann* într-o formaţiune noroasă cenuşie. Privi picăturile de ploaie care se prelingeau pe geamul incasabil, în timp ce zburau prin furtună.

Peste câteva minute, ieşiră din desişul norilor. Mitchell se uită în jos, spre aripă. Nu le pierduse.

Se întoarse la dreapta şi-l văzu pe comandantul său facându-i semn cu degetul în sus.

— Aici este comandantul Arrow[26]. *Zero*-urile în poziţia ceasului de la ora şapte. Hai să-i lovim, băieţi!

Mitchell începu să plonjeze, alegând *Zero*-ul din fruntea formaţiei, plasat în vârful V-ului. Când *Grumann*-ul se înclină, Mitchell fu aruncat înainte. Noroc cu centura de siguranţă. Altfel, ar fi ieşit prin acoperişul carlingei.

Uruitul motoarelor deveni asurzitor când avionul prinse viteză, apropiindu-se de ţintă.

Zero-urile îşi păstrau formaţia. Mitchell avea soarele în spate. Piloţii japonezi îi vor repera când va fi deja prea târziu.

Mitchell aşteptă până ajunseră la aproape trei sute de yarzi. Apoi trase. Tunurile lansară săgeţi strălucitoare în aripile şi bordul *Zero*-ului. Bucăţi mari de metal zburară în aer, însoţite de trombe de fum negre; apoi, motorul explodă, pulverizând pe cer un fuior alb de glicol.

Zero-ul îşi pierdu controlul rostogolindu-se către ocean. Mitchell îl urmări aşteptând să zărească paraşuta pilotului. Nimic. Probabil că fusese lovit. *Zero*-ul se prăbuşi în apă, într-un nor de fum negru, uleios. Pe urmă fu înghiţit de valurile mării.

---

[26] Săgeată (engl.). (n.t.)

— Atenţie, ai un *Zero* în coadă. Plonjează, plonjează!

Mitchell se întoarse. Zări gurile mitralierelor şi cercul roşu pictat pe argintul strălucitor al avionului de vânătoare. *Grumann*-ul se clătină când gloanţele îi perforară aripa şi fuselajul.

Mitchell trase de manetă înainte şi se înclină cu o aripă spre mare, iar cu cealaltă direct către cer. Pilotul japonez îl urmă.

Auzi din nou răpăitul mitralierelor. Disperat, răsuci *Grumann*-ul de trei ori şi apoi împinse flapsurile în sus. Plonja spre stânga, rotindu-se vertical. Era o manevră care-i salvase viaţa de nu ştiu câte ori.

Mitchell întoarse capul. Constată spre surprinderea sa că *Zero*-ul nu se dezlipise din coadă. Indiferent cine era, tipul avea talent.

Continuă să se învârtească în spirală. Se afundase în scaun, inima îi bătea nebuneşte în piept şi capul îi vibra de parcă l-ar fi izbit o mare greutate. O pânză cenuşie îi întuneca privirea.

Mitchell remarcă acul vitezometrului, care indica patru sute de mile pe oră. Acum cele două avioane erau unite în îmbrăţişarea morţii, învârtindu-se către abisul albastru al oceanului.

Plonjă de trei ori, de patru, de cinci ori. Degeaba, *Zero*-ul se afla tot în coada lui. Vânător şi vânat ştiau că cel care-şi va pierde primul cumpătul, cel care va coti în altă direcţie, era un om terminat.

Numai dacă...

În loc să se rotească în cea de-a şasea spirală, Mitchell împinse maneta înainte, viră la dreapta şi descrise o buclă. Pilotul japonez, sigur acum de victorie, se luă după el, prins în interiorul cercului. Reuşi în sfârşit să-l mişte din coada avionului său.

Mitchell continua să descrie looping-uri, încercând să micşoreze distanţa fiecărui arc. Dar, de fiecare dată când urca, *Zero*-ul tăia arcul şi reducea distanţa. Aparatul japonez putea depăşi orice alt avion, în acest tip de manevră.

Mitchell privi peste umăr. Acum *Zero*-ul se pregătea din nou să tragă. Trasoare strălucitoare zburară peste aripă.

Acum!

Mitchell lăsă flapsurile în jos, mărind turaţia motorului. Simţi vibraţia *Grumann*-ului. *Zero*-ul care se apropiase la numai o sută de yarzi, îl depăşi.

În clipa aceea, Mitchell ţinti asupra aripei de la tribord şi trase o salvă răsunătoare. Nimeri în plin. Proiectanţii *Zero*-ului sporiseră gradul de manevrabilitate în dauna rezistenţei structurii metalice. Se dezintegra dinaintea ochilor lui. Epava în flăcări dispăru de pe cer în câteva clipe.

Rachel Goode văzu şi ea lupta, de pe platforma înălţată în copac, la adăpostul muntelui Teatupa. Peste câteva minute, se aplecă asupra staţiei radio, vorbind grăbită în microfon.

— Bună dimineaţa, aliaţi. Aici este Meteorologul. Din păcate, cel cu care v-aţi obişnuit până acum, s-a îmbolnăvit. Între timp, voi încerca să-i ţin locul.

— Mai întâi vremea. S-au adunat nori deasupra insulelor Comore şi Bougainville-ului. Va ploua până după-amiază. Sunt nouăzeci şi cinci de grade la umbră.

— Şi acum, veşti bune. I-aţi lovit! Am văzut opt avioane japoneze prăbuşindu-se în mare, nu departe de aici. Am urmărit un avion american care a doborât un *Zero* chiar deasupra capetelor noastre.

— Dar n-aţi terminat încă. Trei distrugătoare şi un crucişător înaintează prin Trecătoare. Probabil că vor încerca să debarce din nou la noapte! Fiţi pregătiţi! Noroc, americani! Am încheiat transmisia!

Mitchell ateriza şi îşi trase avionul la capătul pistei, spre pâlcul de corturi cafenii. Deschise carlinga, scoase casca, mănuşile şi îşi trecu degetele prin părul năclăit de sudoare. Apoi, se desprinse încet de pe scaun.

Tensiunea şi frica din ultimele ore îl epuizară complet. Rămăsese înţepenit în loc mai mult timp, privind în gol.

— Căpitane Mitchell!

Se uită înjur. Era Shoup. Alergase din adăpost, de partea cealaltă a pistei. Se înroşi la faţă, agitat şi nerăbdător. Mitchell zâmbi fară să vrea.

— Meteorologul?

— Da, domnule! Transmit din nou. Deci nu l-au capturat japonezii.

Se opri şi apoi izbucni vesel.

— De data aceasta este o femeie, domnule! Da, o afurisită de femeie!

Marginea neagră şi crestată a junglei din jurul golfului se proiecta pe cerul purpuriu al nopţii. O lună palidă strălucea deasupra lor, prin frunzele unduitoare ale cocotierului. Valuri blânde se spărgeau de ţărm, iar coamele lor înspumate se răspândeau pe plajă.

Cinci perechi de ochi pândeau şi aşteptau în spatele primei liziere de copaci, zgâindu-se în beznă, dincolo de recif. Singurele sunete erau mugetele ritmice ale talazurilor, trosnetul lemnelor în foc şi strigătul singuratic al unui bâtlan de noapte, pescuind pe recif.

Deodată, Corrigan observă sclipirea unei lanterne, undeva dincolo de promontoriul lagunei.

Americanii! Erau acolo! Îi aşteptaseră!

Privi înjur. Îl văzu pe Lavella. Ochii şi dinţii negrului păreau strălucitori şi uriaşi în lumina lunii.

— Barcă pescuit venit! şopti Lavella.

— Exact! exclamă Corrigan şi îşi îndreptă torţa spre golf, agitând-o de două ori, conform semnalului stabilit.

Cei de pe submarin îi răspunseră. O să trimită o barcă la ţărm. Peste câteva minute vor pleca în sfârşit de pe insulă.

Corrigan se întoarse să-i privească pe ceilalţi. Poliţaiul Beni se uita nepăsător la ei. Sanei veni şi se aşeză lângă Corrigan, apucându-l de braţ.

— Eu aparţin ţie, murmură ea în întuneric.

— Nu te îngrijora, nu plec nicăieri fără tine, îi zise Corrigan. Dacă asta te linişteşte.

— Patrick! şopti Manning.

De-abia vorbea, doborât de durere.

— Războiul s-a terminat pentru tine, prietene, îi spuse Corrigan aşezându-se pe vine lângă targa. În câteva minute vei fi pe submarin.

— Dar Rachel?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu începe din nou!

— Du-te după ea, Patrick.

— Mai taci din gură, lua-te-ar dracu'! şuieră Corrigan.

Plecă spre plajă să aştepte singur.

Corrigan crezuse că se va simţi uşurat şi fericit în aceste clipe. Dar nu era deloc aşa. Dimpotrivă, avea senzaţia că suferise o mare pierdere. Pentru prima oară, se întreba ce-o să facă în Australia şi i se părea că priveşte în gol. Îşi dădu seama că dincolo de recif nu-l aştepta absolut nimic.

Vântul sufla rece. Corrigan tremura în cămaşa albă, subţire şi zdrenţuită. Sanei îl strânse mai tare de braţ, observând că ceva nu era în ordine.

— Ce face, Corrigan? îl întrebă ea.

Nu-i răspunse.

Gândurile sale fură întrerupte de uruitul insistent al unui motor. Zări mica mustaţă albă a valului de la proră în timp ce barca de cauciuc despica talazurile în drum spre plajă.

Erau doi matrozi şi un ofiţer.

Superiorul în haină albă sări în apa care-i ajungea la gleznă. Ţinea un revolver în mâna dreaptă.

— Manning, tu eşti? întrebă el.

— Manning este rănit, îi spuse Corrigan. Zace pe targa aici.

— Bine, grăbiţi-vă! N-avem timp de pierdut. Dacă se întoarce şalupa japonezilor, am încurcat-o.

Sergentul Lavella şi jandarmul Beni îl transportară pe Manning pe plajă şi aşezară targa în barcă. Corrigan se întoarse către ofiţer.

— Gata, am isprăvit.

— Tu nu vii cu noi?

Corrigan clătină din cap. Înţelesese deodată foarte clar ce anume îl adusese la disperare. Un singur lucru îl putea scoate din starea asta.

— M-am răzgândit, zise Corrigan.

Sanei, care păşise deja în apă, încerca să-l tragă spre barcă.

— Nu, şuieră ea. Să mergem cu ei!

Corrigan o împinse.

— Eu zic să plecaţi, locotenente! îl îndemnă el. Este periculos să zăboviţi pe aici.

— Ţi-ai semnat condamnarea la moarte, îi răspunse marinarul.

Apoi, o luă la fugă şi sări în barcă.

Peste câteva clipe, pluteau pe apele golfului, spre silueta îndepărtată a submarinului. Uruitul motorului de la bord fu acoperit de mugetul talazurilor. În curând se pierdură în imensitatea mării albastre.

— Plecat, Iris! exclamă Sanei uimită şi nedumerită. Spus că plecăm!

— M-am răzgândit! îi răspunse Corrigan.

Ieşi din umbră şi o porni în sus pe plajă, spre sergentul Lavella şi jandarmul Beni, care urmăriseră toată scena.

— Pentru ce nu plecat în barcă? îl întrebă Lavella.

— Nu suport submarinele, îi zise Corrigan. Sufăr de claustrofobie.

Apoi, o luă către junglă.

Corrigan stătea în uşa colibei lui Manning. Se uita la Rachel care răsucea butoanele staţiei radio. Îşi ridică privirile. Faţa ei se destinse într-un zâmbet.

În timpul lungului drum prin junglă se întrebase de mii de ori de ce o făcea. Puţin îi păsa de războiul japonezilor, dar n-ar fi luptat nici de-al dracului să salveze afurisitul ăla de Imperiu.

Nu acesta era motivul care-l făcuse să se întoarcă, ci fata. Pur şi simplu n-a avut inimă să o părăsească, fir-ar ea să fie!

Continua să-l privească. Irlandezul se aşeză pe nişte lăzi într-un colţ.

— Bună! rânji el.

— Bună, domnule Corrigan, îi răspunse ea veselă. Ştiam că o să ne mai vedem.

PARTEA A TREIA

52

În timp ce bătălia de la Guadalcanal atinsese punctul culminant, locotenentul Mashita Tashiro îşi ducea propriul său război pe insula Santa Maria. Capturarea staţiei radio şi a operatorilor săi devenise o obsesie, de care depindea nici mai mult nici mai puţin decât onoarea şi cariera sa viitoare. Pentru că Tashiro era conştient de acest lucru. Dacă nu reuşea să-i prindă cât de curând, nu va fi capabil să îndure ruşinea eşecului.

Deci, Tashiro ajunsese la disperare. În cele din urmă, îşi dădu seama că avea prea puţini soldaţi pe insulă pentru o asemenea misiune; Kurosawa avusese întotdeauna dreptate. De teama luptelor de guerilă trebuiau să ia cu ei un număr mare de oameni, dar aşa, îşi încetineau în mod inevitabil înaintarea prin junglă.

Forţele suplimentare solicitate de Nakamura nu sosiseră încă. Înaltul Comandament nu aprecia probabil la justa valoare greutăţile cu care se confruntau şi îşi dislocase oameni la Guadalcanal. Incredibil, în ciuda acestor eforturi, fuseseră înfrânţi într-o noapte pe râul Matanikau.

Dar acum, aveau în sfârşit câinii de vânătoare promişi.

Tashiro stătea pe plajă şi examina cuştile înşiruite pe chei la capătul pontonului. Deşi se afla la douăzeci de yarzi depărtare, îşi încreţi nasul dezgustat de mirosul fetid al animalelor. Câinii se agitau în cuştile lor de oţel. Erau Pinscher-i dresaţi, care dădeau de urma duşmanului numai după miros.

Câţiva băştinaşi se adunaseră în grupuri mici, privindu-i suspicioşi şi înspăimântaţi. Existau câini în fiecare sat, dar nu semănau nici pe departe cu ăştia. Erau nişte animale suple şi musculoase, cu colţi mari, galbeni şi ochi roşii.

Tashiro se întoarse spre localnici.

— Acum o să-l prindem pe *kiap*-ul vostru englez! zbieră el. O să-l vânăm ca pe o fiară!

Se holbau la el îngroziţi, fără să priceapă o vorbă.

În momentul acela, Tashiro auzi zumzetul unor motoare deasupra capului şi ridică privirile. Câţiva săteni o rupseră la fugă să se adăpostească după copaci.

Tashiro râse.

— Nu, nu! le strigă el. *Shikorki japan!* Avioane japoneze!

Sătenii se uitară la el neîncrezători. Ştiau prea bine câte nenorociri şi distrugeri aduceau păsările acelea mari de metal. Tashiro se lovi cu palma în piept să-i facă să priceapă.

— *Shikorki japan!*

Cercetă văzduhul cu mâna la ochi, ferindu-se de razele orbitoare ale soarelui de dimineaţă. Avionul se rotea deasupra insulei, îndreptându-se acum către ei, dinspre nord.

În timp ce-l urmăreau, îl învălui o senzaţie ciudată de nelinişte. Silueta avionului de vânătoare îi părea complet necunoscută. Abia atunci îi trecu prin cap că ar putea fi american.

Imposibil. Doar nu se abătuse atât de mult la nord...

Apoi, distinse dinţii de rechin pictaţi pe botul aparatului şi fuselajul măsliniu cu o stea albastră pe-o latură. O luă şi el la fugă.

Peste câteva secunde, *Wildcat*-ul zbură razant deasupra plajei. Gloanţele răvăşiră nisipul. Când plonja spre golf, urletele Pinsher-ilor în agonia morţii se pierdură în uruitul motoarelor şi bubuitul tunurilor de la bordul avionului.

Să ataci, să distrugi, să ataci din nou – iată o obsesie care lasă puţin timp introspecţiei. Pericolul morţii era împins în străfundurile creierului. Doar aşa îţi puteai păstra minţile.

Acum, Mitchell avea douăzeci şi unu de cercuri roşii pictate pe fuselaj, sub carlingă. Fiecare reprezenta un avion doborât.

Mitchell pierduse numărul zilelor şi săptămânilor petrecute pe stânca aceea noroioasă şi plină de malarie din Pacific. Pierduse ore întregi în monotonia şi plictiseala din tabără, întreruptă de minute cumplite de concentrare şi teroare când cea mai mică greşeală te trimitea pe lumea cealaltă.

În fiecare dimineaţă, se trezeau cu o oră înainte să se lumineze şi încălzeau motoarele avioanelor *Wildcat Grumann.* Decolau imediat ce răsărea soarele. Urmăreau distrugătoarele şi transportoarele Expresului Tokio al amiralului Raizo Tanaka,

care îşi croiau drum prin Trecătoare; sau interceptau inevitabilele bombardiere şi escortele lor dinspre Kavieng.

Decolarea şi aterizarea pe pista de la Henderson devenise un adevărat coşmar. După fiecare furtună, se transforma într-un porridge noroios şi lipicios. Peste câteva ore, apa se scurgea prin porii coralului negru, lăsând un praf întunecat, care îneca motoarele avioanelor.

Nu aveau o sală de mese; doar un cort umed şi murdar, unde mâncau Spam[27], cârnaţi sau cartofi indigeşti, deshidrataţi. Luau vitamine să reziste la boli, dar malaria şi dizenteria făceau ravagii în rândurile piloţilor tineri. Drept urmare, escadronul lui Mitchell nu se putea prezenta niciodată în formaţie completă.

Oboseala devenise starea lor naturală; oxigenul inhalat zi după zi, oră de oră, la altitudini mari, le măcina forţele şi-i ameţea. Nu se odihneau cât trebuia. Ceea ce-i lipsea lui Mitchell mai mult decât o mâncare bună sau compania unei femei era somnul.

Dar bătălia de la Guadalcanal atingea apogeul, aşa că îşi petrecea tot mai multe ore pe zi în aer; noaptea îi era imposibil să se odihnească din cauza bombardamentului. Mai aţipea câte puţin în tranşee sau moţăia în sala de mese; odată adormise în carlingă, în timp ce-i alimenta avionul la sol.

Se temea tare mult de această oboseală permanentă; încetinea reacţiile şi te făcea să visezi cu ochii deschişi sau să comiţi greşeli elementare, care te puteau costa viaţa. Cel mai dificil lucru era să trăieşti măcinat de nesiguranţa zilei de mâine; să nu ştii dacă răsăritul pe care-l contemplai va fi ultimul.

Parcă te rodea ceva în suflet şi te făcea să te întrebi: oare mi-a sunat ceasul?

Japonezii îşi aruncaseră toate resursele în luptă. Dar când se întâmplase asta? Acum câteva zile, sau săptămâni? Timpul începuse să se estompeze – botezaseră noii recruţi americani în focul încleştărilor cumplite. Două nave japoneze din Iron Bottom Sound revărsaseră ore în şir proiectile de paisprezece inch asupra Bazei Aeriene de la Henderson. Mitchell îşi amintea şi acum sunetul bombardamentului. Parcă se adunaseră în aer sute de maşini de curse, incendiind pista în flăcări portocalii şi trombe de praf. A doua zi dimineaţa, piloţii ieşiseră din tranşee. Peste tot zăceau împrăştiate bucăţi carbonizate de metal şi

[27] Marcă de conserve. (n.t.)

conserve Spam – nimeriseră depozitul de alimente. Pista principală şi cele secundare erau pline de cratere, iar Forţa Aeriană Cactus fusese decimată. Doar unsprezece din cele nouăzeci de avioane rămăseseră întregi.

Totuşi, în dimineaţa aceea reuşiseră să înalţe în văzduh restul escadronului, atacând Expresul Tokio în trecătoare.

În noaptea următoare, japonezii veniră din junglă, traversând gropile de nisip de la Matanikau, unde puşcaşii marinari îi măcinaşeră mai întâi cu howitz-erele, apoi cu mitralierele şi în final cu mâinile goale. Până şi brancardierii şi bucătarii se năpusteau prin noroi să-i înfrunte.

În cealaltă noapte, veniseră din partea cealaltă a câmpului. Browning-urile soldaţilor îi seceraseră în iarba kumai, stivuindu-le cadavrele la marginea brazdei. Mai târziu, supravieţuitorii îi povestiseră lui Mitchell că fuseseră nevoiţi să cureţe câmpul de hoituri, aruncându-le în aer. Un tânăr tunar trăsese douăzeci şi şase de mii de salve în noaptea aceea.

A doua zi se dezlănţuiseră bombardamentele. Mitchell se ghemuise murdar şi transpirat într-o tranşee. Între timp, îi reparau avionul de vânătoare sub ploaia de bombe japoneze care se abăteau asupra pistei din zece în zece minute. Apoi, noaptea aceea, sus pe Culmea Sângeroasă, japonezii atacaseră din nou. Muriseră încă o mie.

Indiferent câţi soldaţi japonezi ar fi pierit sau câte avioane ar fi doborât, continuau să vină val după val. Ploaia, noroiul, bombardamentele, frica păreau că n-o să se termine niciodată.

Dar acum, când se învârtea deasupra portului Vancoro, Mitchell nu se mai temea de nimic Când se afla la maneta *Wildcat*-ului putea să riposteze din plin.

Iar astăzi, clocotea de ură, aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Se gândea la şirurile de cadavre înşirate pe plaja de la Capul Lunga. Majoritatea nu erau decât nişte copii. Îşi aminti de doi dintre piloţii săi pe care-i văzuse ciuruiţi de rafale şi ucişi bestial în timp ce atârnau neputincioşi în sforile paraşutelor, deasupra insulei Tavo.

Îşi aminti şi de Meteorolog.

Acum erau doi. O tânără şi un irlandez. Auzise că Marina îl evacuase pe vechiul Meteorolog; nu se ştie cum, dar ceilalţi doi

reuşiseră să supravieţuiască. Unul dintre jandarmii locali aflase de sosirea unui transport de câini de poliţişti şi ceruseră ajutor.

Mitchell se oferise pentru această misiune. Zări o şalupă trasă la mal, adăpostită în cotul golfului şi câteva siluete care alergau în direcţia copacilor. Întoarse avionul şi plonja în golf. Aproape că atinsese cu vârful aripilor ramurile casuarianelor şi cocotierilor.

În timp ce zbura printre pomi, văzu pe dig trei cuşti mari. Le prinse în bătaia tunurilor sale şi ţinti. Explodară una câte una, împroşcând în aer fragmente de metal şi carne.

Mitchell se îndreptă spre capătul celălalt al golfului, întorcându-se apoi să mitralieze plaja pe toată lungimea ei. Rânji, văzându-i pe soldaţii japonezi alergând la adăpostul cocotierilor, în timp ce alţii se aruncau din bărci în apele golfului.

Înainte să se întoarcă la Guadalcanal, Mitchell trimise trei şalupe pe fundul nisipos al golfului. Una din ele fu cuprinsă de trombe de fum negru şi limbi portocalii. Mitchell zâmbi satisfăcut în spatele căştii sale de zbor.

— Una pentru Meteorolog, zise el şi apoi se îndreptă spre casă.

53

Din înălţimea platformei ridicate în copac sub muntele Teatupa, Rachel şi Corrigan priveau puzderia de avioane care zburau deasupra lor.

— Isuse, Marie şi Sfinte Iosif! exclamă Corrigan uimit.

Rachel facu semnul crucii aproape fără să se gândească.

— Asta este!

Număraseră deja şaizeci şi una de nave japoneze îndreptându-se toate spre sud.

Corrigan se zgâi în sus, cercetând cerul strălucitor al dimineţii.

— N-am văzut în viaţa mea atâtea avioane! Câte crezi că sunt?

Rachel scoase carnetul în piele al lui Manning şi începu să le numere. Nouă avioane de fiecare escadron. Zece, unsprezece, douăsprezece escadroane. Şi încă mai vin. Dinspre vest, din direcţia insulelor Comore.

După ce uruitul motoarelor începu să descrească la sud, priviră însemnările. Aproximativ o sută douăzeci de bombardiere şi optzeci de avioane de vânătoare.

— La ce altitudine zboară după părerea ta? întrebă Rachel.

Corrigan îşi frecă bărbia. Scoase un sunet hârşâit, de parcă ar fi trecut o pilă de fier pe o bucată de lemn.

— Să spunem vreo cinci mii de picioare. Poate treizeci. Nu ştiu. Habar n-am.

— Hai să zicem atunci cinsprezece mii, spuse Rachel. Oricum, este o medie.

— Mai bine hai să ne întoarcem şi să transmitem veştile. Precis că americanilor nici n-o să le vină să creadă.

Corrigan privi *Zero*-ul în flăcări plonjând în apele golfului Jervoise. Pilotul încercă să aşeze aparatul cu burta pe apă, dar, în ultimul moment, se înclină cu nasul în jos şi explodă. Epava incandescentă fu înghiţită în câteva clipe de valurile albastre ale lagunei.

Pe cer, zărea avioanele întorcându-se la Kavieng şi Rabaul. Văzuse deja două bombardiere grele care pierdeau vapori de glicol pe la aripi, prăbuşindu-se în mare, la vest.

Două sute zburaseră către nord şi se înapoiaseră mai puţin de cincizeci.

Corrigan coborî cu agilitate din copac în aburul dogoritor al junglei. Rachel îl aştepta. Erau tăcuţi. Ştiau cât de mult contribuiseră la această victorie. Rachel îşi încolăci braţele în jurul lui.

Corrigan plutea de fericire de parcă ar fi participat efectiv la crâncena bătălie. Păcat că Manning nu era şi el acolo, să împartă cu ei bucuria momentului.

Sanei îi privea de pe culme. Stătea singură, în spatele unei stânci acoperite de muşchi, cu genunchii strânşi la piept, legănându-se ca un copil părăsit. Lacrimile fierbinţi de furie îi brăzdau obrajii.

În clipa aceea, îl ura pe Corrigan aşa cum nu mai urâse pe nimeni niciodată.

Îl ura chiar mai mult decât pe Rachel.

Ştia de ce se întorsese, de ce nu plecaseră împreună cu barca atunci când avuseseră ocazia. Sigur, el nu recunoscuse, dar ea ştia de la bun început.

Acum, nu-i rămânea decât să-l urmărească şi să aştepte. Nu războiul era important pentru Corrigan, ci femeia asta. Îi va oferi tot ce ar trebui să-i ofere ei. Va purta în pântece copiii lui şi-i va construi o casă adevărată. Iar pe Sanei o va da de-o parte ca pe-o sticlă goală.

Nu avea ce face. Nu putea concura cu o femeie albă.

Văzu cum Corrigan luase în mâini capul lui Rachel şi o sărutase duios. Pe Sanei n-o alintase niciodată aşa. Şi nici n-o va face vreodată.

Nu rezista să mai privească. Se ridică şi-o luă la fugă în junglă, cu ochii în lacrimi.

În ultimele săptămâni, Wolfgang Heydrich se comportase ca un nebun. Doi dintre servitori fugiseră înspăimântaţi. Cum nu mai avea pe cine să-şi reverse nervii, îşi îndreptă atenţia asupra lui Alice Melama'a şi a bătrânei bucătărese Mary.

Alice păcătuise că nu alesese bine orezul servit la prânz. Drept pedeapsă, îşi vârâse mâna în părul ei negru, o târâse pe verandă şi o aruncase pe trepte, zbierând din răsputeri:

— Negresă nenorocită!

— Eu avut grijă de tine, stăpâne! îl imploră Alice. Gătit *kai-kai* bun acum.

Heydrich alergă gâfâind pe trepte, bălăngănindu-şi burta sub cămaşa albă, mototolită şi o lovi cu piciorul. Alice se feri plângând cu sughiţuri. Se ridică în picioare şi o luă la fugă pe cărare.

Neamţul o privi cum se îndepărtează. Parcă se mai uşurase. Afurisiţii ăştia de băştinaşi. Nu valorează doi bani.

Îşi roti privirile prin grădină. De când plecaseră servitorii, se sălbăticise de tot. O năpădiseră buruienile, iar jungla îşi întinsese tot mai mult tentaculele spre proprietatea lui. Doi porci sălbatici scurmau în voie, la rădăcina unor copaci frangipani.

Heydrich se strâmbă. Puţin îi păsa. Oricum se alesese praful de toate.

Deutschland fusese distrusă, iar japonezii îi dăduseră o nimica toată pentru copra pulverizată de explozie. Colonelul îi sugerase să fie mulţumit şi cu atât că altfel nu se ştie...

— Cooperarea între aliaţi în prospera Asie de Sud-Vest, pufni el. Rahat!

Îi mâncaseră proviziile, îi măcelăriseră puii şi porcii, îi furaseră gramofonul şi radioul. Îi venea să plângă când se gândea.

Erau nişte animale, ce mai! Acum căzuse în capcană pe insula asta blestemată, obligat să le îndure umilinţele şi hoţiile. *Gott in Himmel!*[28] Fără şalupă devenise practic prizonierul lor.

Dar Wolfgang Heydrich nu-şi spusese încă ultimul cuvânt.

Va găsi el ceva până la urmă.

Sanei se caţără pe cărarea nisipoasă care ducea la coliba *tabu*-ului de la marginea satului. Câteva femei care se întorceau de la grădini cu igname o priveau curioase.

Vele stătea lângă colibă, sub acoperişul de stuf; era foarte bătrân. Ochiul stâng fusese acoperit de pieliţa fină a cataractei. Colţurile gurii se pătaseră de sucul stacojiu al nucilor betel.

— Tu eşti Lobo? îl întrebă Sanei.

Ochii înceţoşaţi se zgâiră la ea lipsiţi de interes.

— Vreau ajutat pe mine. Vreau vorbit cu rechinul. Vreau aranjat acest bărbat alb.

Lobo murmură ceva şi întoarse capul.

Sanei băgă mâna în geanta de trestie pe care o purta pe umăr şi scoase un mănunchi de tutun răsucit. Îl luase din proviziile lui Manning. Se aplecă şi-l vârî sub nasul bătrânului.

Când simţi mirosul, tresări şi zâmbi palid. Se repezi să i-l smulgă din mână cu degetele lui lungi şi osoase.

Dădu din cap.

— Tu trăit mult cu acest bărbat alb?

Sanei făcu semn că da. Băgă din nou mâna în geantă şi scoase o buclă din părul lui Corrigan, legată cu un fir de iarbă. O tăiase când dormea.

Lobo rânji.

— Acum, venit cu mine.

Sanei ezită o clipă, apoi dădu la o parte frunzele de palmier atârnate în prag şi-l urmă înăuntru.

În colibă duhnea îngrozitor. Mirosul venea de la o piatră plată şi mare care trona în mijlocul camerei. Când ochii ei se obişnuiră cu lumina difuză, zări forma unui craniu uman aşezat pe o mică platformă de beţe împletite, în vârful unei pietre.

---

[28] Dumnezeu din ceruri (germ.) (n.t.)

Era *padagi tidatho* al omului *vele.* Altarul spiritului său protector.

Oasele craniului fuseseră unse cu o pastă de nucă titi. Acum se întărise şi urmele de cărbune şi calcar îţi dădeau impresia că avea piele şi carne.

Stătea fixat într-un cadru din trestie. În partea de sus avea un mic orificiu decupat. Înăuntru erau bucăţi de nucă areca, taro şi cartofi dulci.

Lângă el se aflau două pietre, una mai mare decât cealaltă. Piatra cea mare fusese însemnată pe suprafaţa ei turtită.

Lobo luă bucla de păr şi-i dădu drumul înăuntrul craniului.

— O să ţi-l aranjez foarte bine, chicoti el. Da, da, o să ţi-1 aranjez. O să vezi!

54

Scroafa era legată cu funia de un par, în apropierea colibei. Părea un animal uriaş. Pielea obscen de palidă fusese acoperită de un strat gros de noroi, iar ţâţele mari îi atârnau în jos, măturând pământul când mergea.

Stătea foarte liniştită, privindu-l suspicios cu ochii ei mici, roz. Parcă ar fi presimţit intenţia bătrânului. Ajunsese la câteva picioare de ea când scoase un guiţat înspăimântător şi încercă să fugă. Dar funia din jurul gâtului o trase înapoi.

Lobo se mişcă cu o agilitate surprinzătoare. Apucă funia şi prinse corpul contorsionat al animalului între picioarele sale subţiri. Înfipse maceta şi sângele ţişni din gâtlejul scroafei.

Se zbătu violent dărâmându-l pe Lobo. În timp ce încerca să se ridice în picioare din noroi, scroafa se năpusti spre el în disperarea morţii. Dar Lobo reuşi să se ferească.

Timp de câteva minute, porcul se zbătu în convulsii. Sângele care-i ţâşnea din rană înroşise noroiul. Căzu de două ori în genunchi şi Sanei crezu că a murit. Dar îşi reveni de fiecare dată, aruncându-se asupra călăului ei care se ţinea de-o parte.

În cele din urmă, se prăbuşi într-o parte, grohăind şi zbătându-se în convulsii. Un ultim spasm îi anunţă sfârşitul.

Lobo sări şi despică burta moale cu maceta, tăind pielea groasă şi membranele. Intestinele aburinde căzură în noroi. Lobo băgă mâna înăuntru şi smulse restul măruntaielor din pereţii abdominali.

Apoi, se ocupă de capul animalului şi începu să secţioneze gâtul.

Sanei îl privea dezgustată. Văzuse de nenumărate ori scene asemănătoare. Ceea ce o revolta însă era graba bătrânului.

Lobo sări şi despică burta moale cu maceta, tăind, ridică de urechi capul animalului şi-l aruncă lui Sanei.

— Luat, repede!

Sanei îl ascultă. Ţinea dezgustătorul cap departe de ea. Sângele se scurgea în noroi.

Între timp, Lobo se aplecă şi adună grămada aburindă de măruntaie. Porni către plajă cu intestinele atârnând în urma lui

prin mâl. Cu o mişcare a capului o îndemnă pe Sanei să-l urmeze.

Când ajunseră pe plajă, Lobo intră în apă până la genunchi. Apoi, aruncă în ocean povara unsuroasă şi băgă mâna într-o pungă prinsă de talie. Scoase cele două pietre mici pe care Sanei le văzuse lângă altarul spiritului.

O ridică pe cea mare în mâna dreaptă şi o lovi cu cealaltă. Sunetul era hipnotic, ascuţit ca un clopoţel. Lobo începu să intoneze o incantaţie în ritmul frecării pietrelor.

Deodată, Sanei zări o formă mişcându-se lângă ei, prin apele verzi ale lagunei. O înotătoare despică suprafaţa oceanului. Era un rechin. Corpul său alb murdar se distingea foarte clar în apa puţin adâncă. Părea un exemplar mare, în jur de douăsprezece sau cincisprezece picioare lungime, un Tigru. Se aşeză pe fundul nisipos, la numai câţiva paşi de locul unde stătea bătrânul.

Chicotind încântat, Lobo se aplecă în apă şi întinsemăruntaiele porcului cu ambele mâini. Le aruncă în botul rechinului, de parcă şi-ar fi hrănit câinele favorit. Sanei îl urmărea uluită.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse şi-i arătă cu degetul să-i dea capul. Îngrozită, Sanei veni spre el şi-i înmâna oribilul trofeu, fără să-şi desprindă privirile de pe rechin.

Lobo luă capul din mâna ei şi-l lăsă să cadă la picioarele lui. Rechinul căscă fălcile sale uriaşe şi-l înghiţi dintr-odată. Scoase un sunet disgraţios în timp ce se căznea să-l facă să alunece pe gâtlej. Apoi, plesni din coada lui puternică şi îşi întoarse capul uriaş, împroşcând în aer stropi săraţi. Despică valurile, înotând înapoi, către apele adânci ale lagunei.

Bătrânul se întoarse şi el, îndreptându-se spre plajă. Braţele îi erau pline de sânge închegat, amestecat cu sarea mării.

— Terminat totul, zise el cu glasul lui ciudat, sâsâit. Tu făcut pe el bun *vele.* Bărbatul alb aparţinut ţie acum. Aparţinut până la moarte.

55

În seara aceea, Corrigan se duse până la bazin să aducă apă pentru cină, O găsi pe Sanei stând pe marginea stâncii,

holbându-se în adâncurile răcoroase şi limpezi. Avea ochii umflaţi şi roşii, iar când îl văzu pe Corrigan, începu să rânjească răutăcios.

— Ai făcut pusi-pusi cu Mary cea albă? îl întrebă ea furioasă.

Corrigan o fixă cu ochii lui celtici întunecaţi şi-i întoarse spatele. Începu să umple bidoanele. Sanei se ridică şi veni lângă el.

— Tu aparţinut mie, zise ea.

— Eu nu aparţin nimănui.

— Mai bine plecat amândoi. Plecat cu barca acum.

— Barca s-a dus, îi spuse Corrigan răbdător. Şi nu mai vine înapoi.

— O vrei pe Mary cea albă?

— Asta nu-i treaba ta.

— Tu aparţinut mie, Iris.

Corrigan nu ştia ce să-i spună.

Trăia cu ea de câţiva ani, dar avusese între timp şi alte aventuri: băştinaşe, femei albe. Credea că înţelesese. De fapt, ce să înţeleagă? Prostul de el! Bineînţeles că fata îşi făcuse speranţe.

— Doar nu ţi-ai imaginat c-o să rămân cu tine pentru tot restul vieţii, nu-i aşa? o întrebă Corrigan. Credeam că am fost foarte clar în această privinţă.

— Îmi aparţii, repetă Sanei.

— Întoarce-te în satul tău. Ar fi mult mai bine pentru amândoi. Mai devreme sau mai târziu, japonezii vor pune mâna pe noi. Du-te în satul tău şi ai grijă de tine. Eu unul sunt ca şi mort.

Sanei se aruncă deodată înainte şi încercă să-şi înfingă unghiile în obrajii lui. Corrigan o prinse imediat de braţe. Voia să-l lovească. Scuipa şi şuiera ca o pisică sălbatică. Reuşi până la urmă să-i tragă un picior în vintre.

Gemând de durere, Corrigan îi răsuci încheietura mâinii şi o aruncă pe pământ.

Sanei căzu pe spate şi rămase acolo privindu-l.

— Tu aparţinut mine, Corrigan. Venit să am grijă de tine.

— Căţea nenorocită, murmură Corrigan.

Gemu şi se îndoi de spate, cu răsuflarea tăiată de durere.

— Isuse, cred că mi le-ai înnodat în jurul rinichilor.

— Eu stat cu tine.

— Ba nu. O să le întorci în satul tău, da? Poate nu-ţi dai seama, dar îţi fac o mare favoare. Nu va fi prea frumos pe aici, când or să dea de noi păgânii ăia micuţi şi galbeni.

Sanei îşi încleşta mâna pe o piatră netedă de bazalt. Sări brusc în picioare şi încercă să-l lovească în cap pe Corrigan. Dacă ar fi reacţionat cu o fracţiune de secundă mai târziu, ar fi reuşit.

Dar era pregătit. Înainta spre ea şi-i trase un pumn în antebraţ, aruncându-i piatra cât colo. Apoi, o apucă de umeri şi începu s-o zguduie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Nu mai e mult până o să ne găsească japonezii. Întoarce-te în satul tău!

— Tu aparţinut mie, Iris! repetă ea încet.

— Nu aparţin nimănui şi nici n-am aparţinut vreodată, îmi pare rău...

Simţi cum i se înmoaie glasul.

— N-am vrut să te lovesc, mormăi el.

Sanei era desfigurată la faţă de ruşine şi furie.

— Eu stat cu tine. Te rog, stat cu mine.

— Nu, întoarce-te în satul tău!

Termină de umplut butoaiele şi-o luă îndărăt spre tabără.

— O să te omor, Iris, zise Sanei.

Corrigan nu-i răspunse; iar Sanei nu încercă să-l urmeze.

Luna plină se ridică din junglă. Era uriaşă, sângerie. Părea atât de aproape de pământ încât ai fi putut s-o atingi cu mâna. Se strecura tăcută pe după crestele muntelui Teatupa. Rachel şi Corrigan stăteau lângă tăciunii aprinşi ai focului.

— Povesteşte-mi despre tine, Patrick, îl îndemnă Rachel.

O privi surprins. Era pentru prima oară când îi spusese pe nume.

— Ce vrei să ştii?

— Doresc să aflu totul despre tine.

— De ce?

— Fiindcă mă uimeşti.

Izbucni în râs.

— Nu zău!

Agită jarul cu un băţ. Rachel îl privea tăcută. În cele din urmă, Corrigan vorbi din nou.

— M-am născut în ţinutul Down, într-un mic sat din golful Dundrum. De acolo se văd munţii Moume.

— Probabil că este foarte frumos.

— Da, pentru cine nu trebuie să trăiască acolo. Iată de ce irlandezii îşi cântă întotdeauna meleagurile natale după ce emigrează.

— Când ai plecat?

— Ne-am mutat la Dublin în iarna lui 1913. Taică-meu cumpărase o căsuţă igrasioasă în Dun Laoghaire. Puţin după aceea, s-a băgat cu oamenii lui Valera. A început să trăncăne despre o Irlandă unită. Şi bineînţeles că a păţit-o. În timpul revoluţiei de Paşte, englezii l-au pus la zid şi l-au împuşcat.

— De ce?

— Unul din camarazii lui din Sinn Finn l-a trădat să-şi salveze pielea, fir-al el al dracului să fie. Nume, adrese, absolut totul. Grozavă Irlandă Unită, n-am ce zice!

Se opri din nou, zgâindu-se în beznă.

— Eram acasă când s-a întâmplat. M-am uitat pe fereastră şi am văzut soldaţi în stradă. Tata a alergat să-şi ia arma şi m-a trântit pe podea. Şi ştii ce mi-a spus? M-a obligat să-i promit că voi continua lupta, după moartea lui. Care luptă? Adică, de ce mă rog ar fi meritat să mor pentru asta? Isuse... În viaţa mea n-am fost mai îngrozit ca atunci. A scos ţeava puştii pe geam şi a început să tragă în soldaţi. Când a terminat gloanţele a încercat s-o şteargă. L-au împuşcat în picior şi l-au băgat în duba poliţiei. De atunci nu l-am mai văzut. Unchii mei vorbesc şi acum despre el ca de un erou.

Rachel îi puse mâna pe braţ. Nu ştia ce să spună. Corrigan îşi drese glasul.

— A fost ultima oară când am plâns. Era totuşi tatăl meu, chiar dacă nu-mi plăcea ce face. Cred că unchiul tău l-ar fi apreciat. Se purta ca un bun catolic. Se ducea la biserică în fiecare duminică, iar în celelalte şase zile ale săptămânii ne bătea măr.

— Ai intrat şi tu în organizaţie, ca tatăl tău?

— Am intrat pe dracu’! La ce bun? Irlanda nu s-a unit nici până-n ziua de azi şi au trecut douăzeci şi şase de ani de la moartea bătrânului. Spune-mi şi mie ce-aş fi realizat.

— Aşa că ai fugit pe mare.

— Da, deşi nu era singurul motiv. Adevărul era că rămăsesem fără nici un ban. Nu prea ai de ales în asemenea situaţii, chiar dacă nu împlinisem decât treisprezece ani. După cum ai spus, Irlanda este o ţară frumoasă, dar nu găseşti de lucru. Toată viaţa am trăit pe mare şi am ajuns s-o îndrăgesc. Aşa că m-am îmbarcat pe primul vapor care m-a primit. Era un vas de mărfuri, pe ruta Dublin-America.

— Sună romantic.

— Da, sună, dar nu este. Tot timpul eşti ud şi tremuri de frig şi frică.

— Dar Santa Maria se află la capătul celălalt al lumii faţă de Dun Laoghaire.

— Într-adevăr.

— Deci, ce te-a făcut să te stabileşti aici?

— Va să zică vrei să afli toată povestea, nu-i aşa?

Rachel îl aştepta cu bărbia sprijinită în palme.

Corrigan ridică din umeri.

— De fapt, nu este chiar atât de departe dacă fugi. Iar eu am fugit toată viaţa. Ai rămâne uimită să auzi câte ţări am colindat.

— Dar nu mi-ai spus nimic despre femeile din viaţa ta, Patrick! Doar eşti un bărbat chipeş... şi...

Irlandezul rânji dezgolindu-şi dinţii.

— Aceasta este oare o declaraţie, domnişoară Goode?

Fata se înroşi. Slavă Domnului că nu putea s-o vadă. Fir-ar el să fie. Intuia mereu ce gândeşte.

— Nu, se bâlbâi ea. Voiam să spun doar că mi se pare ciudat... mă rog...

— Mi s-a rezervat un loc special în iad din cauza lor. O să mă lege în lanţuri într-o cameră cu toate femeile pe care le-am cunoscut şi o să mă lase acolo. Pot să spun că multe din ele vor considera că eternitatea nu este suficient de lungă să-mi plătească pentru toate suferinţele.

— Unchiul meu susţinea că orice om se poate mântui.

— Da, mi-a spus-o şi mie de nu ştiu câte ori.

Corrigan aruncă băţul în foc şi-l privi cum se înroşeşte şi arde.

— Ai dreptate, domnişoară Goode. A existat o dată o femeie. La Dublin. A avut perversa plăcere să se considere soţia mea şi mi-a turnat câteva fete.

Rachel îl întrebă cu sufletul la gură.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ei bine, ca să fiu sincer, domnişoară Goode, am părăsit-o. Am plecat pe mare şi m-am întors abia după cinci ani. Între timp, murise de pneumonie – mi se pare – iar fratele ei avusese grijă de copii. Când a dat cu ochii de mine, a luat puşca şi mi-a spus că-mi zboară creierii dacă mai calc pe acolo. L-am respectat întotdeauna pentru asta. Cât despre nevastă, sunt sigur că se află pe undeva în Purgatoriu şi mă aşteaptă să-mi ardă pielea cu fierul înroşit.

Corrigan tăcu. Niciunul din ei nu mai scoase o vorbă câtva timp. În cele din urmă, Corrigan se ridică în picioare.

— Vezi, domnişoară Goode, acest diamant neşlefuit al dumitale nu este altceva decât o grămadă de gunoi. Unchiul tău avea dreptate. Sunt un laş şi un sentimental, indiferent ce-aş face. N-o să-mi iert niciodată trecutul şi cred că-mi dai dreptate. Presupun că trebuie să ne mulţumim cu realitatea.

— Şi atunci de ce n-ai fugit de aici când ai avut ocazia?

— Dumnezeu ştie! Probabil că am înnebunit.

— Poate că fiecare îşi are momentele sale de curaj.

— Cam greu să ai curaj când eşti mort.

Se întunecase. Tunete puternice răsunau dincolo de vulcan, iar norii negri acoperiseră faţa lunii. Aerul înţepenise în loc şi zgomotele junglei amuţiseră.

Corrigan se uita pe cer.

— Vine furtuna! remarcă el.

Rachel se ridică. Îi bătea inima să-i sară din piept. Un gând nu voia să-i dea pace de când se întorsese irlandezul. Ştia că în seara asta trebuia să pună capăt dilemei.

— O să murim, Patrick?

— Toţi oamenii mor. Este doar o chestiune de timp.

— N-o să scăpăm de pe insulă, nu-i aşa?

— Unchiul tău credea în minuni. Eu nu.

Ezită.

— Atunci, vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Ce anume?

Rachel îşi plecă privirile. Cum ar fi trebuit oare să-i spună? dar acum nu mai conta. Vor muri; sentimentul acesta o elibera de toate prejudecăţile.

— Domnişoară Goode, aştept!

Inspiră adânc.

— Ştii, nu vreau să mor virgină. Nu cred că aş fi spus aşa ceva unui bărbat, dar în situaţia asta, nu pot să înfrunt moartea fară... mă rog, fară să ştiu cum este... Îmi dau seama cât de mult păcătuiesc dar sper că Dumnezeu o să mă ierte.

Corrigan se holbă la ea. Nu reuşea să-i distingă expresia feţei în întuneric.

— Te-am şocat? îi şopti ea.

Vocea bărbatului avea un timbru ciudat când îi răspunse.

— Fără îndoială, ai un talent deosebit să laşi omul cu gura căscată.

— Ei, ce zici?

Îi luă mâna într-a lui.

— Domnişoară Goode... Rachel... Fata îi puse un deget pe buze.

— Te rog să nu spui nimic. În noaptea asta, o să lăsăm Diavolul să-şi facă de cap.

56

Rachel se trezi sub razele lunii pline care pătrundeau printr-o gaură în acoperişul de stuf al colibei. Deschise ochii, minunându-se de strălucirea ei ciudată – un cerc perfect de lumină albă, pură. Furtuna trecuse repede peste junglă, dar tunetele ei îndepărtate răsunau încă în munţi.

Corrigan se odihnea cu capul pe pieptul ei. Îşi trecu degetele prin buclele lui negre şi dese. Acum, chipul dur căpătase inocenţa unui copilaş, în timp ce dormea cu buzele întredeschise. Observa pentru prima oară genele lungi şi întunecate care-i umbreau ochii. Îi mângâie muşchii de la umăr, încântată de atingere şi de mirosul cald al corpului său.

Bietul unchi Matthew. Probabil că se răsucea în mormânt. Dar nu regreta. Cel puţin în clipa asta. Corrigan se purtase gentil cu ea, nu ca atunci în dimineaţa aceea, lângă biserică. Nu pricepea de ce unchiul ei fusese atât de revoltat. Dragostea o făcuse să simtă că trăieşte mai intens şi puţin îi păsa ce-o să se întâmple de aici înainte.

Sesiză prezenţa lui Sanei înainte să o audă. Trecu uşor, ca o boare, dar lui Rachel îi fu de ajuns. Întoarse capul şi tresări când umbra fetei se lăsă peste pat.

Sanei îi privea din uşa colibei. Chipul ei luminat de sclipirea fosforescentă a lunei pline părea palid şi macabru.

O cuprinse frica.

— Sanei! exclamă Rachel.

Propria ei voce suna răguşit şi ciudat.

În clipa aceea, ceva sclipi în mâna negresei. Rachel scoase un strigăt.

Dacă şi-ar fi atins ţinta, cuţitul cu mâner de fildeş i-ar fi străpuns pieptul exact sub inimă. Rachel, trează doar pe jumătate, reacţiona prea încet. Braţul ei drept era prins sub cotul lui Corrigan.

Dar atunci, Corrigan se ridică şi lama cuţitului se intipse în umărul său stâng. Pentru câteva secunde, lui Rachel i se păru că siluetele lui Corrigan şi Sanei se înlănţuiseră pe viaţă şi pe moarte. Corrigan gemu de durere şi apoi îşi ridică braţul drept. Rachel auzi un zgomot înfundat când cuţitul atinse podeaua de pământ a colibei.

Sanei scânci când Corrigan îi trase un pumn în mână şi apoi dispăru. Umbra ei neagră se strecură afară din colibă şi se pierdu în noapte.

Paşii fetei răsunau în junglă şi peste puţin timp fură acoperiţi de ciripitul cicadelor.

— Corrigan?

Rachel se ridică şi-l cuprinse în braţe.

— M-a împuns cu cuţitul, murmură el.

Nu era nici urmă de durere sau furie în glasul lui. Doar indignare, atâta tot.

— Afurisită femeie!

Rachel simţi ceva umed şi cald pe mână.

— Sângerezi.

— De ce o fi facut-o?

— Te-a nimerit din greşeală. Eu am fost ţinta.

Ameţit încă de somn, Corrigan nu pricepu imediat ce-i spusese.

— Este a doua oară când încearcă să vâre un cuţit în mine, mormăi el. Când o să pun mâna pe ea, o s-o învăţ minte.

Dar Corrigan n-a reuşit niciodată să-şi pună în practică ameninţarea. A doua zi de dimineaţă, desaga lui Sanei dispăruse, iar negresa era de negăsit.

57

Cuţitul pătrunsese în corpul lui Corrigan între umărul stâng şi porţiunea lată de pectoral de pe piept. Lăsase o rană de doi inch lungime, chiar sub osul gâtului. Rachel o spălă cu alcool şi o bandajă cât putu mai bine, fără anestezie. Corrigan nu scoase nici un sunet în timp ce-i cususe marginile rănii.

— Nu-mi vine să cred c-a fost capabilă de aşa ceva.

— De ce, doar nu-i pentru prima oară, nu?

— Atunci era cu totul altceva. Se înfuriase. O reacţie de moment. Dar acum, îşi plănuise cu grijă lovitura. Cred că mă urăşte cu adevărat.

— Sau te iubeşte.

— De fapt este cam acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Oricum, ţi-am mai spus că pe mine voia să mă omoare de fapt.

— De unde ştii?

Rachel ridică din umeri.

— Uite aşa, pur şi simplu.

Corrigan aşteptă până când Rachel începu să-i coasă rana. Îl văzu cum îşi încleştează pumnii în poală când înfipse acul în piept.

— Aproape am terminat.

— Bine, puţină durere nu strică, îi zâmbi ştrengăreşte.

— Doar n-o să faci din nou pe fata mare cu mine.

Rachel îl ignoră. Sentimentele din noaptea trecută se evaporaseră-n zori. Acum era stânjenită de prezenţa lui. De fapt, era şi normal. Îşi golise sufletul şi îşi dăruise sufletul unui om complet nepotrivit pentru ea. Se simţea murdărită şi terfelită şi nu-i plăcea s-o tachineze.

Rachel termină de cusut şi trase de fir. Zâmbi satisfăcută când Corrigan scoase un strigăt de durere.

— Nu-i mare lucru, îi spuse Rachel. Încă o cicatrice adăugată colecţiei tale.

Corrigan îşi puse cămaşa.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Goode?

Fata îşi feri privirile.

— Ce să se întâmple, domnule Corrigan?

Irlandezul rânji cu subînţeles.

— Te-ai dat pe mâna Diavolului şi-ţi pare rău. Te-ai purtat ca o fiinţă omenească şi acum te căieşti.

— N-are nici o legătură cu asta, spuse ea arţăgoasă.

O clipă, Corrigan crezu că o să bată cu piciorul în podea. În schimb, se mulţumi să închidă cu o bufnitură capacul trusei medicale.

— Să te ia dracu'! şuieră ea şi ieşi din colibă.

58

Wolfgang Heydrich era un om distrus.

Se tolănise în scaunul de trestie de pe veranda proprietăţii sale de la *Marakon,* gândindu-se la soarta sa. Rămăşiţele şalupei *Deutschland* putrezeau pe chei, iar japonezii refuzaseră să-i plătească pentru copra. Bănuia că afurisitul de colonel japonez şi locotenentul său îl învinuiau de atacul lui Corrigan.

Era prins în cursă pe insula asta împuţită, printre barbari.

Servitorii îl părăsiseră. Terorizaţi de bătăi şi scandaluri, se întorseseră în satele lor. Rămăsese doar cu Alice Melama'a.

Privi în jur nefericit. Bungalow-ul şi clădirile din jur trebuiau zugrăvite. Puii care ciuguleau prin nisip şi o scroafa bătrână tolănită lângă trepte îi aduceau sentimentul de dezolare.

Se scarpină nervos în regiunea vintrelor. Sudoare. Şi iar sudoare. Singurul lucru care se găsea din abundenţă la *Marakon* acum. Se scurgea din fiecare por, îmbibându-i cămaşa pătată de bumbac, întinsă peste corpul voluminos şi îl făcea să tresară când îi atingea băşicile umflate de la încheieturile braţelor şi dintre picioare.

Ştia că bubele se vor infecta şi vor coace. Totul putrezea aici.

Sunetul paşilor pe verandă îl trezi din această contemplare pesimistă. Îşi ridică privirile. Era Alice. Părea tare nefericită.

— Ce vrei? pufni el.

— Mary venit să te vadă stăpâne.

— Care Mary? Ce pofteşte, mă rog?

Alice clătină din cap.

— Dacă ştie să gătească, să treacă în bucătărie şi să se apuce imediat de treabă. Nimic nu poate fi mai rău decât lăturile pe care mi le serveşti.

— Mary spus că vrut vorbit cu tine.

— Bine. Să vină.

Heydrich se întreba despre ce era vorba oare. Dacă-şi închipuia cumva că o să fie bine plătită fiindcă îl găsise la ananghie, se înşela amarnic. O să-i ardă câteva palme şi o s-o trimită la ea în sat, să afle şi ceilalţi cine era stăpânul plantaţiei.

Dar negresa care păşi pe veranda de la *Marakon* peste câteva minute, nu venise să cerşească de lucru. Avea ambiţii mai mari.

Wolfgang Heydrich se aştepta la orice, numai la asta nu. Când văzu cine era, rămase cu gura căscată.

— *Mein Gott*[29] murmură el, ridicându-se în picioare. Un adevărat miracol.

Colonelul Nakamura stătea la birou, studiind ultimele rapoarte ale locotenentului Tashiro. Americanii reuşiseră să afle, nu se ştie cum, de câinii poliţişti. Mai gravă decât pierderea animalelor era implicaţia incidentului; dovedea cât de importantă devenise pentru ei staţia radio de pe Santa Maria.

Auzi un tropot de copite şi strâmbă din nas fără să vrea. Venise plantatorul german. Ori de câte ori îşi făcea apariţia, călărea un cal oribil, numai piele şi oase; calul, la rândul lui, era însoţit de o legiune de muşte. Puţea groaznic.

Uşa biroului său se deschise şi una din gărzi păşi înăuntru.

— Plantatorul gras este afară, Nakamura-san. Doreşte să-ţi vorbească.

Nakamura se lăsă pe spătarul scaunului de trestie care trosni sub greutatea sa.

— Adu-l pe Kurosawa, pufni el.

Peste câteva minute, soldatul se întoarse cu tânărul ofiţer.

— Bine, mormăi Nakamura. Acum trimite-l încoace pe german.

Când intră Heydrich, Nakamura nu se deranjă să-l privească. Timp de câteva clipe, savura încântat şovăiala germanului. Se uita când la uşă când la biroul colonelului.

[29] Doamne Sfinte (germ.). (n.t.)

— Colonele Nakamura, zise Heydrich în cele din urmă.

Nakamura nu încerca deloc să-şi ascundă antipatia faţă de interlocutorul său. Îl dispreţuia pe omul acesta care-şi vedea mai departe de afaceri când ţara lui era în război. După părerea lui Nakamura, Heydrich ar fi trebuit să părăsească plantaţia şi să se înroleze în *wehrmacht*[30] din 1939.

— Întreabă-l ce vrea! îi ordonă Nakamura lui Kurosawa.

Heydrich zâmbi îndatoritor.

— Am venit să vă ajut.

Kurosawa îi traduse colonelului.

— Spune-i că mă îndoiesc de acest lucru.

— Doreşti să-l prinzi pe englez, nu-i aşa?

— Ne întreabă dacă-i mai căutăm pe bandiţii de englezi, repetă Kurosawa.

Nakamura se ridică încet în picioare şi se postă în faţa germanului, privindu-l drept în ochi.

— Alte bârfe de-ale băştinaşilor?

Heydrich sesiză tonul colonelului şi pricepu ce spusese deşi nu înţelegea nici o vorbă.

— Ştii, ce s-a întâmplat data trecută, n-a fost vina mea, îi explică el lui Nakamura. M-a costat şi pe mine destul de mult. Şalupa, magazia s-au făcut scrum. Ca să nu mai pomenesc de proviziile luate de soldaţii tăi.

Tânărul japonez îşi imagina cum ar reacţiona Nakamura la asemenea impertinenţă. Totuşi se afla acolo ca translator, aşa că-i redă exact colonelului ce spusese austriacul.

Ochii lui Nakamura sclipiră mânios.

— Se pare că oamenii mei n-au avut timp să te înveţe ce înseamnă respectul. O să fie o plăcere pentru mine să repar această greşeală.

— Nu puteţi să vă purtaţi în halul ăsta cu mine. Deţin nişte informaţii precise. Mă bucur de mare trecere printre băştinaşi.

— Trebuie să-i spui ce ştii lui Nakamura-san! se răsti Kurosawa.

— Mai întâi, trebuie să aflu cum vor fi răsplătite informaţiile mele.

— Deci, vrei bani!

---

[30] Armata germană (germ.). (n.t.)

— O să vă duc la bandiţii englezi. În schimb, voi primi o şalupă şi-mi veţi plăti tot ce-au furat soldaţii voştri. Pe urmă, doresc un preţ bun pentru copra mea.

— Intenţionează să se târguiască, zise Kurosawa. O şalupă nouă, compensaţii materiale şi stabilirea unei sume de bani pentru copra lui.

Nakamura rânji, dezgolindu-şi dintele de aur de pe maxilarul superior.

— A devenit brusc foarte curajos.

— Suntem de acord? exclamă Heydrich nerăbdător.

— Cum putem fi siguri că nu ne pierdem timpul din nou? îl întrebă Kurosawa.

Heydrich se apropie de tânărul ofiţer, coborându-şi vocea ca să facă pe grozavul. Nakamura pufni dezgustat de duhoarea trupului lui Heydrich.

— Acum este cu totul altceva. Vă aşteaptă o mare surpriză. Veniţi afară şi o să vă convingeţi.

— Spune că vrea să ne arate ceva în curte.

Cei doi japonezi păşiră încet către uşă şi Nakamura o trânti de perete. Colonelul îşi strânse mâinile la spate.

Calul lui Heydrich păştea liber, mestecând fericit mica bucată de iarbă din jurul catargului. Din când în când, agita coada să gonească roiurile de muşte care se năpusteau lacome asupra lui.

Apoi, Nakamura observă fata. Stătea pe vine, la umbră, sub treptele bungalow-ului, cu braţele strânse în jurul genunchilor, poziţia preferată a băştinaşilor.

Era drăguţă, cu o faţă ovală şi un corp suplu, cafeniu. Nakamura se întreba de ce n-o mai văzuse până atunci. I-ar fi plăcut s-o adauge colecţiei sale.

— Cum o cheamă? se interesă Nakamura.

— Sanei, răspunse Heydrich. Noaptea trecută a venit la *Marakon.* M-a rugat s-o aduc aici. Până acum două zile a stat cu englezii pe Muntele Teatupa.

Kurosawa rămase perplex.

— Ce-a spus? întrebă Nakamura.

— Că a fost în tabăra bandiţilor englezi, Nakamura-san.

Heydrich confirmă nerăbdător.

— *Ya, ya*[31]*,* exclamă el. O să vă ducă direct în tabăra lor.

---

[31] Da,da (germ.). *(n.t.)*

Înclină capul într-o parte şi-i zâmbi cu viclenie lui Kurosawa.

— Ei, ce zici, acum îl întrebi pe bunul colonel dacă face târgul?

59

Mitchell studie grupul de tineri adunaţi în cameră. Nişte copii, ce mai, dar dimineaţa aceasta păreau bătrâni. Ei erau piloţii Brigăzii Douăzeci şi Trei a Marinei, Forţa Aeriană Cactus din Guadalcanal, care reuşise să supravieţuiască. Acum stăteau pe lăzi de lemn şi se sprijineau de pereţii din pământ, aşteptând în căldura sufocantă a colibei.

Tuturor li se părea acum că bătălia de la Guadalcanal se încheiase. Acum o săptămână, Unchiul Dan – Contraamiralul Daniel Callaghan şi contraamiralul Norman Scott pieriseră la bordul crucişătoarelor lor din largul insulei Suvo, încercând să oprească bombardamentul naval al japonezilor asupra Bazei Aeriene de la Henderson. Mica lor forţă fusese zdrobită de tunurile uriaşe ale navelor de luptă japoneze *Hiei* şi *Kivrishina.* Flota lui Callaghan se apropiase atât de mult de vasele inamice, încât, adesea, japonezii nu puteau să-şi orienteze tunurile.

Totuşi, în ciuda pierderilor imense suferite, americanii au reuşit să învingă. Dar au plătit foarte mult pentru curajul lor. În noaptea aceea fierbinte şi liniştită, muriseră în numai o jumătate de oră doi amirali şi o mie de marinari americani.

În zori, Mitchell şi oamenii săi decolaseră de la Henderson să se răzbune. Prinseseră în trecătoare nava *Hiei,* schilodită deja şi se năpustiseră ca nişte păsări de pradă asupra unui animal bolnav şi rănit. Mitchell şi băieţii lui mitraliaseră puntea, în timp ce *Douglas Dauntless* de pe *Enterprise* atacaseră cu torpile şi bombe. La ora patru, în după-amiaza aceea, uriaşul vas de luptă japonez se scufundase.

Apoi, se luaseră după Expresul de Tokio, care naviga spre Tassafaronga, la vest de Guadalcanal. Atacaseră, se întorseseră la Henderson să se alimenteze cu combustibil şi apoi atacaseră din nou. În continuu, toată ziua. Parcă vedea şi acum trombele de fum negru care împânzeau cerul, flăcările răspândite pe punte când bombardierele plonjau asupra vasului şi soldaţii

japonezi alergând disperaţi pe vapoarele lor pe jumătate scufundate şi aruncându-se în marea incandescentă.

A doua zi, îi prinseseră pe plaja de la Tassafaronga şi o luaseră de la capăt. *Wildcat*-urile seceraseră soldaţii cu mitralierele şi tunurile în timp ce atârnau de odgoane gata să sară în ocean. Plaja se transformase în cimitirul diviziei *Hiroshima.* Mitchell şi oamenii săi urmăriseră fără milă bărcile pline cu soldaţi japonezi lipsiţi de apărare. Ştiau că toţi cei care scăpau de acolo vor ataca tinerii din trupele de Marină din jurul Henderson-ului. Spre amiază, marea căpătase o nuanţă stacojie.

Unul câte unul, transportoarele ancorate pe plajă cu preţioasele lor încărcături şi echipamente fură cuprinse de flăcări portocalii. Mitchell se întoarse la Henderson cu escadronul său, lăsând în urmă un fum negru şi gros, marcând sfârşitul măreţului Expres Tokio. În zilele acelea, oamenii lui Mitchell şi o mână de piloţi de pe *Enterprise* distruseseră o întreagă divizie japoneză.

Tensiunea acelor clipe de coşmar se întipărise pe feţele tinerilor din cameră. Moartea cu care se confruntaseră clipă de clipă, ura şi veninul încleştărilor, imaginea camarazilor de luptă măcinaţi de bombe şi arşi de glicol îi transformaseră pe toţi în adevărate cadavre vii. Cu timpul, peste câteva zile sau săptămâni ei vor rămâne marcaţi pe viaţă. În orice escadron existau pierderi care nu se puteau trece în rapoarte.

Dar astăzi se anunţa linişte. Japonezii erau tot acolo, dar fluxul constant de nave de luptă şi bombardiere care se scurgeau prin Trecătoare se redusese considerabil. Oamenii de la Henderson aveau sentimentul că trecuseră peste ce era mai greu. Învinseseră.

Acum aşteptau veştile de la un camarad de-ai lor, un tip pe care nu-l văzuseră niciodată, dar care trecuse alături de ei prin cumplitul coşmar al ultimelor trei luni. Aşteptau tăcuţi, în timp ce minutele se transformau în ore. Încet, încet, începură să plece.

În cele din urmă, nu mai rămăseseră decât Mitchell şi Shoup.

— Este a cincea zi de când n-au mai transmis, zise Shoup.

Mitchell nu-i răspunse.

Muţenia staţiei radio îi întristase pe toţi. Nu mai aflaseră nimic de Meteorolog, aşa cum îi spunea în continuare tinerei femei care-i luase locul englezului, de aproape o săptămână.

Toţi auziseră ultimele noutăţi. Cartierul General al Pazei de Coastă din Townsville ceruse flotei SUA să-i evacueze urgent pe cei care transmiteau. Serviciul de spionaj raportase că băştinaşii din insulele de nord, temându-se de represalii şi deziluzionaţi de zvonul că *kiap*-ul englez îi părăsise, se întorseseră împotriva Meteorologului. Acum totul era o chestiune de timp.

— Poate că se feresc să nu-i depisteze japonezii, zise Shoup.

— M-da, mormăi Mitchell. Poate.

60

Biroul de spionaj al Pazei de Coastă din zona Pacificului de nord-est se afla într-o cameră dosnică a Cartierului General, în oraşul Townsville. Chiar în încăperea aceea fu introdus la sfârşitul lui noiembrie 1942 un bărbat palid, îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer naval care-i venea prost.

Când intră în birou, Sio se ridică în picioare. Îi întinse mâna.

— Ian. Îmi pare bine că te văd. Cum te simţi?

— Mai bine. Mulţumesc, domnule.

— Bun. Sunt încântat că eşti din nou în formă. Ne-ai cam speriat. Stai jos, te rog.

Manning se aşeză vizavi de bărbatul înalt şi grizonat, îmbrăcat în haine de comandant de navă. Afară, ploile musonului se revărsau peste bananierii şi ferigile care împânzeau coasta Queensland a continentului australian.

— Deci, doctorii au reuşit să te repare, nu-i aşa?

— Mai am o jumătate de milă de plasture în jurul coastelor. Braţul se vindecă frumos şi mi-au spus că nu există leziuni interne, slavă Domnului.

— Ai avut noroc.

— Cred că aşa este, domnule.

Aerul jovial al lui Sio se risipi după aceste replici politicoase. Ştia de ce venise Manning.

— Presupun c-ai auzit veştile.

Manning încuviinţă din cap.

— Nici o transmisie de opt zile.

Sio îşi plecă privirile.

— Asta nu înseamnă neapărat că i-au prins japonezii. Există şi alte motive.

— Ştiu, domnule.

— Cine sunt de fapt, Ian? Corrigan ăsta e plantator?

Manning îi facu semn că nu.

— Negustor. Din când în când, dacă avea chef, se plimba în jurul coastei şi transporta alimente sau vizitatori ocazionali. Era proprietarul punctului comercial din Vancoro, dar nu ţinea deschis decât când se trezea din beţie, ceea ce nu se întâmpla prea des. Cât despre fată, se află pe insulă doar de patru-cinci ani. Unchiul ei a murit acum câteva luni din cauza unei răni de glonţ, înainte să mă luaţi la bordul submarinului.

Sio clătină din cap.

— Grozav!

— Într-adevăr!

Bărbatul mai în vârstă deschise cutia încrustată în argint de pe birou.

— Fumezi?

— Nu mulţumesc, domnule.

Manning făcu semn spre pieptul său.

— Nu-mi dau voie doctorii.

Sio oftă.

— Dacă am fi ştiut, Ian. Am fi trimis alt om, la timpul potrivit. Cineva cu experienţă.

— Dar n-am vrut să plec, domnule. Credeam c-o să rezist.

Manning se foi nerăbdător pe scaun.

— N-am putea trimite totuşi pe cineva?

— Nici gând. Iar acum avem alţi oameni la Rendells, Choiseul şi Bougainville. În afară de asta, nici nu ştim dacă mai trăiesc. N-au mai dat nici un semn de viaţă de-o săptămână.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă duc după ei.

— Ce-ai spus? Îmi pare rău, Ian. Am citit raportul medical. Ţi-ai făcut datoria. Războiul s-a terminat pentru tine.

— Poate pentru mine da, nu însă şi pentru ei. Ştiu exact unde se ascund şi mă descurc pe munţi şi cu ochii închişi. Trebuie să mă trimiteţi.

— Şi dacă au murit?

— Atunci o să aflăm. Şi dacă nu... o să-i scoatem de acolo. Nu-i putem abandona tocmai acum. Nu după ce au făcut atâtea pentru noi.

Se lăsă o linişte grea, întreruptă numai de şuieratul ritmic al ventilatorului care agita aerul fierbinte şi umed. Sio oftă.

— Nu ştiu, Ian, zise el în cele din urmă. Americanii n-au nici măcar o lingură disponibilă, iar bătrânul va urla ca din gură de şarpe dacă încercăm să-i luăm unul din preţioasele lui submarine. Consideră că acţiunea noastră este greu de justificat.

— Credeţi atunci că am justifica mai uşor abandonarea unui bărbat şi a unei femei care ne-au ajutat atât de mult să păstrăm Guadalcanalul?

Comandantul ridică din sprâncene, surprins de tonul ridicat al lui Manning. În general, nu ţinea la etichetă, dar îi plăcea să fie respectat.

Cu toate acestea, nu-i spuse nimic lui Manning. La urma urmelor, afurisitul avea dreptate.

— O să fac tot ce pot, Ian, promise el. Între timp, ar fi bine să te odihneşti. Trebuie să te refaci dacă ai de gând să te întorci acolo.

61

Heydrich ştia că nu va uita niciodată mutra lui Nakamura când aflase cine era fata. De data asta, n-o să mai facă discuţii în privinţa coprei. Va primi altă barcă în locul şalupei sale *Deutschland.* Soarta îl răsplătise pentru toate suferinţele îndurate.

Acum, în timp ce stătea pe veranda de la *Marakon,* îşi permitea să zâmbească satisfăcut. Puteai spune într-adevăr că este o zi norocoasă când ţi se oferea în acelaşi timp o afacere rentabilă şi ocazia unei răzbunări de mult visate.

Îi privea pe soldaţii japonezi care descărcau echipamentele la capătul cheiului. *Gott in Himmel,* erau aproape o sută pentru un amărât de englez şi o fată.

Cât de curând va începe să mişune din nou pe plantaţia lui. Se consola la gândul că vor sta doar o noapte.

Şi merita să-i suporte.

Auzi paşi pe podeaua din lemn de tek din spatele lui şi se întoarse. Era Sanei.

— Vreau banii!

Heydrich îşi înfipse mâinile în şold şi se uită la ea. Îmbufnarea îi strica farmecul ei de negresă. Păcat. Va trebui să-i tragă o bătaie bună.

— Ai obţinut ce-ai dorit, mormăi el. Ai vrut capul lui Corrigan. Gata, am aranjat. Clipele lui sunt numărate.

— Mi-ai promis bani.

Heydrich facu un pas spre ea şi-i trase o palmă peste faţă. Sanei se dădu îndărăt, uluită.

— Corrigan s-a purtat prea blând cu tine.

Sanei îl scuipă.

Heydrich rânji. Pentru prima oară, după ani de zile, simţea o furnicătură în vintre. Se plictisise de blândeţea şi slugărnicia lui Alice Melama'a şi a celorlalte. Această pisică sălbatică va fi cu totul altfel.

Dar, va face mai întâi o ultimă favoare colonelului japonez. Auzise că lui Nakamura îi plăceau în mod deosebit fetele de pe insulă.

Un asemenea dar va cimenta înţelegerea lor.

Corrigan şi Rachel stăteau pe două cutii de carton în colibă şi se holbau posomorâţi la staţia radio. Panoul negru zăcea de zece zile pe masă. Una din valve se defectase şi nu mai aveau alta de rezervă. Fără ea, nu puteau transmite.

Rachel îşi cufundă capul în palme.

— Ce-o să ne facem?

— Nu prea avem de ales.

— Nu putem sta aşa la nesfârşit.

Corrigan nu-i răspunse.

— Poate vor trimite pe cineva să ne caute.

— N-are rost să te încrezi în englezi. Ascultă-mă pe mine. Doar sunt irlandez şi ştiu mai bine.

— Vrei să spui c-o să ne lase aici?

— Şi de ce nu?

— Poate îşi închipuie că am murit.

— Nu uita că ne aflăm în plin război. Oamenii mor pretutindeni. Ce mai contează încă doi în plus?

— Nu fi atât de pesimist. Dacă americanii cuceresc Guadalcanalul, vor fi aici peste câteva săptămâni.

— Poate, dar eu n-aş conta pe asta.

— Vom supravieţui aşa cum am reuşit până acum.

Rachel se ridică în picioare şi se îndreptă spre el. Atinse bandajul gros de pe piept.

— Cum merge?

— Nu-i nici o problemă.

Se aplecă să-i examineze rana.

— Mai bine schimb tifonul.

Bărbatul îi împinse mâna.

— N-o să se vindece dacă o zgândări mereu.

În noaptea aceea, în timp ce bufniţele cântau lugubru şi musonul urla şi izbea pereţii întunecaţi ai vulcanului, fata stătea singură în coliba ei şi se întreba cât timp va mai fi norocul de partea lor.

Doi membri ai submarinului deschiseră bocaportul şi Manning îi urmă la prora submarinului *USS Grampus.* Luna dispăruse în spatele unui nor întunecat. Singura pată de culoare în bezna nopţii era dată de spuma valurilor sparte de reciful îndepărtat.

Manning întoarse capul spre talazurile agitate. Undeva, dincolo de ele, se întindea plaja golfului Jervoise, aceeaşi plajă de unde-l luaseră acum şase săptămâni într-o barcă de cauciuc.

Trase adânc în piept aerul sărat, fericit că scăpase de senzaţia de claustrofobie din submarin, de mirosul de transpiraţie, de fumul înecăcios al motoarelor, de căldura nesuferită şi de îngheţata pe care marinarii o devorau cu tonele. Când se scufundau în adâncuri, nu putea respira niciodată în voie. Uneori, avea impresia că se sufoca de-a binelea.

Plecaseră de o săptămână din Townsville; ziua mergeau pe sub apă. Doar pe înserate ieşeau la suprafaţă să-şi reîncarce bateriile în relativa siguranţă a întunericului. Atunci, profitau dc ocazie şi sorbeau cu nesaţ aerul sărat.

Cu o noapte în urmă, reperaseră un distrugător japonez şi Manning asistase la un bombardament submarin. Aşteptau liniştiţi în lumea de coşmar a adâncurilor, ascultând bubuitul înfundat al proiectilelor. Apoi, se cufundau în beznă când luminile clipeau şi pereţii metalici ai submarinului se zguduiau

sub impactul exploziei. Spera să nu mai aibă parte de o asemenea experienţă.

Submarinul cel mare se clătina uşor, purtat de un val uleios care se sparse de reciful întunecat. Între timp, echipajul aduse încă două bărci de cauciuc de sub punte, le umflă şi le lăsă la apă.

Înainte să plece, Manning alese patru marinari australieni care să-l acompanieze ca puşcaşi. Ieşiră tăcuţi din cabină şi săriră în bărci. Manning îi urmă. Începură să vâslească în linişte spre ţărm.

În timp ce silueta lui *Grampus* se pierdea în noapte, Manning se întrebă din nou dacă misiunea sa nu era cumva inutilă, probabil că muriseră cu toţii. Dar n-aveai de unde şti cu siguranţă. Şi, atâta timp cât mai exista o speranţă, trebuia să facă tot ce poate pentru Rachel şi Corrigan.

Masa întunecată care se întindea la orizont semăna cu nişte nori, dar când se apropiară de recif, Manning distinse contururile palmierilor. O nucă de cocos trecu pe lângă ei dusă de apă. Manning se simţi deodată trist şi înspăimântat.

Se gândea ce-l va aştepta oare în zorii zilei. Oare Corrigan, Rachel şi Lavella pieriseră într-adevăr? Oare fuseseră capturaţi de japonezi? Poate că băştinaşii se întorseseră împotriva lor, gata să trădeze orice alb care punea piciorul pe insulă. Poate că japonezii îi aşteptau chiar acum pe ţărm.

Undeva, pe plajă, dincolo de vuietul valurilor, auzea cicadele bătând nesfârşitul cod Morse; din păcate, nu ştia să-l descifreze.

Când ajunseră pe plajă, soarele care se ridica în zare înroşise orizontul la est. Era liniştea dinainte de zori. Până şi vuietul talazurilor părea că amuţise. Umbrele întunecate ale palmierilor străjuiau ţărmul într-o tăcere desăvârşită.

Trebuia să fie departe, în inima junglei, când se va lumina; nu puteau risca să-i prindă pe plajă sau să-i repereze vreun avion japonez pornit în recunoaştere. De îndată ce se apropiară de mal, Manning sări din barca de cauciuc şi ajută marinarii s-o tragă pe plajă.

Unul din ei, un ofiţer scund şi îndesat cu o barbă roşcată, tunsă scurt, păşi pe nisip, alături de el, cu puşca bălăgănindu-i pe umăr. Îl chema Hogan. Era un australian tăcut şi avea tatuat pe antebraţul drept cuvântul „Mamă”.

— Vom înainta pe uscat o jumătate de milă şi vom depozita uneltele astea marinăreşti, îi spuse Manning. Apoi, vom porni spre tabără.

Hogan încuviinţă din cap. În spatele lui, unul dintre matrozi se împiedică exact când se pregătea să sară din cealaltă barcă. Căzu cu capul în apă, stârnind un plescăit răsunător.

— Tu eşti Foster? şuieră Hogan.

— Îmi pare rău, şefule!

— Dumnezeule, ce împiedicat eşti!

Manning gemu. Nu era un început promiţător.

Noaptea trecută, Alice Melama'a auzise strigătele fetei în bungalow, din ascunzătoarea ei din pădurea de lângă plantaţie. Se pitise acolo imediat ce apăruseră japonezii la *Marakon.* Ştia că Heydrich n-ar ezita s-o ofere soldaţilor.

Aşteptase toată dimineaţa până când compania japoneză şi micuţa malaeziană porniseră pe dealuri, spre Teatupa. Era aproape de prânz când îndrăzni să se aventureze pe treptele de la *Marakon.*

Heydrich nu se dăduse jos din pat. Traversă balconul în vârful picioarelor şi începu să prepare micul dejun. Când termină, aşteptă puţin şi apoi merse în capătul verandei şi privi pe fereastră în dormitorul lui Heydrich.

Era tot în pat. Se strecură în cameră, uimită, şi dădu la o parte plasa care-l apăra de ţânţari.

Heydrich zăcea pe spate, cu ochii larg deschişi, pironiţi în tavan. Pe faţa îngheţată i se întipărise o groază profundă. Un cuţit cu mâner de fildeş i se înfipsese în piept, iar rana era acoperită de sânge închegat. Petele roşii de pe cearşafurile albe de bumbac străluceau în contrast cu paloarea marmoreală a cărnii lui Heydrich.

Alice zâmbi malefic. Deci micuţa malaeziană se răzbunase!

Ridică din umeri şi se întoarse în bucătărie să termine dejunul.

Mărşăluiseră aproape o zi întreagă, dar acum locotenentul Tashiro ardea de nerăbdare, mai ales de când văzuse fuiorul subţire de fum ridicându-se deasupra copacilor.

În sfârşit, pusese mâna pe el.

Pe drum, se amuzase gândindu-se ce-o să facă cu ei. Îşi instruise oamenii să-l prindă viu – dacă se poate – pe cel numit Corrigan. Mândria rănită a lui Tashiro nu va fi satisfăcută de un glonte.

Femeia nu conta. O s-o dea oamenilor lui, în timp ce se va ocupa de englez. Va muri încet, încet. O să se îngrijească personal de asta. Doar îşi ascuţise cu grijă lama săbiei.

Zâmbi, imaginându-şi scena.

După aceea, le va atârna capetele în vârful unor stâlpi de bambus şi le va lăsa în junglă, spre desfătarea păsărilor şi furnicilor. Vor servi drept exemplu băştinaşilor. Aşa vor vedea ce păţesc duşmanii Împăratului.

Se opri, întorcându-se către negresa care mergea în spatele lui, alături de Kurosawa.

— Pe unde o luăm?

— Pe acolo, zise ea, indicând o vale îngustă, care cobora în albia acoperită de junglă. Drum foarte îngust. Doar doi soldaţi.

Tashiro scoase din buzunar planul schiţat de negresă la *Marakon* şi puse degetul pe porţiunea din spatele culmii.

— Întreab-o cum putem ajunge aici, zise el. Trebuie să le tăiem orice posibilitate de scăpare.

Tashiro aşteptase prea mult ca să-şi permită vreun risc.

— O să vă arăt, zise Sanei, după ce Kurosawa o lămuri ce doreau.

Tashiro se întoarse către camaradul său.

— Ia-ţi plutonul şi du-te după fată. Vreau ca mitraliera să acopere coama muntelui. O să-i scoatem noi din bârlog. Dar, ţine minte, pe alb îl vreau viu.

Kurosawa salută şi se întoarse pe potecă să-şi adune soldaţii. Se răspândiseră printre copaci, sorbind cu nesaţ din sticlele lor de apă, cu puştile aşezate pe genunchi. Transmise ordinele lui Tashiro, dar nu le preciză să-l prindă viu pe englez. Se săturase de cruzimea şi brutalitatea colegului său.

63

Tashiro îl urmărea pe Kurosawa. Îşi conducea plutonul pe urmele fetei, prin hăţişul de liane şi ferigi, de la baza defileului.

Peste puţin timp, dispăruseră înghiţiţi de imensitatea verde a junglei.

Întoarse capul şi-l văzu pe Nakamura opintindu-se pe poteca abruptă, în spatele lui, cu faţa scăldată de sudoare. Tashiro rânji. Ticălosul, îşi pierduse condiţia fizică! Dar, îi părea bine că va asista la acţiunea din această dimineaţă. Avea ocazia să-şi dovedească vitejia.

Tashiro se uită la ceas. Îi dăduse o oră lui Kurosawa să-şi instaleze oamenii. Apoi, va ataca.

Se aşeză să aştepte, plin de nerăbdare.

Rachel şi Corrigan stăteau spate-n spate, pe o cutie de ambalaj, în faţa colibei.

Deasupra lor, pe albastrul cerului, se adunaseră nori de furtună, mânaţi de suflarea musonului. În dimineaţa aceea, păsările cântau în voie, fără să fie bruiate de uruitul avioanelor. Iar pe apele azurii ale Trecătorii nu se vedea nici un vapor.

— Japonezii n-au mai trimis nimic, de săptămâni în şir. Probabil că s-a terminat totul.

Corrigan se ridică. Îşi dădu la o parte bucla lungă dintre ochi şi rânji.

— Ca să vezi! A fost nevoie de o femeie şi-un irlandez să salveze afurisitul ăsta de Imperiu.

Rachel nu-i răspunse. Se mulţumi să-şi îngroape capul în palme, trăgându-se de marginile cămăşii zdrenţuite. Avea cearcăne negre sub ochi. De când se stricase radioul, parcă îşi pierduse voinţa.

— Doar n-o să te dai bătută tocmai acum, nu? o întrebă el.

— Suntem înţepeniţi pe insula asta, Corrigan. Au uitat de noi!

— O să găsesc eu o soluţie!

— Eşti un om bun, Corrigan! Indiferent de ce ai făcut până acum eu o să-mi amintesc mereu de tine ca de cel mai curajos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Să ştii că n-am auzit aşa ceva. Te pomeneşti că regele Angliei o să-mi dea o medalie că i-am salvat afurisitul de Imperiu, când vom scăpa de aici. Poţi să-ţi închipui ce-o să se bucure irlandezii mei!

Fata îl privi îngrijorată.

— Ce-ţi mai face umărul?

— O simplă zgârietură, ţi-am mai spus doar.

Rachel observă pentru prima oară că obrajii i se îmbujoraseră de febră şi ochii îi luceau sticloşi. O cuprinse panica.

— Ce-i cu tine, Corrigan?

Se ridică şi-i smulse bandajul murdar de pe piept. Simţi imediat mirosul infecţiei. Pielea era umflată şi fierbinte, iar rana supura puroi.

— Nu merge deloc bine, zise ea, încercând să-şi păstreze calmul.

— Nu mă mir. Cu cuţitul ăla îmi curăţasem cizmele.

Rana nu dădea semne de vindecare. La fel ca şi piciorul unchiului ei, se gândi Rachel. Aici nu te însănătoşeai fără medicamente.

— Trebuie să primim ajutor.

— Aş vrea să ştiu şi eu cum? întrebarea rămase fără răspuns.

Unda de şoc a exploziei zgudui pământul sub picioarele lor, făcând să răsune pereţii defileului.

— Lasă-te în jos! strigă Corrigan.

O trase pe Rachel şi se aruncă la pământ peste ea, protejând-o cu corpul lui. Se auzi o rafală de împuşcături şi Rachel distinse un strigăt. Parcă fusese Silas.

Un glonţ ricoşa în pereţii abrupţi şi se înfipse în staţia radio din colibă. Valvele plesniră şi explodară în mii de bucăţi,

Corrigan o duse la adăpostul unor stânci, la câţiva yarzi depărtare.

Sergentul Lavella alergă dinspre gura albiei.

— Venit *japonii!* zbieră el. Plecat! Plecat!

Se aşteptaseră la această situaţie şi repetaseră retragerea de nu ştiu câte ori. Ştiau că, în caz de atac, puteau apăra porţiunea îngustă din capul albiei, până când ceilalţi reuşeau să se salveze.

Silas Tenpounds şi caporalul Solomon aveau destulă muniţie să-i ţină în loc pe japonezi. Hai să zicem zece minute. Din gura albiei, Rachel auzea pârâitul puştilor japoneze Arisaka şi bubuitul Enfield-urilor.

Corrigan îl trase pe Lavella spre el.

— Du fata de aici!

— Nu vreau să te părăsesc! zbieră Rachel.

Lavella ezită, uitându-se când la Rachel, când la Corrigan.

— Hai, ia-o odată, fir-ai al dracului!

Lavella se hotărî. Cu Patrick Corrigan nu era de glumit. Atârnându-şi puşca de umăr, o ridică pe Rachel în picioare şi o târî după el.

— Corrigan, ce-ai de gând să faci? strigă Rachel.

Dar Corrigan nu-i răspunse. Înşfacă puşca din colibă şi alergă în jos, către locul unde se auzeau împuşcăturile.

64

Expediţia lui Manning din dimineaţa aceea fu întârziată din cauza lui Abe Simon Foster. Nici nu începuse bine marşul când se împiedică de un buştean şi îşi răni călcâiul într-un ghimpe. Sângerase mult şi Hogan fusese nevoit să-i bandajeze piciorul. Trecuse deja aproape un sfert de oră când termină treaba. Pe moment, Manning nu dădu importanţă incidentului. Mai târziu însă, înţelese că acele câteva minute le salvaseră vieţile.

Traversară podul de funie din spatele defileului şi se îndreptară pe cărarea abruptă, către culmea muntoasă. Manning se aşezase în frunte, aşa că văzu primul binecunoscutele uniforme galbene în vegetaţia luxuriantă de sub ei.

Ridică mâna şi se culcă pe burtă. Ceilalţi îi urmară exemplul.

Hogan se târî lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Manning facu semn spre dealul de sub ei, unde soldaţii ocupaseră poziţii între palmieri şi ferigi, la poalele muntelui.

— Japonezii, şopti Hogan.

Manning avea o senzaţie de uşurare şi spaimă în acelaşi timp. Deci Corrigan şi Rachel erau în viaţă...

— Ştiu că se ascund în albia secată, zise Manning. I-au prins în cursă. Uite, acum fixează o mitralieră.

Un ofiţer japonez îşi aranja oamenii de-o parte şi de alta a defileului.

Manning distinse prin binoclu silueta jandarmului Beni, sus pe coama muntelui. Stătea pe vine, cu puşca pe genunchi. Dacă nu-i observase pe japonezi?

— Câţi sunt? întrebă Hogan.

— În jur de douăzeci.

— Ce ne facem?

— Eu nu sunt militar, ofiţeraşule şef!

— Nici eu, omule. Sunt un amărât de marinar. Dacă aş fi pe apă, le-aş trage o torpilă. Apropo, să ştii că la Academia navală n-am învăţat să ne descurcăm în astfel de cazuri.

Manning privi peste umăr şi văzu cele trei perechi de ochi care îl fixau nerăbdători. Se schimbaseră la fată de frică. Îl aşteptau cu toţii să preia comanda.

— Bine, îi şopti Manning lui Hogan. Deocamdată suntem avantajaţi. Deşi ne depăşesc numeric, nu ştiu că ne aflăm în spatele lor şi mai ales, nu se aşteaptă să fie atacaţi. Lasă doi oameni aici! Ia-l pe celălalt şi hai după mine. Dacă punem mâna pe mitralieră, îi secerăm înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Hogan încuviinţă din cap. Se întoarse spre ceilalţi.

— În ordine; Kennedy, McFaul, staţi aici. Foster este timpul să faci şi tu ceva util. Hai cu noi! Ţine-te aproape şi, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu te împuşti singur în picior.

Corrigan alerga de-a lungul văii, printre rafale, aplecându-se cât de mult putea. Îl găsi pe Silas Tenpunds zăcând cu faţa-n jos, în mijlocul potecii.

Irlandezul înşfacă puşca mortului şi încercă să găsească un refugiu.

Caporalul Solomon se întinsese pe burtă la câteva picioare depărtare, pe stânca din gura defileului. Avea o cutie de cartuşe lângă el.

— Prea mulţi *japoni!* gemu el. Mai bine plecat, repede!

Corrigan se trânti la pământ, lângă caporal. Gloanţele şuierau pe lângă el.

— Pleacă, îi strigă Corrigan. Am eu grijă de ei. Lasă-mi muniţia.

Caporalul Solomon ezită o clipă, după care o porni pe cărare. N-avea chef să moară.

Împuşcăturile se opriră brusc. Corrigan ridică prudent capul. Doi soldaţi japonezi ieşiseră dintre copaci. Ochi, reîncărcă arma şi trase din nou.

Unul din ei se prăbuşi, urlând de durere. Celălalt încercă să se ascundă.

— Aşa n-o să-i ţinem prea mult în loc pe ticăloşii ăştia, murmură Corrigan în timp ce arma Enfield-ul.

Dar ştia că fiecare secundă era deosebit de preţioasă pentru Rachel şi ceilalţi. Poate aveau timp să treacă de culme şi să ajungă în junglă. O să facă tot ce poate.

Gemu, săgetat de o durere ascuţită în piept. Atinse bandajul murdar. Ce mai conta acum? Oricum, era ca şi mort.

— Cine ar fi crezut? Afurisitul de Corrigan să se jertfească pentru o cauză?

Apoi, auzi răpăitul mitralierei chiar în spatele lui.

— Cristoase! exclamă el. Rachel!

O luă la fugă înapoi pe potecă.

Când Rachel şi sergentul Lavella ajunseră pe panta abruptă a muntelui, îl văzură pe jandarmul Beni care îi aştepta îngrijorat.

— Plecăm! îi strigă sergentul Lavella. Repede!

— Nu! ţipă Rachel. Aşteaptă!

Lavella clătină din cap.

— Vino, don'şoară. Nu bine stat aici, acum. O să murim.

— Nu!

Se uită în spate. Nu era nici urmă de japonezi. Solomon şi Silas Tenpund reuşiră probabil să-i oprească. Împuşcăturile răsunau între pereţii văii.

— Corrigan! zbieră ea.

Sergentul Lavella încercă s-o tragă înapoi, dar Rachel se lupta cu el ca o tigroaică. Îşi înfipse unghiile în braţul lui Lavella şi dădea din picioare.

— Nu, don'şoară! Plecat! Plecat!

Dar Lavella era prea puternic pentru ea. O târî în jos, pe culme, după jandarmul Beni.

Deodată, o ploaie de gloanţe se înfipse în pământ, în jurul lor.

Prima rafală de mitralieră îl lovi în piept pe jandarmul Beni, proiectându-l în aer ca pe-o marionetă. Îşi dădu sufletul fară să scoată un sunet.

Cea de-a doua nu-şi atinse ţinta. Sergentul Lavella ţipă. Unul din gloanţe îi sfărâmase şoldul. Fusese doborât la pământ şi dădea din mâini disperat.

Rachel îl apucă de braţ şi-l trase în sus pe potecă.

Când ajunseră la adăpostul dealurilor, Lavella se trânti pe jos, gemând de durere. Îşi încleşta amândouă mâinile în jurul rănii. Sângele i se prelingea printre degete.

Îşi arcui spatele şi scoase un urlet sfâşietor.

Manning se afla la numai câţiva paşi de mitraliera Nambu, când soldatul deschise focul. Zgomotul era înspăimântător. Stătea pentru prima oară atât de aproape de o asemenea armă şi răpăitul ei îl paraliza pentru o clipă.

Apoi, îşi ridică privirile şi văzu două siluete care se poticneau pe poteca abruptă. Recunoscu părul lung al lui Rachel şi figura familiară a lui Lavella.

N-or să reuşească.

Dacă nu amuţeau mitraliera, n-aveau nici o şansă.

Trei oameni se postaseră lângă Nambu, cu spatele la el. Manning ridică revolverul şi trase. Soldatul care manevra arma căzu înainte, dezechilibrând-o. Cartuşele de calibru greu se răspândiră. Manning observă cum se schimbaseră la faţă îngroziţi.

Urmă încă două împuşcături şi cei doi japonezi se prăbuşiră pe spate, rostogolindu-se pe potecă, în tufişurile dese ale junglei. Manning privi peste umăr. Hogan se ridică rânjind. Din ţeava puştii sale de calibru treizeci şi trei ieşea un fum subţire, albăstrui.

— Când eram puşti, îmi plăcea să împuşc raţe pe Diamantina. Văd că nu mi-am pierdut deprinderea.

Manning se năpusti spre mitralieră. Hogan îi strigă să se ferească.

Mitraliorul cu tunica îmbibată de sânge, acolo unde glontele îi străpunsese plămânul, scoase calm o grenadă din buzunar. Era gata să-i tragă cuiul cu dinţii.

Manning ştia că n-o să-l nimerească la timp, mai ales că stătea între rănit şi Hogan.

Deci, n-avea ce face.

Deodată, faţa omului se transformă într-o masă de carne sângerie. Căzu pe spate, iar grenada se rostogoli inofensivă în tufiş. Nu apucase s-o detoneze.

În clipa aceea, Foster alergă în luminiş, părând la fel de şocat ca şi Manning.

— Bravo, băiete! îi strigă Hogan. Bine că ai făcut şi tu o dată ceva ca lumea.

Rachel se târî în jos pe potecă, spre puşca lui Lavella. Îi vedea pe soldaţii japonezi, care înaintau către ei. Apucă arma şi trase la adăpostul stâncilor.

Când prima rafală îi doborî trei oameni, Kurosawa fu prea uluit să riposteze. Dar, când se declanşa şi cea de-a doua, îşi reveni din uimire şi se ascunse după trunchiul unui palmier. Peste câteva clipe, gloanţele se înfipseră în lemn, la câţiva metri de capul său.

Se târî printre liane, alături de caporalul său.

— Probabil că au capturat mitraliera!

— Imposibil! se bâlbâi caporalul. Cum au reuşit să iasă din albia râului?

— Nu ştiu! Oricum, nu mai contează acum! Hai s-o recuperăm! Ia douăzeci de oameni şi încercuieşte-i! Grăbeşte-te!

Kurosawa îşi croi drum prin tufişuri, către culme. Ce se întâmplase oare? Îşi postaseră oameni pe pod, în loc să-i pună să păzească porţiunea adăpostită de creastă?

Sau îi minţise fata?

Îşi dădu seama că n-o mai văzuse pe negresă de când ajunseseră pe colină. Nu cumva li se întinsese o cursă?

Era perfect conştient că deocamdată n-avea cum să răspundă la aceste întrebări. Se târî pe burtă prin tufişuri, înapoi pe creastă, în timp ce gloanţele şuierau prin aer, deasupra capului său.

— Eu terminat acum.

Sergentul strânse din dinţi de durere. Rachel improvizase un bandaj din mâneca uniformei lui Lavella, încercând să oprească sângele. Dar glontele îi zdrobise femurul şi nu mai putea să meargă.

Rachel se uita în jos, pe cărarea care ducea la pod. Mitraliera secera ambele părţi ale potecii. Trei soldaţi japonezi zăceau cu faţa-n jos, răpuşi de propria lor arma.

Nu pricepea ce se întâmplă de fapt. Ştia doar că se ivise o cale de scăpare.

— Încearcă să te ţii pe picioare. O să te car în spate, spuse Rachel.

Lavella clătină din cap.

— Nu, don'şoară. Pleacă! Fugi! Eu murit, gata! Eu murit, gata!

— Ba nu! strigă fata. Ridică-te!

Lavella ţâşni brusc în picioare arătând cu degetul.

— Don'şoară!

Rachel se întoarse. Îl văzu pe ofiţerul japonez venind pe potecă, spre ea. Rachel se întinse să ia puşca, dar era prea târziu.

Se afla la numai câţiva yarzi de fată. Ridică arma şi-o îndreptă spre pieptul ei.

65

Rachel îl recunoscu pe locotenentul Kurosawa. Ştia că-l întâlnise în ziua aceea, la Misiune, când ea şi unchiul ei îl serviseră cu plăcintă şi ceai. Kurosawa îşi aminti şi el. Şocul îl facu să ezite. De fapt, nu-i stătea în caracter să ucidă femei. Slăbi strânsoarea pe trăgaciul revolverului.

Exact atunci, Corrigan ajunse la marginea culmei. Îl întrecuse pe caporalul Solomon, care se poticnea pe cărare, în spatele lui. Corrigan avea două puşti şi o cutie de muniţii în mâna dreaptă. Kurosawa îşi îndreptă instinctiv arma spre el. Corrigan se opri paralizat în drum, cu ochii holbaţi de spaimă.

Irlandezul era convins că locotenentul Kurosawa n-ar fi tras nici măcar atunci. Dar ameninţarea momentului îl copleşise. Rachel ridică foarte calmă puşca sergentului Lavella şi-l nimeri direct în inimă.

Deodată, Kurosawa îşi înălţă ochii spre cer. Norii albi se transformară într-o ceaţă roşiatică.

Auzi din nou cântatul călugărilor pe muntele Nara...

Corpul omenesc este fragil şi muritor...

..nu are nici o putere, la fel ca şi pământul

..este instabil la fel ca şi vântul

.. este trecător şi sortit pieirii.

Matrozii Ian Kennedy şi Joseph McFaul văzuseră plutonul de soldaţi japonezi care încercuiseră mitraliera pe baza crestei,

în timp ce Hogan, Foster şi Manning îşi concentrau eforturile asupra potecii.

Cei doi puşcaşi se strecurară în linişte prin tufiş, să le vină în ajutor.

Viţa şi lianele răsucite le blocau înaintarea. Când McFaul îl zări, caporalul japonez se afla la numai câţiva yarzi de armă. Hogan nu-l observase, atent la ofiţerul japonez care alerga în zig-zag, spre porţiunea acoperită de culme.

Caporalul se întinsese pe-o parte, ascunzându-se în desişul junglei. Kennedy ridică puşca sa de calibrul 33 şi trase. Glontele se înfipse în ceafa japonezului.

Restul plutonului intră în panică. Şocaţi de acest atac neaşteptat, se ridicaseră în picioare şi o luaseră la fugă. McFaul trase de două ori şi-l văzu căzând pe unul dintre ei. Hogan, care sesizase în sfârşit primejdia, întoarse Nambu şi lansă două rafale scurte. Mai căzură trei, iar ceilalţi dispărură în junglă.

Kennedy, cu degetul fixat pe trăgaciul puştii, avansa încet pe cărare, spre cadavrul caporalului japonez şi-l întoarse cu piciorul. Descoperi o grenadă.

Se aplecă s-o ridice şi-o îndesă în buzunarul tunicii.

— O amintire, îi zise el lui McFaul rânjind. De fapt, mi-aş fi dorit o sabie.

Manning îl văzuse pe ofiţerul japonez şi se temea că-i lichidase deja pe Rachel şi Lavella. Îi lăsă pe Foster şi Hogan lângă mitralieră şi alergă în jos pe deal, prin iarba înaltă de pe potecă.

Auzi pe cineva care-şi croia drum printre ferigi, către el. Se lăsă pe un genunchi şi ridică revolverul.

— Corrigan!

— Manning! Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

Corrigan îl căra în spate pe sergentul Lavella, iar umărul stâng al cămăşii era îmbibat de sânge. Rachel apăru şi ea din junglă. Caporalul Solomon încheia şirul, ducând puştile şi muniţia salvate din tabără. Manning rânji.

— Slavă Domnului că sunteţi teferi!

— Eu n-aş fi atât de sigur. Avem pe urmele noastre jumătate din armata japoneză.

— Anglia este mândră de tine, Patrick. Ai făcut o treabă bună.

— S-o ia dracu' de Anglie. Mai bine scoate-ne odată de aici!

— Voi plecat, spuse Lavella. Eu făcut pe eroul acum.

— Nu, n-o să te părăsim! protestă Manning.

— Ba da, ba da, *japonii* prins pe voi. Sergentul Lavella prea greu. Lăsaţi-mă cu tipul ăla pac-pac.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă Corrigan.

— Vrea să rămână în spate cu mitraliera. Zice c-o să ne acopere până traversăm podul.

— Cineva tot trebuie s-o facă!

Hogan apăru alergând după copaci, urmat de Foster.

— Haideţi s-o ştergem mai repede!

Sergentul Lavella se întoarse către caporalul Solomon.

— Tu oferit voluntar. Luat pe mine repede şi dus la pac-pac!

Caporalul Solomon oftă. I se spulberaseră toate şansele de supravieţuire. Dar chiar şi acum nu îndrăznea să-l contrazică pe redutabilul sergent Lavella.

— Am înţeles, sergent! mormăi el.

Solomon îşi puse un braţ în jurul lui Lavella şi-l ridică în picioare. Sprijinindu-l de umăr, îl târî sus pe deal, către mitralieră.

Manning îl privea şovăind. Lavella fusese omul lui de încredere. N-ar fi vrut să-l părăsească.

Răpăitul armei îl făcu să se hotărască. Corrigan îi dădu un brânci pe cărare şi o luă la fugă spre pod.

Când locotenentul Tashiro ajunse la marginea culmii, rămase mut de uimire. Kurosawa zăcea la câţiva paşi, împuşcat în piept. Era mort. Jumătate din plutonul său presăra poteca abruptă, care ducea spre vale.

— Nu, şopti el. Nu se poate.

Ce se întâmplase oare?

Zări nişte siluete alergând prin junglă, la poalele muntelui. Deci, reuşiseră să scape.

Tashiro fusese ţinut în loc aproape zece minute de cei doi băştinaşi de la gura defileului. Le venise greu să înainteze fără nici o acoperire. Îşi croiseră drum cu grenade.

Când Tashiro îşi trase în sfârşit sabia şi lansă un disperat atac *banzai* în fruntea oamenilor săi, nu întâmpină nici o

rezistenţă, îi găsiră doar pe cei doi jandarmi morţi. Englezul şi ceilalţi dispăruseră.

Chiar şi atunci, Tashiro fusese sigur că vor nimeri în bătaia puştilor plutonului lui Kurosawa, adică ce mai rămăsese din el.

Ce se întâmplase oare!

Ridică binoclul la ochi. Acum îi vedea foarte clar pe bandiţii de englezi, cam la jumătate de milă, îndreptându-se spre podul de funie care ducea de partea cealaltă a defileului. Le striga oamenilor săi să se grăbească. De îndată ce vor traversa podul, îl vor tăia în urma lor şi-i va pierde în junglă. Tashiro porni după ei, în jos, pe cărare. Deodată, copacii şi tufişurile din jurul lui fură secerate de gloanţe. Sergentul deschisese focul cu mitraliera capturată.

Lavella nu mai trăsese cu o mitralieră până atunci. Era cea mai mare realizare a vieţii sale închinate mânuirii armelor. Şi dacă acesta avea să-i fie sfârşitul, murea fericit.

Din păcate, nu se pricepea deloc s-o mânuiască şi Manning nu avusese timp să-l înveţe. Oricum ar fi fost inutil, pentru că sergentul Lavella nu l-ar fi băgat în seamă. Aşa că luă linia de ochire şi nu-i mai dădu drumul.

Nu ştia că o armă automată zvâcneşte în sus şi că ar fi trebuit deci să ţintească mai jos. Remarcă doar că făcea un zgomot minunat şi continuă să împrăştie muniţia fară să-şi dezlipească degetul de pe trăgaci.

Dar eforturile sale se dovediră suficiente să-i ţină pe loc câteva minute preţioase. Între timp, gloanţele zburau peste tot, doborând copacii tineri şi împrăştiind prin junglă crengi, frunze şi păsări moarte.

În jos, pe pod, Manning auzi răpăitul neîntrerupt şi se întoarse îngrijorat spre Corrigan.

— O s-o blocheze, zise el. Exact atunci, mitraliera amuţi.

— Hai să traversăm odată! îi strigă Corrigan lui Manning. Grăbeşte-te!

Corrigan îi împinse pe Manning şi pe Rachel înaintea lui, dar Rachel înţepeni pe loc

— Nu pot! zbieră ea.

Se uită în jos. Apele vârtejului bolboroseau la o sută de picioare sub ea.

— Isuse, nu acum! o imploră Corrigan. Hai, traversează odată!

Manning o luă de mână şi începu s-o tragă după el. Rachel închise ochii şi se lăsă dusă. Groaza o mâna de la spate. Auzi paşi în urma ei, pe şipcile de lemn.

Când ajunse în celălalt capăt, se lăsă în genunchi, tremurând din tot corpul. Privi în jur. Soldaţii japonezi mişunau pe potecă, în capătul opus al podului. Văzu fumul puştilor Arisaka şi, peste o fracţiune de secundă auzi ecoul lor în munţi.

Hogan şi Foster erau la câţiva paşi de ei, dar Corrigan şi ceilalţi doi marinari nu traversaseră încă podul.

Acum nu mai aveau nici o şansă. Nu putea să-i ajute. Nu-i rămăsese decât să stea şi să privească.

66

Hogan şi Foster se aruncară la pământ şi începură să tragă peste defileu. Între timp, McFaul ajunsese şi el în capătul podului. Corrigan şi Kennedy mai aveau încă zece yarzi.

— Scoate cuţitul! îi strigă Corrigan lui McFaul. Taie funia!

McFaul trase cuţitul de la brâu şi exact în secunda aceea fu străpuns de un glonte. Se prăbuşi pe spate, cu cuţitul încleştat între degete.

Manning se târî spre el să i-l smulgă din mână. Trebuiau să taie podul. Era ultima lor şansă.

Kennedy scoase un strigăt şi se prăbuşi pe burtă, întinzându-se pe şipcile podului. Corrigan îl văzu poticnindu-se şi se grăbi să-l ajute.

Kennedy se uită la el. Un firicel de sânge i se prelingea pe buze. Glonţul îi străpunsese plămânul stâng. Se întoarse pe-o parte, băgă mâna în buzunar şi scoase grenada de la caporalul japonez. I-o arătă lui Corrigan şi strânse cuiul cu cealaltă mână.

— Du-te! gemu el.

Corrigan pricepu ce avea de gând să facă.

— Isuse! murmură el.

Se târî până în capul podului şi se aruncă înainte. În momentul acela, răsună explozia grenadei.

Când privi în urmă, văzu podul spulberat în torentul sălbatic cu Kennedy cu tot.

Manning se întoarse către Corrigan. Ţinea cuţitul în mâna dreaptă, palid la faţă ca o fantomă.

— Doamne Sfinte! S-a aruncat singur în aer!

— Ne-a salvat pielea, asta a făcut, mormăi Corrigan. Şi acum, hai să plecăm de aici!

La două sute de yarzi depărtare, în jurul cotului defileului, nevăzut de japonezi sau de grupul lui Manning, caporalul Solomon îl căra pe umeri spre marginea culmii pe însângeratul sergent Lavella. Ezită doar pentru o clipă dinaintea hăului înspăimântător, apoi sări şi cei doi oameni dispărură în apele înspumate ale torentului.

— Nu mai vine, zise Hogan, dând glas temerilor fiecăruia dintre ei.

Se făcuse întuneric când au ajuns pe plajă. Aşteptară ore în şir, în beznă, sub bolta înstelată, cu ochii aţintiţi spre orizont. Scrutau cerul să descopere sclipirea lanternei salvatoare.

Nu venise.

După crunta bătălie de pe Muntele Teatupa, aveau nervii încordaţi la maximum. Se îngrămădiseră unul în altul pe nisip. Toţi speraseră că groaznicul lor calvar luase sfârşit. Dar acum, fără ajutor, fără mâncare, cu câteva muniţii, le pierise orice speranţă.

— Poate că l-au reperat japonezii! zise Manning.

Hogan încuviinţă din cap.

— De asta poţi să fii sigur. Comandantul submarinului, era un tip pe cinste. Nu ne-ar fi părăsit aşa, fără motiv.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Şi acum ce facem, domnilor? întrebă Foster.

— Ar trebui să-ţi ţii gura şi să aştepţi ordinele superiorilor tăi, îl apostrofă Hogan.

— Cu alte cuvinte băiete, nu are nici cea mai mică idee, la fel ca noi toţi, spuse Corrigan.

— O să fie bine până la urmă, încercă Manning să-i liniştească. Se vor întoarce. Va trebui să-i aşteptăm.

— Uite, asta-mi place la tine, Ian. Eşti un optimist incurabil, explică Corrigan.

Reuşise să-şi secătuiască resursele sale inepuizabile, aşa că se întinse în nisip să se odihnească.

În noaptea aceea, cu Rachel cuibărită la pieptul lui, dormi iepureşte. Rana de la umăr îl ardea ca un foc înroşit. Ştia ce înseamnă asta.

Totul i se părea atât de ireal. Moartea trecuse de multe ori pe lângă el, dar reuşise întotdeauna să se elibereze din

îmbrăţişarea ei îngheţată. Dar, în ultima vreme, îşi pusese cam mult la încercare norocul. Se întreba dacă nu cumva exagerase.

67

Wesu găsi micul grup strâns sub un copac de calofil, la o sută de yarzi pe plajă. Doi săteni plecaţi să vâneze mistreţi îi zăriseră mai devreme, în dimineaţa aceea. Ascuns după o ferigă, Wesu îi examina de aproape. Erau cinci, patru bărbaţi şi o fecioară. Doi dintre indivizi aveau haine albe, puşti şi stăteau de pază la liziera crângului de cocotieri. Îşi dădu seama dezamăgit că o duceau prost cu vederea, la fel ca şi japonezii. Se afla la câţiva paşi de ei, aproape că-l putea atinge pe cel mai tânăr, dar nu-l observaseră.

Îi studie pe ceilalţi şi-l recunoscu imediat pe *kiap*-ul alb. În schimb, fu cât pe ce să n-o recunoască pe domnişoara albă care salvase viaţa tatălui său acum un an. Pe atunci era o creatură firavă şi palidă ca o fantomă; nici nu-ţi venea să te uiţi la ea. Şi-o amintea îmbrăcată în rochia ei albă şi lungă de pânză, cu pălăria enormă pe cap. Nu semăna deloc cu fiinţa bronzată, îmbrăcată într-o bluză albă zdrenţuită şi o pânză strânsă în jurul taliei. Dormea rezemată de trunchiul copacului, cu părul negru revărsându-i-se pe umeri.

Îl ştia şi pe celălalt alb. Era bărbatul cel uriaş din Vancoro, care o adusese la Capul Marmari, cu misterioasa şalupă comercială.

Wesu se ridică satisfăcut.

Foster, care stătea de pază la câteva picioare depărtare, scoase un strigăt şi ridică puşca. Wesu rânji, dând din cap.

— Aparţii regelui George şi Fecioarei Maria? Întrebă Wesu.

— Fir-ar al dracului, un negrotei. Te-am confundat c-un japonez! exclamă Foster.

Îi tremurau mâinile. Puse puşca jos şi urină grăbit sub un copac din apropiere.

— Wesu bucuros mult, începu el, radiind de fericire. *Japonii* spus că omorât pe voi.

— Nu încă, zise Rachel.

Îi întinse mâna în semn de salut.

— Vor trebui să se străduiască mai mult.

— O *Japonii* străduit mult, don'şoară, zise Wesu.

Se uită râzând la feţele palide şi obosite, strânse acum în jurul lui.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă Corrigan.

— Wesu. Nu-ţi mai aduci aminte de el? îi răspunse Rachel.

Corrigan părea nedumerit.

— Atunci când m-ai dus la Capul Marmari... Operaţia de apendicită din sat? Pacientul era tatăl său.

Corrigan ridică din sprâncene.

— Ei, şi ce mai face bătrânul? Presupun c-a murit.

Wesu clătină din cap.

— N-a murit din cauza bolii. Venit *japonii.* Ei omorât pe el.

— L-au ucis?

— I-au tăiat capul cu sabia. Noi temut de *japoni* aici.

— Dar ce-au avut cu el?

— Îl căutau pe *kiap.*

Wesu făcu semn spre Manning.

Englezul îşi plecă privirile.

— Tatăl tău a fost un om bun. Un mare erou.

Wesu se uită la Rachel şi apoi la Corrigan.

— Tu vrut şalupa?

— Care şalupă? îl întrebă Corrigan.

— Şalupa ta. Zeii au adus-o pentru tine. Are multă marfă. Noi avut grijă.

— Nu înţeleg, zise Rachel.

Wesu sări în picioare.

— Venit cu mine! Satul nu departe. Vă arăt! îi îndemnă el.

Palmierii de la punctul Marmari se reflectau în apele albastre, care scăldau plaja albă. Liziera copacilor era întreruptă pe alături, acolo unde adăposturile pentru bărci ieşeau din jungla verde. Din locul în care stăteau, Corrigan zărea fuioarele de fum ridicându-se leneş în aer şi micile grădini de zarzavaturi de pe dealuri. Îşi amintea de noaptea când sosise prima oară aici, aproape cu un an în urmă, pe o ploaie torenţială; îşi amintea de asemenea de altă noapte întunecată, acum câteva luni, când el şi Lavella scăpaseră de la *Marakon.* Trecuse prin momente grele şi acum nu mai era pregătit să facă faţă bucuriei care-l inunda la revederea satului. Îi oferea, în sfârşit, iluzia unui loc liniştit, ca un sanctuar.

Magazia apăru pe neaşteptate din junglă, în timp ce-l urmau pe Wesu de-a lungul potecii. Fusese ridicată în spatele primei linii de palmieri, din frunze de sago şi stâlpi masivi de tek. Nu se vedea dinspre plajă sau golf. Dar Corrigan îşi dădu seama că nu era o magazie obişnuită. De ce se afla atât de departe de sat? Şi de ce o înconjuraseră cu patru pereţi?

Wesu se opri şi arătă mândru spre ea. Corrigan găsi o crăpătură îngustă în spatele colibei, se înclină şi păşi înăuntru.

— Isuse, Marie şi Sfinte Iosife şi toţi sfinţii preamăriţi! murmură irlandezul.

Era *Shamrock.*

— Vezi cum suntem răsplătiţi pentru faptele noastre bune? zise Rachel.

Corrigan se întoarse s-o privească. Îşi luase mutra aia enervantă de martiră. Se pare că-l moştenise pe unchiul ei.

— Nu înţeleg, răspunse el.

Wesu spune că a găsit-o plutind pe apele lagunei. Probabil în dimineaţa aceea, după raidul de la *Marakon.* Au recunoscut-o imediat, dar nu pricepeau de ce o abandonaseră. Crezuseră că fusese un semn din partea zeilor să nu-l trădeze pe *kiap.* Dar se temeau foarte rău de japonezi, aşa că o ascunseseră aici, în magazia asta special construită. Ştiau că niponilor n-o să le treacă prin cap să le perchiziţioneze casele.

— Dar de ce au făcut-o, pentru numele lui Dumnezeu?

— Fiindcă sunt superstiţioşi. Au văzut-o plutind într-o dimineaţă, ca un vas fantomă. Imaginează-ţi ce-a fost în mintea lor! În plus, găsiseră provizii. Japonezii luaseră o mulţime de bunuri la bord – saci cu orez, conserve de carne, ţigări. *Shamrok* se transformase într-un adevărat altar sfânt. Când fratele lui Wesu se îmbolnăvise, îl aduseseră pe punte. A doua zi de dimineaţă se sculase sănătos.

Corrigan clătină din cap uimit.

Wesu intră rânjind.

— Poţi s-o lansezi la apă? îl întrebă Rachel.

— Da, don'şoară. Dar, mai întâi, o să luaţi *Kai-Kai.* Apoi Wesu vă ajută. Fac orice pentru tine, don'şoară.

Mai târziu, după-amiaza, Wesu îi adusese pe tinerii din sat să împingă *Shamrock*-ul. Luaseră funii puternice, făcute din

liane, ca să tragă barca pe plajă. Pe înserate, pluteau în apa puţin adâncă a lagunei.

Corrigan şi Rachel stăteau unul lângă altul pe mal şi-i priveau pe oamenii lui Wesu. Corpurile lor maronii străluceau de sudoare.

Rachel îl studie pe irlandez. Se aştepta să-i vadă zâmbetul strengăresc. Constată însă cu surprindere că se schimbase la faţă. Se clătină pe picioare şi întinse mâna să se sprijine de umărul ei.

— Corrigan...?

— Rana asta afurisită, murmură el printre dinţi.

În dimineaţa aceea, Hogan adusese trusa medicală ascunsă în junglă împreună cu celelalte provizii, atunci când debarcaseră, îi schimbă bandajele lui Corrigan şi-i puse sulfamidă. Cu toate acestea, irlandezul se simţea din ce în ce mai rău.

Acum îşi mai revenise puţin, aşa că încercă să se ţină singur pe picioare.

— Sprijină-te de mine, îi şopti fata. Reuşim noi până la urmă.

— Aşteptăm până se întunecă, zise el, prefăcându-se că n-o aude. Apoi, vom naviga spre sud-vest, către Moresby.

Se desprinse de Rachel, grăbit să suie la bordul vasului. În timp ce-l privea poticnindu-se prin apă, simţi o tristeţe profundă, care n-avea nici o legătură cu periculoasa lor călătorie.

68

Locotenentul Mashita Tashiro scoase încet din teacă sabia tatălui său şi o ridică dinaintea ochilor. Faţa lui se reflecta în oţelul lustruit, distorsionată de lama bombată. Stătu aşa mult timp, înainte s-o pună la loc, în suportul lăcuit şi s-o aşeze cu pioşenie pe covoraşul de *tatami.* Apoi, puse lângă ea altă sabie, mai scurtă.

Se dezbrăcă încet, scoţându-şi mai întâi cizmele, apoi tunica şi pantalonii. Pe urmă, îşi împături cu grijă uniforma. Desfăşură brâul cu o mie de broderii, îl răsuci pe mâna stângă şi-l aşeză pe masă. După aceea, luă suportul de ceremonie, deschise capacul negru din lemn de santal şi puse înăuntru un băţ de tămâie pe care-l aprinsese respectuos.

Apoi, îmbrăcat doar în chiloţi, îngenunche pe *tatami* de bambus şi privi fotografia înrămată a Împăratului.

Îşi înclină capul, rostind o rugăciune.

Cuvintele lui Nakamura îi răsunau şi acum în minte, ca împuşcăturile din defileu din după-amiaza aceea.

— Te-ai făcut de râs, Tashiro. Nu ţi-ai îndeplinit misiunea. Ţi-ai pierdut jumătate din oameni, încercând să capturezi o mână de englezi şi i-ai lăsat din nou să-ţi scape. M-ai făcut de ruşine şi ţi-ai dezonorat regimentul!

Tashiro clipi din nou. Fiecare cuvânt îi sfâşia creierul ca o lovitură de bici. Nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie onorabilă.

Ridică sabia scurtă de pe covor. Inspiră adânc şi, strângând între degete mânerul înfăşurat în funie, îndreptă vârful ascuţit către stomac.

Se făcuse groaznic de cald în cameră.

Sudoarea îi ieşi prin toţi porii, prelingându-i-se pe corp. Îl năpădiră amintirile. Se gândea la dimineţile reci de vară de la munte, când el şi fraţii supravegheau cuptorul de mangal.

Era perioada festivalului Bon.

Bărbaţii păşeau ţanţoşi pe scena de lemn, îmbrăcaţi în kimonouri, în bubuitul constant al tobei. Apoi apăreau femeile şi dansau în cerc, în timp ce tobele ţineau ritmul lor greoi şi tainic.

Ca prin vis, cu o voce pierdută, începu să murmure cuvintele unui cântec învăţat în copilărie.

Singurii care nu dansează în noaptea asta

Sunt vechiul Buda de piatră şi cu mine.

Inspiră încet, la intervale mari de timp. Simţi cum vârful ascuţit al săbiei îi despica pielea abdomenului. Un firicel subţire de sânge i se prelinse în jos, pătându-i chiloţii.

Îşi contractă muşchii braţelor, încleştându-şi bărbia. Corpul său începu să vibreze imperceptibil, ca un fir de telegraf pe furtună. Apoi, îşi împunse braţele brusc spre interior.

Ochii îi ieşiră din orbite. Îşi înăbuşi strigătul, umflându-şi obrajii ca două baloane mici roz.

Încet, foarte încet, îşi trase mâna stângă spre pumnul drept, despicându-şi abdomenul. Intestinele cenuşii, alunecoase, ieşiră prin despicătura stacojie. Un abur aproape imperceptibil se ridică din măruntaie când se împrăştiară pe covor, în faţa lui.

Dar Tashiro nu privea în jos. Îşi fixase ochii asupra unei viziuni îndepărtate, care îl ajuta să îndure calvarul morţii.

Un şuvoi de sânge ţâşni din rană, desăvârşind acest act criminal. Tashiro slăbi strânsoarea pe mânerul săbiei.

Acum, nu-şi mai putea controla tremurul picioarelor. Urletul îi erupse din gât printre dinţii încleştaţi. Scoase un sunet ascuţit, nepământesc.

Mashita Tashiro, fiu de Samurai, căzu într-o parte, cu genunchii la piept. Se zbătu de două ori, împrăştiindu-şi propriile măruntaie şi apoi se lăsă în voia dansului fluid şi molcom al morţii, aşteptând venirea nopţii.

Se făcuse dimineaţă. O parte roşiatică se răspândea pe albastrul metalic al orizontului. Munţii Santa Ysabel îşi înălţau siluetele lor întunecate în depărtare, pe fundalul norilor alburii.

Corrigan stătea la cârmă, privind către est.

Manning veni lângă el.

— Te simţi bine? îl întrebă Corrigan.

— Da, slavă Domnului. S-au mai domolit valurile.

Noaptea trecută, marea fusese foarte agitată şi-i afectase pe toţi, inclusiv pe Hogan şi Foster. Rachel suportase cel mai greu vuietul talazurilor iar acum dormea epuizată în cabină.

— Unde suntem? întrebă Manning.

— În Trecătoare, la vest de Santa Ysabel. Cam la o sută de mile de Guadalcanal.

— Ce şanse avem, Patrick?

— N-au fost niciodată prea grozave, dar nici nu o ducem mai rău ca-nainte.

Rachel deschise ochii şi gemu. Manning se aşează lângă ea.

— Cum te simţi?

— Groaznic!

— Steward-ul o să-ţi aducă imediat nişte supă şi ouă, glumi irlandezul.

— Zău, Corrigan, mă mir că-ţi arde de râs!

Manning o ajută să se ridice în picioare. Se întoarse, apucându-se cu mâinile de bara şalupei.

— Unde am ajuns?

— După cum îi spuneam şi lui Manning, curentul ne-a purtat spre sud. Dacă nu întâlnim nici un vas inamic, mâine seară vom trece la vest de Guadalcanal. Dar tot o să ne

zărească cineva până la urmă. Probabil peste câteva ore. Ne îndreptăm spre centrul celei mai mari bătălii din istoria Pacificului de Sud.

— Să sperăm că vom fi reperaţi mai întâi de americani, zise Manning.

Rachel se întoarse către Corrigan. Îşi dădu seama că făcea un mare efort de voinţă să se ţină pe picioare. Arăta groaznic. Era tras la faţă şi galben ca ceara. Îşi încleştase degetele pe cârmă, să nu se prăbuşească.

— Corrigan! exclamă fata.

Îi atinse obrajii. Ardeau ca focul.

— Trebuie să te internezi neapărat.

— N-aş vrea să vă stric cheful, dar cred că nu mai am nici o şansă.

Rachel îşi lipi obrazul de umărul lui Corrigan.

— Nu trebuie să mori, fiindcă te iubesc, Patrick!

Corrigan îi răspunse fară s-o privească.

— Ăsta-i cel mai aiurit lucru pe care l-am auzit vreodată. Probabil că te-a bătut soarele în cap.

— Să ştii că vorbesc serios.

— Habar n-ai ce spui. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, fetiţo. După un an cu mine, mi-ai înfige şi tu cuţitul în umăr. Mă rog, dacă am mai fi împreună.

— Nu mă refeream la viitor ci la momentul de faţă.

— Foarte bine. Pentru că, să fiu sincer, viitorul nu se prezintă în culori prea îmbucurătoare.

— Nu-i aşa că savurezi situaţia, Corrigan? Ah, cât de mult îţi place să te lamentezi!

Corrigan oftă.

— Doamne, femeie, dar ce vrei de fapt de la mine?

— Îmi pare rău, zise ea şi-i puse o mână pe umăr. Dacă n-aş fi fost eu, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Ai fi scăpat demult de pe insulă.

— Bine că ţi-ai dat seama până la urmă. Ar trebui să-mi gravezi cuvintele astea pe piatra de mormânt.

— Regreţi?

Corrigan se strâmbă.

— Da!

— Nu te cred.

Deodată, îl apucă de păr, îi trase capul spre ea şi-l sărută cu pasiune pe buze. Ceilalţi trei bărbaţi priviră discreţi în altă parte. Le venise brusc cheful să contemple albastrul monoton al oceanului.

— Văd că te pricepi la oameni, n-am ce zice, şopti Corrigan.

Manning îl auzi primul.

— Un avion! exclamă el.

Corrigan îngheţă de frică. Se desprinse din îmbrăţişarea lui Rachel şi opri motorul.

Părea un punct mic şi negru, încadrat de norii albi, care străjuiau deasupra insulei Santa Ysabel. Când se apropie, distinseră silueta familiară a unui hidroavion.

— O *Betty* japoneză, şopti Manning.

— Eşti sigur?

— Mă tem că da, prietene. Timp de şase luni am urmărit zi de zi afurisitele astea de aparate.

— Se pare că ne-au reperat şi ei, mormăi Hogan.

69

Comandantul de divizie James Mitchell era gata să se întoarcă acasă când zări hidroavionul la vest. Zbura la joasă altitudine. Fusese cât pe ce să-l piardă din cauza oboselii. Decolase de pe Aeroportul Henderson la prima oră a dimineţii. Primise misiunea să patruleze deasupra oceanului, în căutarea navelor japoneze care se aventuraseră prea mult către sud. Până atunci, nu descoperise nimic.

Deci acesta va fi premiul său de consolare.

Mitchell înclină aripa frontală şi începu să plonjeze către *Betty.* Va avea soarele în spate.

Avionul reprezenta o victimă sigură.

Hidroavionul zbură razant deasupra *Shamrock*-ului. Lui Rachel i se păru că i-ar fi putut atinge aripile cu mâna. Văzu soldatul cu mitraliera în carlingă. Observă cum îşi îndrepta arma spre ei, în timp ce baierele căştii de zbor îi fluturau pe jacheta de piele.

Apoi, umbra lui *Betty* trecu pe deasupra lor şi se îndreptă spre vest. Pentru o fracţiune de secundă, crezu că o să-i lase în pace. Poate că erau prea neînsemnaţi.

Dar tocmai atunci, uriaşul avion începu să se întoarcă, înclinându-se spre dreapta. Descrise un cerc larg în direcţia lor. Soarele roşu pictat pe fuselaj sclipea pe aripile cenuşii.

Rachel îl privea cum vine. Acum nu-i mai era frică. Simţea doar o adâncă dezamăgire.

Ne-am luptat prea mult ca să murim în felul ăsta.

— Repede, în apă! strigă Corrigan. Săriţi în apă!

Corrigan o înşfacă de braţ, o trase spre rama punţii şi o aruncă peste bord. Când căzu în mare, îl văzu pe Manning şi Nogan sărind de pe punte. Corrigan se lupta încă să-l convingă pe Foster. Băiatul ridicase puşca şi trăgea în avion.

Corrigan îi striga ceva. Fata îl vedea cum deschide gura, dar uruitul motoarelor acoperea orice sunet. Irlandezul smulse arma din mâna băiatului şi-l trase spre marginea şalupei.

Deodată, se auzi alt sunet, dur şi sacadat; era mitraliera din hidroavion. Corrigan îl împinse pe Foster şi se aruncară amândoi în apă, în timp ce gloanţele secerau puntea *Shamrock*-ului.

O altă rafală trasă din botul lui *Betty* nimeri în carena şalupei şi aprinse rezervorul de benzină. Nava explodă răspândind căldură şi bucăţi de cherestea. În câteva clipe, fu mistuită de-o minge portocalie de foc.

O trombă de fum negru înecăcios se răspândi pe cer. Când Rachel privi din nou, *Shamrock* dispăruse.

Corrigan înotă către Rachel.

— Eşti teafără? gâfâi el.

— Da, răspunse fata. Unde sunt ceilalţi?

Corrigan se uită în jur. Foster plutea la cincizeci de yarzi depărtare. Manning dădea din mâini fără succes, în timp ce Hogan făcea eforturi disperate să-şi ţină capul afară din apă.

— Nu ştiu să înot! strigă el.

Corrigan încercă să-l ajute. Dar Rachel îl atinse pe umăr, arătând spre est.

Japonezii se întorceau.

Mitchell se afla la o milă depărtare de *Betty* când zări epava şalupei în apă. Văzu apoi cum avionul japonez întoarce, iar *Shamrock* explodează în flăcări.

— Ce dracu mai e şi asta? se întrebă Mitchell.

Betty cotise către vest, pregătindu-se pentru un nou atac. Bănuia el de ce. Probabil că erau supravieţuitori în apă.

— N-o să reuşeşti, ticălosule!

Împinse maneta *Wildcat*-ului şi începu să plonjeze.

Se înşelase în privinţa pilotului. Crezuse că n-o să-l observe ieşind după soare. Dar, când Mitchell ajunse la un sfert de milă de el, îl zări gesticulând disperat, spre avionul american.

Rotise hidroavionul la stânga, încercând să se ferească.

Când coada aripei lui *Betty* intră în bătaia armei, Mitchell îşi încorda mâna dreaptă pe manetă. Simţi *Grumann*-ul tremurând când trase prima salvă din tunurile de opt milimetri.

— Pregăteşte-te să ne scufundăm! strigă Corrigan. Rachel trase aer în piept. Ştia că vor trebui să coboare mai adânc, să se ferească de gloanţe.

Dar, în ultima clipă, pilotul japonez îşi schimbă direcţia, virând atât de brusc la stânga, încât îţi făcea impresia că o să se dezechilibreze.

— Ce are de gând? strigă fata.

Corrigan arătă cu degetul spre soare. Atunci zări şi ea sclipirea argintie prin perdeaua neagră de fum care se ridica din epava aproape scufundată a *Shamrock*-ului.

— Un avion de vânătoare!

Soldatul din carlinga lui *Betty* trase o salvă scurtă, înainte să fie doborât de tunurile *Grumann*-ului. Bucăţi de carcasă şi oţel zburară din aripa stângă. Rachel îl văzu pe mitralior aplecându-se înainte ca o marionetă. Geamul din faţa lui fu împroşcat cu sânge.

Tot mai multe proiectile se înfigeau în fuselaj şi în cabina pilotului. Apoi, unul din ele explodă în rezervorul lui *Betty.* Deşi se afla la patru sute de yarzi depărtare, Rachel simţi dogoarea exploziei când avionul se pulveriza în aer.

Fâşii de metale se prăbuşeau în apă în jurul lor. Valuri uriaşe se ridicară ameninţător, când unul din motoarele Kasei căzu în ocean la numai cincizeci de yarzi.

Apoi, *Grumann*-ul zbură razant deasupra lor, atingând talazurile înspumegate cu vârful aripii. Rachel îl urmări cum se înalţă în cer şi se întoarce spre ei.

Ridică o mână din apă şi-i facu semn.

James Mitchell privi pe geamul cabinei şi se încruntă. La început, crezuse că japonezii atacaseră un torpilor *PBY.* De aceea, fu surprins să vadă silueta unei ambarcaţiuni civile plutind în plină zonă de luptă. Când plonjă a doua oară, distinse cele patru feţe albe în apă. Îşi aminti de echipa de salvare care dispăruse pe Santa Maria acum câteva zile.

— Isuse, nu se poate! murmură el.

Îşi puse căştile şi începu să transmită coordonatele sale Bazei Aeriene de la Henderson.

— Trimiteţi un *PBY* cât mai repede posibil, zise el. Se pare că trebuie să pescuim nişte tipi de la Paza de Coastă.

Când *PBY* apăru la orizont, Mitchell calculă că-i mai rămăsese combustibil doar pentru treizeci de minute de zbor.

De-abia îi ajungea să se întoarcă la Henderson, aşa că îşi îndreptă avionul spre Guadalcanal, cu părere de rău.

Se mai învârti câteva clipe, deasupra celor patru oameni din apă, privind cu furie şi disperare cum prima siluetă întunecată şi subţire despica apele verzi ale oceanului.

Curând, i se alăturară încă două. Acum se strânseseră aproape douăzeci de rechini în jurul lor.

Privi către mustaţa albă de la prora *PBY*-ului şi-i imploră în gând să se grăbească.

Apoi, înclinându-şi aripile, se întoarse către sud-est şi în câteva minute, dispăru la orizont.

70

Corrigan nu putea să vadă rechinii la fel de bine ca Mitchell, dar ştia că se aflau acolo. Le zărise umbrele negre în apă. Pe urmă, o aripioară dorsală despicase valurile chiar lângă el. Apăru încă una, la cincizeci de yarzi, spre dreapta. Aceşti ucigaşi ai mărilor acţionau imprevizibil. Dădeau târcoale câteva minute sau câteva ore, dar până la urmă, tot îi atacau.

Pe Hogan îl lăsaseră puterile de când se chinuia să-l menţină pe Manning la suprafaţa apei. Nici Corrigan nu mai avea mult. Braţul stâng îi înţepenise de durere.

Rana din umăr îl ardea ca un fier încins, înfipt în muşchiul pieptului. Făcea eforturi supraomeneşti să nu leşine. Se simţea

epuizat. De două ori îi căzuse capul sub valuri şi fu cât pe ce să se abandoneze în îmbrăţişarea sărată a mării.

Noroc cu Rachel, care îl scosese la suprafaţă de fiecare dată, trăgându-l cu toată puterea de păr.

— N-o să te las să mori! zbieră ea.

În clipa aceea, zări *PBY*-ul, o formă întunecată pe suprafaţa întunecată a oceanului. Năucit de febră, îl confundase la început cu un rechin, dar acum distingea foarte clar prora şi puntea sa înaltă.

Deodată, ceva îl izbi foarte tare de şoldul drept. O rază de soare străluci pentru o clipă pe înotătoarea dorsală a rechinului. Ieşise la suprafaţă şi apoi plonjase din nou în adâncul mării.

De data aceasta, făcuse numai o încercare. A doua oară însă, va veni cu fălcile deschise şi nu va mai exista nici o scăpare.

Foster ajunse primul la *PBY.* Mâini grăbite se întinseră să-l tragă pe punte. Apoi, comandantul american îşi îndreptă ambarcaţiunea spre Hogan şi Manning. Marinarul, deşi sleit de puteri, îl împinse în sus pe Manning. Câţiva membri ai echipajului îi săltară corpul inert.

Hogan înota câineşte în apă, aşteptând să-l ridice.

Întârziară însă mai mult decât ar fi trebuit.

Nici măcar nu apucaseră să-l vadă; un exemplar uriaş se năpusti din valuri. Ţâşni la suprafaţă, căscând fălcile şi-l înşfacă de piept.

Apoi, dispăru în adâncuri cu pradă cu tot.

Peste câteva clipe, Hogan – sau ce mai rămăsese din el, adică trunchiul şi un ciot de braţ cu tatuajul „mamă" – ieşi din apă, plutind pe ocean la o sută de yarzi depărtare. Ceilalţi rechini se repeziră să devoreze resturile împrăştiate peste tot. Apa se transformă într-un vârtej însângerat, în timp ce criminalii adâncurilor smulgeau cu frenezie bucăţi de carne.

Între timp, Corrigan şi Rachel ajunseseră şi ei la *PBY.*

Irlandezul o săltă deasupra valurilor cu ultimele puteri. Mâini nerăbdătoare şi agitate o ridicară pe punte.

Rachel strigă, întinzându-se după Corrigan. Echipajul zbiera înnebunit. Doi marinari americani înşfacară mitraliera de la prora *PBY,* încercând fără succes să alunge rechinii.

— Corrigan! urlă Rachel.

Unul dintre matrozi se aplecă peste bord şi-l apucă pe Corrigan de braţul sănătos. Începu să-l tragă afară, dar, în clipa aceea un corp cenuşiu şi uriaş învolbură apa, ţâşnind la babord. Se aruncă asupra lui Corrigan, cu gura deschisă. Fălcile cu dinţi ascuţiţi se închiseră ca o capcană de oţel.

EPILOG
septembrie 1944

Cormoranii zburau şi plonjau în apele oceanului, apucând peştii cu ciocurile lor ascuţite. Valuri înspumate se spărgeau de recif, iar azurul cerului se topea în marea de safir.

Mitchell închise ochii. Era atâta linişte acum, fără bubuitul tunurilor.

Cum să-ţi imaginezi că pe această insulă muriseră peste două mii de japonezi; parcă nu-ţi venea să crezi că în laguna aceea liniştită debarcaseră într-o dimineaţă americanii, revărsându-se pe plaja albă prin ploaia de gloanţe şi schije.

Peste câteva minute, feribotul trase la ţărm şi pilotul păşi pe scândurile de lemn către sat. Mergea încet, protejându-şi cele trei coaste rupte. Fusese rănit atunci când sărise deasupra insulei Rabaul, din avionul său în flăcări. Stătuse două zile pe o plută de cauciuc, chinuit de acelaşi soare care acum i se părea cald şi binefăcător.

Spre deosebire de alţi camarazi de-ai săi, nu ceruse să fie trimis din nou în toiul luptei. Acum câştigau şi se săturase de atâta moarte.

Cimitirul fusese aşezat în capătul golfului, nu departe de vechiul bungalow rezidenţial. Talazurile Pacificului, sparte de recif, bubuiau ca un tun îndepărtat.

Era înconjurat de un gard alb din lemn. Steagul american flutura într-un colţ, pe un catarg cenuşiu de oţel. Aici, în miresmele îmbătătoare ale frangipanilor se înălţau şiruri de cruci albe. Numără aproape trei sute. Fiecare mormânt ascundea tragedia, acum anonimă, a unui suflet omenesc.

Colonei, căpitani şi sergenţi, soţi, fraţi şi iubiţi stăteau ca pentru inspecţie înainte de parada lor finală.

Pilotul se opri la poartă şi îşi aprinse o ţigară. Ştia că se aflau undeva pe insulă. Îi spusese Shoup.

Abia atunci observă un poliţai localnic, care înainta greoi către el. Era îmbrăcat în *lava-lava.* O curea lată de piele, prinsă cu o cataramă grea de metal îi strângea pânza în jurul şoldurilor. Pe umărul stâng îi atârna o veche puşcă Enfield.

Din şoldul drept îi lipsea o bucată de muşchi şi avea o cicatrice urâtă deasupra genunchiului, bombată şi rotundă ca o monedă de cinci cenţi. Şchiopăta rău din cauza ranei. Cu toate acestea, îşi păstra un aer demn, impunător.

Băştinaşul se opri să-l privească. Îşi înclinase capul într-o parte.

— Cum chemat pe tine? îl întrebă el în cele din urmă.

— Mă numesc Mitchell. Fac parte din Forţele Aeriene ale SUA. Caut pe cineva. O femeie. Rachel Goode.

Omul dădu din cap.

— Da, o cunosc.

— Poate eşti atât de amabil să mă duci la ea.

— Poate, zise negrul.

Părea neîncrezător.

— De unde cunoşti don'şoară albă?

— De fapt, n-o cunosc...ştii, nu ne-am întâlnit niciodată. Am luptat la Guadalcanal. Ne-a ajutat foarte mult. Aş dori să-i mulţumesc.

Un zâmbet lumină faţa zbârcită a negrului, dezvelindu-i dinţii mari, ca nişte pietre funerare.

— Bun! exclamă el. Venit cu mine! Vă arăt eu pe unde.

Mitchell îl urmă pe o cărare şerpuind printre ferigi şi bananieri. Mirosul pătrunzător al frangipanilor îmbălsăma aerul.

Îşi şterse picăturile de transpiraţie de pe frunte.

— Cum te numeşti? îl întrebă Mitchell.

— Nume al meu este sergent Lavella, răspunse el.

— Ce-aţi păţit la picior?

— *Japonii* omorât pe mine, îi explică negrul, dar nu omorât de tot. Sergentul Lavella om prea mare pentru japoni.

— Eşti unul din oamenii lui Manning?

Lavella dădu viguros din cap.

— Al dracului de bun *kiap* acela, zise el, folosind cel mai puternic jurământ de credinţă pe care-l cunoştea. Al dracului de bun!

Ajunseră la marea clădire a Misiunii, în vârful dealului. Glasuri de copii răsunau din interiorul unei colibe mari de stuf, care domina aşezământul. Cântau un imn:

„Înainte, soldaţi ai creştinătăţii.”

De partea cealaltă, se afla un bungalow cu veranda plină de bougainville purpurii înflorite. Afară se înălţa o grămăjoară de

pietre albe cu o cruce în mijloc. Mitchell se aplecă să citească inscripţia:

PATRICK CORRIGAN
1907-l942
Dacă n-aş fi fost eu,
ar fi reuşit să scape.

Mitchell se îndreptă de spate, încruntându-se. Se întoarse spre sergentul Lavella.

— Nu înţeleg. Credeam că...

Cântecul se opri în colibă. Copii dezbrăcaţi, cu pielea maronie ieşiră râzând şi strigând. În mijlocul lor era un alb. Îi domina cu statura lui impunătoare, iar buclele negre îi luceau de transpiraţie. O şuviţă îi căzu în ochi şi o dădu la o parte, cu un gest bine cunoscut.

Sergentul Lavella îi spuse ceva la ureche. Omul se uită la Mitchell. Faţa lui oacheşă şi frumoasă se distinse într-un zâmbet larg.

— Patrick Corrigan! se prezentă el, întinzându-i mâna uriaşă. Bine aţi venit la Santa Maria!

— Căpitan James Mitchell, zise americanul.

Apoi, arătă nedumerit spre cruce.

— Bine, dar...

— Ah, n-o băga în seamă. Ea a pus-o acolo. Să zicem că este un simbol. Poate mai târziu, dacă o să ai timp, o să-ţi spun toată povestea. Deci, eşti unul din piloţii yankei.

Mitchell îi strânse mâna.

— Şi tu trebuie să fii Meteorologul.

— Nu, nu eu. Cea pe care o căutaţi este în biserică. Strânge cărţile de rugăciune.

Apoi, îşi coborî vocea, şoptindu-i la ureche.

— Eu unul nu mă prea omor cu religia, dar Rachel spune că le prinde bine copiilor. Oricum, tuturor le place să cânte, nu?

Îl conduse către biserica Misiunii. Mitchell observă că şchiopătează.

— Te-a nimerit acelaşi japonez ca şi pe sergentul de acolo?

Corrigan clătină din cap.

— Nu, a fost un rechin. Aproape mă înşfacase, dar unul din marinarii voştri a reuşit să mă tragă din apă exact la timp. Totuşi, şi-a păstrat jumătate din piciorul meu ca amintire.

Făcu semn spre cracul stâng.

— Nu mi-a rămas prea multă came. Acum nu mai zburd ca înainte, dar Rachel spune că era timpul să mă potolesc. Dar uite că vorbim de lup şi Meteorologul tău a şi apărut.

Nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă. Purta o rochie albă de şifon. Braţele goale şi picioarele ei delicate cu glezne fine prinseseră un bronz auriu. Părul negru îi cădea în valuri, încadrându-i ovalul perfect al feţei. Se mişca unduios, cu o graţie felină.

Îl apucă pe Corrigan de talie cu un aer de stăpână şi, înălţându-se în vârful picioarelor, îl sărută uşor pe obraz. Mitchell simţi fără să vrea un ghimpe de gelozie.

— El este Jim, exclamă Corrigan de parcă l-ar fi cunoscut pe pilot de când lumea. Jim, ţi-l prezint pe Meteorolog.

Mitchell îi întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă. Mă bucur că aţi scăpat.

Palma lui Rachel era moale şi caldă. Fata îi zâmbi încântător.

— Nu chiar. Am lăsat în urmă părţi din noi. Oricum, îmi pare bine că ai venit. Pofteşte înăuntru! Nu ştiu ce părere ai, dar mie mi-ar prinde bine o băutură tare! Tu nu vrei, Patrick?

— Nu, nu! o refuză Corrigan. Eu unul m-am reformat. Zicând acestea, îi făcu semn cu ochiul americanului, lăsându-l să se întrebe ce-o fi vrut oare să spună.

— SFÂRŞIT —

Cuprins

PROLOG.....

PARTEA ÎNTÂI.....

PARTEA A DOUA.....

PARTEA A TREIA.....

EPILOG.....